

BURMESE
CLASSIC
.com

နတ်သမီး

လရောင်သေညများစွာထဲမှာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်နီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဇွန် ၈၀၀၀)

အမှတ်- ၅၂၂(က) အင်းဝ (၄)လမ်း

(၆) ရပ်ကွက်၊ ထောင်ဥက္ကလာတမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းနှင့် ဖျတ်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးထွန်းရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေပြင်သို့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂) သရဖီလမ်း၊ စော/နောင် ရပ်ကွက်၊

ကလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖျတ်နှာဖုံးဝန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းဖလင်

ကိုပေါက် (Image Art Work)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

မြန်မာ့စာ

ဇွန် ၈၀၀၀

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၈၀၄

၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

နတ်သမီး	၈၉၅- ၈၃
လရောင်သေဉာဏ်များစွာထဲမှာ	
ဇွန် ၈၀၀၀ ၂၀၁၄	
၂၇၂ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ	
(၁) လရောင်သေဉာဏ်များစွာထဲမှာ	

အခန်း (၁)

တကယ့်ကို မမျှော်လင့်သောဆုံတွေ့မှုပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီလိုနေရာ နေရာမှာ သူမနှင့် ပြန်ဆုံတွေ့မည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားပါ။ အညှီရောင် ဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်းတွေက ကျောလယ်သာသာ ဆောက် ပိုရှည်လာတာကလွဲရင် သူမသည် အရင်အတိုင်း မပြောင်းလဲပါ။ မြရိပ်ညို၏ ကော်ဖီဘားလေးမှာ သူ ဝင်လာတော့ သူမကို ကော်ဖီသောက်နေတာ တွေ့လိုက်သည်။ အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက် ထည်းထိုင်နေသော သူမရဲ့စားပွဲဝိုင်းလေးဆီကိုပဲ သူ တည့်မတ်စွာ ဦး ထည်သွားမိသည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ အကဲခတ်ရခက်သော သူမ မျက်ဝန်းတွေလည်း အံ့ဩစိတ်နှင့် တောက်ပသွားခဲ့သေးသည်။ ပြီးမှ ပန်းဆီရောင်ဖျော့ဖျော့

နှင့် လှပသော နှုတ်ခမ်းတွေ လွန်ခဲ့ပြီကား

“ထိုင်လေ”

သူမ ခွင့်ပြုချက်အဆုံးမှာ သူလည်း ဝင်ထိုင်ပြီးဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူနှုတ်က ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ခဲ့ဘဲ သူမမျက်နှာကို အတော်ကြာငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်းတန်းတန်းလေးအောက်က မျက်ဝန်းတွေက စွဲဆောင်မှုတို့အပြည့်ရှိနေဆဲ။ နှုတ်လေးက ချွန်မြနေတာမဟုတ်ဘဲ ကြည့်ကောင်းပေါ်လွင်သည်။ အစက်အပျောက်တို့ကင်းစင်နုညက်သော မျက်နှာလေးက ဟိုးအရင်ကလိုပဲ ငေးကြည့်စရာ ကောင်းနေဆဲ။

သူ့ကို ခံရခက်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းသော သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မထီတရီ ပြုံးရိပ်သမ်းသွားခဲ့တာ

“ရှင် တကယ် မပြောင်းလဲဘူး”

အက်ရှုရှု အသံက အရင်လို သူ့နားထဲမှာ နာခံရခက်ဆဲ ဖျတ်ခနဲ အသိတရားတို့ စုစည်းမိချိန်မှာ သူမကတော့ သူ့ကို တရင်းတနိုးစကားတွေ စတင်ပြောလာသည်။

“မတွေ့တာ ကြာပြီနော်၊ အခုဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်နေလဲ၊ အရင်လို တေတေပေပေနေတုန်းလား၊ အဟင်း”

ပြောင်သလို နောက်သလို သူမရယ်မောရင်း မေးသောမေးခွန်းတွေကို သူ အပြုံးယဲ့ယဲ့လေးနှင့်တုံ့ပြန်ရင်း

“ဒီလိုပါပဲ ဒါနဲ့ မင်းအမျိုးသားဇရာ”

သူ့ အမေးကို သူမ ပခုံးတွန့်ပြုံးရင်း

“ကိုယ် အခုချိန်ထိ Singleပဲ”

သူမရဲ့ မပြောင်းလဲသေးသော နှစ်စား ‘ကိုယ်’ဟု သုံးစွဲပြောဆိုသံကို ပြန်ကြားတော့ မဝေးသေးသော အတိတ်က အဖြစ်တွေကို ပြန်သတိရမိသေးသည်။ လှပချောမောမှုနှင့်အတူ သူမရဲ့ မထီတရီ အပြုံးတွေကို ပြန်အမှတ်ရမိစေ၏။

တစ်ဖက်သားသူ ခံရခက်အောင် ပြောဆိုတတ်သော နှုတ်ခမ်းလေး တစ်စုံနှင့် ‘ညအလင်း’ ဆိုသော သူမသည် ခင်မင်စရာကောင်းပြီး သူ့အပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးခဲ့တာ သူပဲ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

နှစ်ဦးကြားမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေဖြင့် စက္ကန့်အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ကြသည်။ သူမ အတွေးတွေလည်း အတိတ်ကို ပြန်အလည်ရောက်သွားခဲ့သည်လား။

ခဏကြာတော့ သူမကပဲ စားပွဲပေါ်က လက်ကိုင်အိတ်ကို သှမ်းယူရင်း

“ကိုယ်သွားတော့မယ်”

ပြောရင်းထရပ်တော့ သူ မော့ကြည့်မိသည်။ မျက်တောင်ရည် ဆော့ကြီးတွေ ကာရံသော မျက်ဝန်းတွေကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ တစ်ခုခု ပြောချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ စကားသံတွေက နှုတ်ဖျားမှာ တွန့်ဆုတ်နေသည်။

“ဪ ကိုယ်ကပဲစပြီး တောင်းဆိုချင်တယ်”

သူ့ထက်စာလျှင် သူမကတော့ တည်ငြိမ်စွာ စကားတွေဆိုနေ

www.burmeseclassic.com

နိုင်သည်။ အခုလည်း သူမ တောင်းဆိုချက်ကို သူ နားထောင်သူသက် သက်ပဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

“အခုချိန်မှာ ရှင်ဘတ်က အခြေအနေကို ကိုယ် ဘာမှမသိချင် တော့ဘူး နောက်ဆုံး ကိုယ်တို့ ခွဲခွာခဲ့ကြတဲ့နေ့ကစပြီး ကိုယ်တို့ မသိခဲ့ ကြဘူးလို့ပဲ ဖတ်လိုက်ပါ။ ဒီနေရာမှာလည်း သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ကိုယ်တို့ ပြန်မဆုံချင်တော့ဘူး”

တောားအဆုံးမှာ သူမ သူ့ကို ကျောခိုင်းထွက်သွားခဲ့သည်။ အနီရဲ့ အင်္ကျီအင်္ကျီလေးနှင့် ပြေပြစ်လှပသော သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး က မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်စွာရှိသည်။

သူရင်ထဲမှာတော့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ခံစားနေရသည်။

တစ်ခါတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ သူမနှုတ်က စိမ်းပြတ်စွာ ပြောဆို သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူရင်ဘတ်ထဲမှာ စူးခဲ့သော ဆူးတစ်ချောင်းကို မနှုတ်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကိုတော့ နောင်တရလိုက်မိ၏။

ပြန်မဆုံချင်ဘူးတဲ့လား ညအလင်းရယ် ...။

အခန်း (၂)

“ဒါ ငါတို့မြို့က ညအလင်းတဲ့ ဒုတိယနှစ် ဒီကိုမှာတက်နေ တာ”

နောင်ထွေးက မိတ်ဆက်ပေးလာတာ ဖြစ်သည်။ သူနှင့်နောင် ထွေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲအဝင်မှာ သူမက တစ်ယောက်တည်း ထိုင် နေ၏။

အခြားစားပွဲတွေလည်း ဝိုင်းလွှတ်မကျန်အောင် လှူပြည့်နေ သောကြောင့် ညအလင်းရဲ့ ဝိုင်းမှာ နောင်ထွေးနှင့်သူ ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“ညအလင်း သူကငါ့နဲ့ တစ်ခန်းတည်း Second Civil ကပဲ ကျော်ညီညာ တဲ့”

သူမ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ သူ့ဆီ ဦးတည်လာကာ နှုတ်ခမ်း တွေက လွန်ခနဲပြုံးသွားပြီးမှ

“မန္တလေး အဆောင်ရှေ့မှာ ဆယ့်တစ်နာရီ ဂျူတီဝင်လေ့ရှိတဲ့”

အင်ကျင်နီယာ လောင်းလျှာလေးပေါလား”

သူမဝကားကြောင့် သူ နည်းနည်းတော့ ရှက်ရွံ့သွားမိသည်။
ပန္နလေးအဆောင်မှာ ညသတ်ဝတ်တာတီးတာကို သူမ သိနေသည်ကို။

တစ်ဆက်သွားကို လှောင်ရိပ်တို့သမ်းသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်
ကြည့်ထာတ်သော သူမကို အလေးအနက်မထားသလို သူ သောက်လက်စ
လတ်ဆတ်ချင်တို ငွေသောက်နေလိုက်သည်။

တစ်ဆိုင်လုံး ခြုံကြည့်လျှင် ယောက်ျားလေး ဦးရေသာများသော
ဒီနေရာမှာ သူမ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရုံသည့် ရဲတင်းလှသော
စိတ်အခြေအနေကို သူ မှန်းဆမိပြီး စိတ်ပျက်ချင်မိ၏။

“နင် ရိုးမထဲက အဆောင်မှာပဲလား”

နောင်ထွေး အမေးကို သူမ ခေါင်းညိတ်ဖြေလျက် အသောက်
အစားမပျက် ရှိနေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေသော ရေခဲခွေးတတ်ဘူးကို
မမိမကမ်း လှမ်းယူနေတာမို့ သူမ အလိုက်တသိ ဘူးကိုလှမ်းယူ ငွေပေးဖို့
ပြင်တော့

“ရယ်တယ် ကိုယ့်ကို ရေခဲခွေးဘူးသာ ကမ်းလိုက်ပါ”

စေတနာကို အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိခြင်းပယ်သော သူမကို
သူ နည်းနည်းတော့ ချဉ်သွားမိသည်။ မကောင်းတတ်တာမို့ ဓာတ်ဘူး
ကို ကမ်းပေးလိုက်တော့ သူမဘာသာ ငွေထည့်နေသည်။

ဖြူသွယ်သော လက်ချောင်းလေးတွေမှာ လက်သည်းခွံလေးတွေ
က ပန်းရောင်သန်းလျှက် တိတ်ပပ ညှပ်ထားတာ သူ သတိထားမိသည်။

“စာမေးပွဲပြီးရင် နင်တို့ field ဆင်းရဦးမှာပေါ့”

နောင်ထွေး အမေးကို သူမ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြရင်း

“အေး field စရိတ်တောင် မရှိသေးဘူး။ နင့်ဆီက ချေးရဦး
မယ်”

နောင်ထွေးကို ပြောရင်း ရေခဲခွေးကြမ်းကို မော့သောက်မလို
ပြုပြီးမှ ဆိုင်ထဲဝင်လာသော ခေါင်းတုံးဆံပင်ပေါက်နှင့် ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်၏။

“ဟေ့ကောင် အီးစီ”

သူမအသံက ကျယ်သလို နာမည်မဟုတ်ဘဲ နာမည်ပြောင်လို
ဖြစ်တာမို့ ဆိုင်ထဲက တချို့တောင် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ သူမကတော့
ဘာကိုမှ အလေးထားပုံမရပါ။

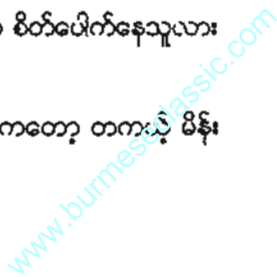
“ဟာ ဟေ့ကောင် ညအလင်း၊ မင်းကဒီရောက်နေတာကိုး
ဟိုကောင် ကျော်မျိုး မင်းကို လိုက်ရှာနေတယ်”

“ဟုတ်လား ရှာပစေ တမင်ရှောင်နေတာ ဒီကောင်ကိုယ့်ဆီက
ပိုက်ဆံချေးချင်လို့ ရှာနေတာ”

“ဟုတ်လား ကောင်းတယ် ဒီကောင်ကို ပညာပေးထားလိုက်”

ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်း
ထာတ်ပုံရသော ညအလင်းသည် ယောက်ျားလျှာ စိတ်ပေါက်နေသူလား
ဟု သူထင်မိသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံကတော့ တကယ့် မိန်း

လေးလေးနက်နက်ပါသည်။

နတ်ကြည်လင်သော မျက်နှာလေးက ဘာမှ ခြယ်သမထား
ဘဲ ထူးထူးနူးနူးဖြစ်တာ ပခုံးသာသာရှည်သော ဆံပင်အညိုတွေနှင့်
ပျိုပျိုတို့ ဝေကြည်လောက်သော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားကိုလည်း
နှိုင်းဆိုင်ထားသူပါပဲ။

အခုမှ နောင်ထွေးရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှုနှင့် ဆုံတွေ့ရသော သူ
အတွက်တော့ သူမက တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့်မတူ ထူးဆန်းနေသည်။

တစ်ပြိုင်တည်းသားချင်းဖြစ်သော နောင်ထွေးကတော့ ဘာမှ
မထူးဆန်းသလိုရှိသည်။ အခုလည်း သူမက နောင်ထွေးကို လှည့်မေး
နေ၏။

“နောင်ထွေး နင်ကော လိုက်ဖက်ညီတဲ့ အဖော်မရှိသေးဘူး
လား”

“မတွေ့သေးပါဘူးဟာ”

“ဟဲ့ ဘာမတွေ့ရမှာလဲ၊ နင်ရှာရမှာ နင်ရဲ့စံချိန်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်
ပြီး ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာသင့်တယ်၊ နင်ကလည်း မညံ့စမ်းပါနဲ့၊ ဘယ်သူမှ
အလိုလို လာမတွေ့ဘူး။ ဖူးစာရေးနတ်ဆိုတာကလည်း ဟိုး ပုံပြင်ထဲမှာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ အီးစီတို့ ကျော်မျိုးတို့ဆို အတွဲလေးတွေနဲ့၊ နင် အားမကျ
ဘူးလား နောင်ထွေးရာ”

ဆိုင်ထဲမှာ ကိုယ့်တစ်ဝိုင်းတည်း ရှိသလို သူမက ပြောချင်
တာပြောသည်။ ရယ်စရာကိုလည်း ဟန်ဆောင်မထားဘဲ ရယ်သည်။

သူမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ပြောတာ နားထောင်ရင်း ကျောက်ရုပ်လို
ရှိနေ၏။

“ငါ့ကိုပဲ ပြောမနေပါနဲ့၊ မင်းကရော စံချိန်မိတဲ့သူ မတွေ့သေး
ဘူးလားကွ ညအလင်းရဲ”

နောင်ထွေး အမေးကို သူမ ခေါင်းလေးခါကာ ရယ်နေသည်။
ညီညာသွယ်တန်းသော သွားလေးတွေနှင့် အရယ်မျက်နှာလေးက
နှစ်သက်စရာ ကောင်းပါသည်။

“ငါလား အဲဒီ သုခချောက်ထဲ ခုန်ဆင်းနည်းဆိုတဲ့ စာအုပ်
တစ်အုပ်ရေခိုင်ဖို့ အနီးကပ် သိပ္ပံရင့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လိုက်လေ့လာနေ
တာဟာ အဟောင်း”

နောင်ထွေးကိုပြောရင်း သူ့ဘက်ကိုလည်း မျက်စိပစ်လိုက်တာမို့
သူ ဒီတစ်ခါတော့ မျက်မှောင်ကုပ် ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်ရင်း

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ခလုတ်တိုက်နေတာလား။ ခင်ဗျားနဲ့
ကျွန်တော် ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိခဲ့ပါဘူးနော် ညအလင်း”

“မိတ်ဆွေတစ်ရာရှိက နည်းသေးသည်၊ ရန်သူတစ်ယောက်ရှိ
လျှင် များလှပြီတဲ့ ကိုယ်က အဲဒီစကားပုံအတိုင်းပဲ ကျင့်ကြံတာ ဘယ်သူ
မှ ရန်ငြိုးမဖွဲ့ပါဘူး ကဲ ကဲ လစ်တော့မယ်”

သူ့ကိုပြောပြီး ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ထဲ လက်
နှိုက်ကာ ငွေရှင်းဖို့ သူမကြံစည်တော့ နောင်ထွေး လက်ကာပြရင်း

“မရှင်းနဲ့ ငါရှင်းလိုက်မယ်”

www.burmeseclassic.com

“အိုကေ ဒါဆိုလည်းပြီးရော အခုလောက်ဆို ကျော်မျိုး ငါ့ကို ရှာရင်း ဒေါသပုန်ထနေလောက်ပြီ သွားလိုက်ဦးမယ် ဘော်ဒါ ဒိုးပြီနော်”

နောင်ထွေးကိုလည်း နှုတ်ဆက်၊ သူ့ကိုလည်း မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ဖြူတ်ဆတ်ကာ သူမ ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဘယ်လို ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလဲကွ ကြာရင် ခေါင်းမူးပြီးတောင် လဲကွသွားနိုင်တယ်”

သူ့စကားကို နောင်ထွေးက သဘောကျသလို ပြုံးသည်။ သူ လည်း စိတ်ကျဉ်းကြပ်မှုကြားက လွတ်မြောက်သွားသလို ပြုံးလိုက်မိ ပါသည်။

ညအလင်း တဲ့။

ချစ်စရာကောင်းသော ရုပ်ရည်လေးပိုင်ဆိုင်ပြီး ယောက်ျားလေး တွေနှင့် ပေါင်းသင်းကာ ဘုကျကျ ကောင်မလေးထင်ပါသည်။

အခုမှ ဆုံဖူးမြင်ဖူးပေမယ့် သူ့ကို ငယ်ပေါင်းတစ်ယောက်လို နောက်ပြောင် ဆက်ဆံသွားပုံက ရဲတင်းလွန်းသည်။

ညအလင်း ဆိုသော သူမလေးကိုတော့ သူခပ်လန့်လန့်ပါပဲ။

အခန်း (၃)

“ဟေ့ ဟေ့ ဟိုတစ်ယောက် အင်ဂျင်နီယာလောင်း”

ဒီလို မဟုတ်တရုတ် ခေါ်သံကို ကြားကတည်းက သူ တွန့်ခနဲ ခြစ်သွားကာ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ထင်သည့်အတိုင်း ညအလင်း ပဲဖြစ် သည်။

ကိုယ့်နာမည်ကို သိလျက်နှင့် ရွတ်နောက်နောက်ခေါ်ပုံကြောင့် အမြင်ကပ်စွာ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ ဒီမှာ နေဦးလေ”

ခြေလှမ်းတို့ ရပ်မပစ်ဘဲ ဆက်လျှောက်တော့ တဖျပ်ဖျပ် ပြေး လိုက်လာသော သူမ ခြေသံကိုကြားသည်။

“အင်ဂျင်နီယာလောင်းလေး ကိုကျော်ညီညာ ဟူး မောလိုက် တာ”

ပါးစပ်ဟာပြီး အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေသော သူမကို ကြည့်ကာ တကယ်မောသွားသလားဟုတောင် စာနာမိသေး၏။

ဒီနေ့ မြင်ရသည့် သူမရဲ့ စတိုင်က တစ်မျိုးဖြစ်နေခဲ့သည်။ ပန်းသားသာ ဆံပင်တွေကိုပဲ အနောက်ကို လှန်သိမ်းကာ ခေါင်းစည်းကြိုးလေးနှင့် စည်းနှောင်ထား၏။

နူးစပြေပြေ ဝင်းဝင်းလေးနှင့် ရှင်းသန့်သော မျက်နှာလေးက ဗိုလို့ငေါ်လွင် ထင်ရှားစေ၏။ နားမှာ ပလက်တီနမ် နားကွင်းလေးပဲ ဆင်ယင်ထားကာ ဆင်စွယ်ရောင် တီရှပ်အကျပ်လေးနှင့် အနက်ရောင် လုံချည်လေး ဆင်မြန်းထား၏။

“ဒီမှာ စာလေးတစ်စောင် ပေးချင်လို့”

“ဗျာ”

သူမ စကားကြောင့် သူ အလန်တကြားဖြစ်ကာ မျက်မှောင်ကြီး ကပ်ကြည့်မိသည်။

“ဪဟဲ့ ဟော် ဆောရီး အမိပွယ်ကောက် မလွဲပါနဲ့ဦး။ နောင် ထွေးဆီ ကိုယ် စာလေးတစ်စောင် လှူကြုံးပါးလိုက်ချင်လို့”

အခုမှပဲ သူ သူမစကားကို သဘောပေါက်ကာ ခေါင်းညှိထိ တော့ သူမက

“ဟို စက္ကူဟောင်း စက္ကူပြတ်လေးများ ပါသလား”

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ ခင်ဗျားငှားချင်တာ ဘာမှမပါဘူး”

တမင်ပဲ သူ ဘုပြောပစ်လိုက်မိသည်။ နောင်ထွေးဆီ စာလေး

အညှိသူက ကိုယ့်ဆီက စာရွက်ပြန်ငှားနေတာ မဟုတ်သေး။

“အင်ဂျင်နီယာလောင်းတို့များ ကြံဖန်ပြီး ကတ်တယ်”

သူမပြောရင်း လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ် အညှိလေး ထဲမှာ ထိုးမွှေနှောက် ရှာနေသည်။ အိတ်ထဲကပါလာသည်က စက္ကူအပိုင်း အစလေး တစ်ရွက်ပဲဖြစ်သည်။

ထိုစာရွက်ပိုင်းလေးကိုပဲ သူမ ဘယ်လက်ဝါးပေါ်တင်ကာ မညှိညှာ စားလုံးပဲလေးတွေနှင့် ရေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီကမ်းပေးရင်း

“ရော နောင်ထွေးဆီ ငွေချေးတဲ့စာ”

သူမက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် နောင်ထွေးဆီက ငွေချေးတာဟု နှင်းလင်းစွာ ပြောပြတာကိုပဲ သူ မဆီမဆိုင် မျက်နှာပူမိသေးသည်။

ညအလင်း ပြန်လှည့်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြန်တော့ သူလက်ပြတားမိ

နင်း

“ခဏ ဟို နောင်ထွေးက အတန်းပြီးကတည်းက မှော်ဘီက နှုတ်အပ်ကိုရဲခြံမှာ ညအိပ်မယ်ဆိုပြီး သွားပြီဗျ”

သူ ရှင်းပြတာကို နားထောင်နေသော ညအလင်း မျက်နှာ မှုလှလေးတွေ စုကျုံ့သွားပေမယ့် ဘာမှခွန်းတုံ့မပြန်ပါ။ ငွေကြေးကိစ္စ

သူမမှာ ခက်ခဲနေသလားဟု မဆီမဆိုင် ထပ်ပူမိသော သူကပဲ ဆက်ပြော

မိန်း

“ဒါနဲ့ ပိုက်ဆံက အမြန်လိုလား။ သူက သဘက်ခါမှ ပြန်လာ

မိန်း

“ရတယ် စာပေးပြီးရင် ချီ သင့်ခယျား”

ချော့ပြီသည်နှင့် လတ်ထဲတ ဆော့ပင်နိ ခလုတ်လေးကို တဖျောက်ရောက် နိုင်ကစားရင်း သူမ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ကျော့အိုအိတ်ကလေး လွယ်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလျှောက် သွားသော သူမရဲ့အစွာကိုယ် နွဲ့နွဲ့လေးက မြင့်မားသော အရပ်အမောင်း နှင့် ကြည့်ကောင်းပါသည်။

ထက်ထဲမှာ ကိုင်ထားဆဲ သူမ ပေးခဲ့သော စာရွက်ပိုင်းလေးကို သူ့အတူအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်မိ၏။

ညအလင်း ဆိုသော ကောင်မလေးကတော့ တကယ့်ကို ဘယ်သူနဲ့မှမတူဘဲ နားလည်ရခက်ခက်ပါလား။

အခန်း (၄)

တဝေါဝေါနှင့် လေပြင်းချီသံပေးကာ အနောက်ဘက်မှ ယိမ်း တိုက်လာသော မုတ်သုန်အပြန် နှုတ်ဆက်မိုးကြောင့် သူမသည်း ဂျက် ဆင်ဂိတ်ထဲ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဝင်မိုးခိုလိုက်ရသည်။

သူမလိုပဲ မိုးခိုဖို့ ဂျက်ဆင်ဂိတ်ထဲ ပြေးဝင်လာကြသော ကျောင်း သား ကျောင်းသူအုပ်စုတွေလည်း အတော်များသည်။

“ထီး ကိုယ့်ကိုပေး”

သူမ မှတ်မိနားယဉ်နေသော အသံကြောင့် နံဘေးကို လှည့် ကြည့်မိသည်။ အသေအချာပါပဲ။ အင်ဂျင်နီယာလောင်းလေး ကျော်ညီ ညာပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ သူ့ရဲ့အဖော်မိန်းကလေး ဝါ နံဘေးမှာပါသည်။

သူ ကောင်မလေး မိုးစိုမှာမိုးကာ ထီးဖွင့်ဆောင်းပေးနေသော သူကတော့ သူမကို ချက်ချင်းမြင်တွေ့ပုံ မရပါ။

နာမည်ကို သိပေမယ့် မျက်နှာလေးက အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို ချောမောချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးက သူ့ရဲ့ချစ်သူ ရည်းစား ဆိုတာ မကြာခဏ မြင်တွေ့ထားလို့ သူမ သိပါသည်။

မိုးကသည်းသည်း ရွာနေသည့်အထဲမှာ ဂိတ်မှာရပ်လာသော ခရီးသည်တင် ကားတွေကလည်း လူအပြည့်အသိပ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

တစ်စီးရပ်တိုင်း တိုးဝှေ့တက်ကြသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်း သူတွေကြောင့် သူမ လှလက်တိုးဝှေ့တက်ဖို့ အတော်မလွယ်ပါ။

သူမလိုပဲ သူတို့စုံတွဲလည်း ကားဂိတ်လေးထဲမှာပဲ စောင့်နေရ ရှာသည်။ ခဏကြာတော့မှ သူမကို မြင်သွားသော သူပြုံးပြတာကို သူမလည်း အလိုက်သင့် ပြန်ပြုံးပြရ၏။

လေနှင့်မိုး ပူးပေါင်းကောင်း တိုက်စစ်ဆင်နေတာမို့ ကားဂိတ် အမိုးရဲ့အောက်မှာပေမယ့် မလျံခြုံနိုင်ပါ။ ကျောပိုးအိတ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ရင်း လွင့်ဖွာနေသော ဆံနွယ်တွေကို သပ်တင်လိုက် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်ထွက်နေသော စကပ်စကို ဆွဲစေ့လိုက်နှင့် သူမပုံစံက ကသိကလင် တော့ နိုင်နေလိမ့်မည်။

ဒီနေ့ကုန် ထီးလည်းမပါ၊ ဝတ်လာသော အင်္ကျီက လက်ပြစ် ပါးပါးလေးမို့ လူက ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသည်။

“ဟတ်ချိုး”

“ပရိုကိုး နိုးပလောဘလမ်”

ဘယ်လိုမှချုပ်ထိန်းလို့ မရဘဲ သူမ နာချေမိတော့ ဂိတ်ထဲက ကျောင်သားအုပ်စုရဲ့ နောက်ပြောင်သံတွေ ထွက်လာသည်။

သူကလည်း သူ့ရည်းစားကောင်မလေး ပန်းကို တစ်ဖက် လှမ်း ဖက်ထားရင်း သူမကို လှမ်းကြည့်၏။

ဒူးအထက်ပိုင်းထိ မိုးရေတွေ ရွဲရွဲခိုကာ အေးစိမ့်စိမ့် အရသာက နေလို့ကောင်းပေမယ့် ကြာရင်တော့ မလွယ်ဟု တွေးမိသည့်ကြားက သူမ ပြုံးမိသေးသည်။

“ညအလင်း ထီးမပါဘူးလား”

သူ လှမ်းမေးသံကြောင့် သူမ ပြုံးပြရင်း ခေါင်းကိုခါယမ်း မြဲလိုက်ရသေးသည်။

သူက လက်ထဲမှ ထီးကို သူ့ကောဇိမလေးလက်ထဲ ပြန်ထိုး ထည့်ပြီး ကိုယ်ပေါ်က မိုးကာအင်္ကျီကို ချွတ်နေသည်။ သူမ ဘယ်လိုမှ ချွတ်လင့်မထားသော အပြုအမူကို သူပြုံးပါသည်။

“ရော့ မိုးကာ ဝတ်ထားလိုက် ဖျားနေဦးမယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဘတ်စ် ဘားလာရင် ပါအောင်တိုးတက်သွားလိုက်”

မိုးကာအင်္ကျီကို ကမ်းပေးရင်း ပြောနေသော သူ့ကို သူမ ကြောင်အလေးပဲ ကြည့်နေမိဆဲ။ သူကလည်း လက်ကို ပြန်မရှုတ်ဘဲ ကမ်းပေးနေသည်။

“ယူထားလိုက်ပါ နောက်ကြုံမှ ပြန်ပေးတော့”

သူနဲ့ဘေးက ရည်းစားလေး၏ အကဲခတ်အကြည့်တွေ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး စူးပြုလာသည်။ သူမလည်း ငြင်းဆန်မနေတော့ဘဲ လှမ်း ယူပြီး ချက်ချင်းပဲ ဝတ်လိုက်၏။

စောစောက အခြေအနေနှင့်စာလျှင် နွေးထွေးသော ခံစားမှု တွေက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို စိန်ခံသွားစေတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်မို့ ဂိတ်ထဲက လှစ်ခနဲထွက်ကာ အမြန်တက်လိုက်ရသည်။

ထိုင်စရာ ထိုင်ခုံလွတ်မရှိပေမယ့် အနည်းငယ်တော့ ချောင်ပါ သည်။

ဂိတ်ထဲမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူတို့စုံတွဲကို ကားပြတင်းတံခါး မှန်က လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

သူ့ရည်စား ကောင်မလေးက ဘာတွေမေးနေသည်မသိ။ သူက လည်း ဘာတွေရှင်းပြနေသည် မသိ။

သူမကို မိုးအကာအကွယ် ပေးလိုက်လို့ ကောင်မလေး ဝန်တို စိတ်ဆိုးနေသည်လား။

သူမကတော့ ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးရင်း ကျေနပ်ကြည်နူးနေမိတာ အမှန်။

ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်အုပ်ကာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုး နေသော သူမကိုကြည့်ကာ သူ စိုးရိမ်မိသည်။

“မင်း ချောင်းတွေဆိုးနေတုန်းပဲ မနေ့ကဖျားပြီထင်တယ်။ ဆေး ဆောက်မထားဘူးလား”

“ရတယ် သောက်ထားတယ် အပြန်မှာ ခေါင်းလျှော်လိုက်လို့ပါ” အရာရာကို ပေါ့ပေါ့ပဲ သဘောထားတတ်ပုံရသည့် သူမ အဖြေ စာ အလေးအနက်မရှိဘဲ ဆိုင်ထဲက ပစ္စည်းတွေမှာပဲ အာရုံရှိနေပုံ ဖြစ် သည်။

မနေ့က သူ ပေးလိုက်သော မိုးကာအင်္ကျီကို ပြန်ပေးရင်း သူမက ဒီဆိုင်လေးကို ခေါ်လာတာ ဖြစ်သည်။

“ရှင့် ကောင်မလေးအတွက် လက်ဆောင် ဝယ်ပေးမလို့”

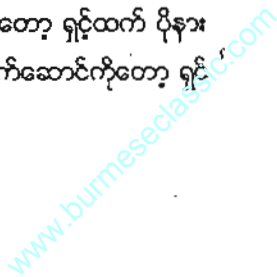
“ဟား မလိုပါဘူး မပေးပါနဲ့”

“လိုတာပေါ့ မနေ့က သူ ရှင့်ကို စိတ်ကောက်သွားတယ် မဟုတ် ထား ကျွန်မ သိတယ်”

သူမက အပိုင်ပြောနေပုံနှင့်ဆိုတော့ သူ ခေါင်းမည်းထဲ ခေါင်း ဆီဖြစ်ဘဲ

“ဈာန်က စိတ်ကောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရှင်းပြ သို့ ခင်ဗျားကိုသိသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေတွေပဲ မိုးရွာထဲမှာ ဆင်ဖျား ဒုက္ခရောက်နေလို့ ကျွန်တော် ကူညီတာ သူ နားလည်ပါတယ်”

“ကျွန်မကလည်း မိန်းကလေးချင်း ဆိုတော့ ရှင့်ထက် ပိုနား အည်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဝယ်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကိုတော့ ရှင့် ဆုသွားလိုက်ပါ”

သူ ငြင်းရော့တဲ့ ဒီဆိုင်လေးထဲ ပါလာတာဖြစ်သည်။ အခုလည်း ထက်ဆောင်ဝန်းခြင်းတွေကို စိတ်တိုင်းကျ ရှာဖွေရင်း ချောင်းတဟွတ်တွတ် ဆိုးနေတာကြည့်ရင်း သူ စိတ်မသက်သာလှပါ။

“ဒီမှာ အားတော့နာပါရဲ့ဗျာ ခင်ဗျား ရွေးပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို ကျွန်တော် ကောင်မလေးကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွတ်ခံ အသာနေစမ်းပါ လက်ဆောင်တစ်ခါမှ မပေးဘူးတဲ့ ဝိုင်တီတူ ကျောင်းသားလေးရဲ့”

သူ့ကိုပြောရင်း သူမ လက်တွေ့က လက်တစ်ပါးစာလောက် ပန်းခြင်းလေးကို လှမ်းယူပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဒီမှာကြည့် ဒါဆို ရှင့် Sweet Heart လေး အသည်းခိုက်သွားမှာ”

ခြင်းကိုင်းလေးမှာ အနီရောင် အသည်းလေးနှစ်ခု ပူးကပ်ချည်ထားကာ You and Me ဟုရေးထားသည်။ တကယ့်ကို ကဗျာဆန်ပြီး ချစ်စရာလေးမို့ သူ သဘောကျသွားမိ၏။

သူ့ကို စိတ်ကောက်နေသော ရည်စားလေးက ချစ်မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ဒီလက်ဆောင်လေးကို လက်ခံကောင်းပါရဲ့။

“ကဲ ရှင့်ကောင်မလေးကို ဒီလက်ဆောင်လေး ပေးလိုက်၊ ကျွန်မတော့လစ်ပြီး အင်ဂျင်နီယာလောင်း”

ပြောရင်း ကောင်တာကိုသွားကာ သူမ ကျသင့်ငွေရှင်းသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုတောင် ပြန်ငဲ့မကြည့်ဘဲ ဆိုင်ထဲက ခပ်သုတ်သုတ် ခြေ

လှမ်းတွေနှင့် သူမ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ညအလင်း ဆိုသော သူမကိုတော့ သူ တကယ်ကို နားလည်ရခက်နေသေး။ သူမကို မိုးကာအင်္ကျီပေးလိုက်တာကြောင့် ဈာန် စိတ်ကောက်သွားတာကိုလည်း သူမ သိနေသည်။

တကယ်ဆို ထိုနေ့က သူမခပြာ မိုးထဲလေထဲမှာ လက်ပြတ်အင်္ကျီပါးပါးလေးနှင့်မို့ သူ ပေးလိုက်တာဖြစ်၏။

ထိုအတွက် ဈာန်ရဲ့ သံသယ မေးခွန်းများစွာကို သူ ရင်ဆိုင်ရမိသေးသည်။

“မောင် အဲဒါဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ မောင်နဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးသလား”

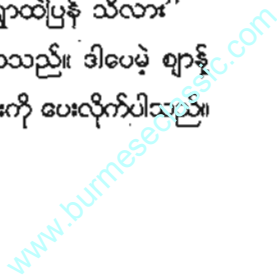
“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ မိတ်ဆွေပါ ညအလင်း တဲ့ နောင်ထွေးနဲ့ တစ်မြို့တည်းသားတွေ”

“ဒီလောက် ရင်းနှီးတာမဟုတ်ဘဲ မောင်ကဘာလို့ အင်္ကျီချွတ်ပေးလိုက်တာလဲ”

“ဟာကွာ ဈာန်ကလည်း မိုးထဲလေထဲမှာ သူမခပြာ ထီးမပါလို့ အခက်အခဲဖြစ်နေတာကို မိုးရွာထဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီအတိုင်းပြန်ဖို့ မသင့်ဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ပဲ ဒီအတိုင်းမိုးရွာထဲပြန် သိလား”

ဈာန် စိတ်ဆိုးကာ သူ့ကို ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောသည်။ ဒါပေမဲ့ ဈာန်တို့ ပိုပေးပြီး သူပြန်တော့ ဈာန်က သူမရဲ့ထီးလေးကို ပေးလိုက်ပါသည်။

ဒီညနေ ဈာန်ဆီ ထီးပြန်ပို့ပေးရင်း ညအလင်း ဝယ်ပေးသော
လက်ဆောင်လေး ပေးရမည်။

ဒါပေမဲ့ ညအလင်း ဝယ်ပေးတာဟုတော့ ဈာန်သိလို့ မဖြစ်ပါ။

အခန်း (၅)

ကျောင်းတွေပိတ်ပြီဟု သူ့စိတ်က သိရှိထားခြင်းနှင့်အတူ ည
အလင်းဆိုသော သူမနှင့်ပတ်သက်သော အရာတွေက သူ့ရင်မှာ စူး
ချစ်ခိုတွယ်နေဆဲ။

သူနှင့်သူမ ပတ်သက်ခဲ့သမျှတွေက သူ့အတွက် မှတ်မှတ်ရရ
ထင်ကျန်နေသလို သူမ စိတ်ထဲမှာလည်း ထင်ကျန်နေသည်ဟု ယုံကြည်
မိ၏။

အခုတော့ နောင်တွေးနှင့်သူမ ချိန်းထားသော ဒီလက်ဖက်ရည်
ဆိုင်လေးထဲမှာ သူလည်း ရှိနေသည်။

နောင်တွေး ရောက်မလာသေးတာမို့ နှစ်ယောက်သား တိတ်
ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိကြ၏။

နတ်သမီးကပ် မြင်တွေ့နေရသော သူမ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကာ နောင်ပြန်ဆုံတွေ့ဖို့ မလွယ်တော့ဟူသော အသိက သူ့ရင်ကို သစ်တာခေါင်း ဝေချာသည်က ထိုတဒဂ်လေးမှာ စျားနီဆိုသော ချစ်သူလေးကိုလည်း သူ မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။ ညအလင်း ဆိုသောသူမနှင့် ကျော်ညီညာ ဆိုသော သူ့ကြားမှာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဆိုတာထက် မပိုခဲ့ကြတာလည်း အမှန်ပဲဖြစ်၏။

“နောင်ထွေး က နောက်ကျလိုက်တာ”

“သူ နည်းနည်း နောက်ကျမယ်တော့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီအထုပ်တွေကဘာလဲ”

သူမေးတော့ ညအလင်းက စားပွဲလေးပေါ် တင်ထားသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကိုကြည့်ရင်း

“နောင်ထွေးဆီက ချေးထား ငှားထားတာတွေလေ အခုအားလုံး ပြန်ပေးတာ အဟင်း သံသရာအကြွေး ပါမှာစိုးလို့”

ရယ်သလို မောသလို ပြောရင်း ခွက်ထဲက လက်ကျန်ကော်ဖီကို သူမ တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်သည်။ သူ အမြဲတမ်း ခန့်မှန်းရခက်ခဲခဲ့သော ညအလင်း မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရွိုက်မိ၏။

“အခု ကျောင်းပြီးပြီဆိုတော့ ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲဟင်”

သူမေးတော့ ညအလင်း မျက်ခုံးလေးတွေ ပင့်ကြည့်ရင်း “တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပေါ့ ယောက်ျားယူရင် ကောင်းမလား”

ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာလေးနှင့် ဘာကိုမှ အလေးအနက်မခံလွန်းသော သူမကို သူ့ကြည့်ရင်း စိတ်ကဘယ်လိုမှ သည်းခံမရတော့ပါ။

“မင်းလို ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

သူ့စကားကို သူမက နာကျင်ဟန်မပြဘဲ တည်တည်လေးပဲ မော့ကြည့်ရင်း

“နောက်လည်း တွေ့ကြမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မတွေ့ဖူးဘူးလို့ပဲ နှုတ်လိုက်ပေါ့”

“ညအလင်း”

သူ မမျှော်လင့်နိုင်ဘဲ အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် ဆိုင်ထဲက တခြား ဦးတွေကပါ လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ညအလင်း ကလည်း သူ့ဒေါသကို တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ဖူးသလို ချက်တောင်ကျော့ကြီးတွေ တစ်ချက်ပုတ်ခတ်ပြီး ကြည့်နေ၏။

“ဆောရီး ကျွန်တော် တောင်းပန်တယ်”

သူ့အမှားအတွက် တောင်းပန်စကားကို သူမ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ကျော့ပိုးအိတ်လေးကို ကောက်လွယ်သည်။

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ် နောင်ထွေးလာရင် အဲဒီအိတ်လေး ပေးပေးပါ”

ပြောပြသော ထရပ်တော့ သူ လက်ကာတားမိသည်။ သူမက သူ့ကိုငေးရိုက်ကြည့်နေဆဲ။

“ညအလင်း ခင်ဗျား ဒီအတိုင်းထွက်သွားမှာလား ကျွန်တော် တို့ ဒီလိုခွဲခွာ သွားချင်တာမဟုတ်ဘူး။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ဆက်သင့်ပါတယ်ဗျာ”

“အဟင်း မလိုအပ်ဘူးထင်တယ် ကျော်ညီညာ နောက်ထပ် ဆုံတွေ့စရာမှ မရှိတာ”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူးလေဗျာ”

သူ ကယောင်ကတန်းပြောရင်း ထရပ်မိသည်။ နှစ်ဦးမျက်နှာ ချင်းဆိုင်ဆုံမိသော မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ တခဏတော့ စူးစူးနစ်နစ် ရင်ဆိုင်မိကြသည်။

“အားလုံးပြီးသွားပြီ ကျော်ညီညာ”

ထိုစကားလေး တစ်ခွန်းနှင့် သူမ သူ့ကိုကျောခိုင်းထွက်သွား ခဲ့၏။ သူမ တရွေ့ရွေ့ ဝေးသွားသည်ကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှုံးနိမ့်သွားသလို ခံစားနေရဆဲ။

ဘယ်တော့မှ မဆုံတွေ့သင့်သည့် လူနှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်း က ဒီနေရာမှာပဲ အဆုံးသတ်သွားခဲ့ပြီလား။

အခန်း (၆)

‘မြရိပ်ညို’ ကော်ဖီဘားလေးထဲမှာ သူနှင့်သူမ ပြန်ဆုံခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူမကပဲ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ထွက်သွားခဲ့သည်။

အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တချို့ သူ့အာရုံထဲ ပြန်ရောက်လာ သည့်တိုင် သူမသည် သူ့ကို ဥပက္ခောပြုသွားခဲ့ပြန်ပါ၏။

သူ့ငယ်ချင်းတွေ အဖြစ်နဲ့တောင် ပြန်မဆုံချင်တော့ဘူးတဲ့လား။ ညအလင်းရယ်။

ဘယ်တုန်းကမှ မင်းရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေ မရှိခဲ့ဘူးလား။ အရာရာကို အိပ်မက်တစ်ခုလိုပဲ သဘောထားသတဲ့လား။

အတိတ်ပုံရိပ်တွေကို အာရုံထဲက ဖြတ်တောက်ပြီး သူ့အိမ်ပြန် ခဲ့သော်လည်း အောက်မှာ သူ့ကားလေးကို ထိုးရင်လိုက်သည်နှင့် ဧည့် နေထဲက ညီမလေး ပြေးထွက်လာသည်။

“တို့ကို ဒီနေ့ နောက်ကျလိုက်တာ ကိုကိုကို ညီမလေး ပြော
နေသလို”

ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလာသော သူပုခုံးကို သိုင်းဖက်မှီတွယ်ရင်း
ပြောလာသော ငယ်လေးကို သူပြုံးကြည့်ရင်း

“ဘာများတုန်း ငယ်လေးရဲ့”

“ဒီနေ့ ငယ်လေး သတင်းစာထဲမှာရော ဂျာနယ်ထဲမှာပါ ကြော်
ငြာတစ်ခု တွေ့တယ် ကိုကိုရဲ့”

ညှော်ခန်းထဲအထိ သူလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညီမလေးက
လိုက်လာရင်း ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ အတူထိုင်ထိုင်သည်။

“ဘာကြော်ငြာလဲ ညီမလေး”

“အကသင်တန်းလေ ကိုကိုရဲ့”

“ဘယ်လို”

သူ အံ့ဩသလို မေးမိသည်။ ညီမလေး စကားကိုလည်း
စိတ်ဝင်စားသလို နားစိုက်ထောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုရဲ့ အကသင်တန်းတဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာ အက
ရော အနောက်တိုင်းအကရော ကိုယ်ဝါသနာပါတာ တက်လို့ရတယ်
အဲဒါ ငယ်လေး တက်ချင်လို့”

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးထားသည့် ညီမလေး အိမ်မှာနေ
နေရတာ ပျင်းနေပြီထင်သည်။ ဒယ်ဒီနှင့်မာမိ ရေခြားမြေခြားတိုင်း
ပြည်မှာ စီးပွားရှာနေချိန်မှာ သူ့သာ ညီမလေး အနားမှာရှိခဲ့သည်။

သူ့ထက် ခြောက်နှစ်ကျော်ခန့် ငယ်ရွယ်သော ညီမလေးကို
သူပဲ ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည်။

“ကိုကို ငယ်လေး အဲဒီသင်တန်းတက်ချင်လို့”

ညီမလေး ပူဆာနေတော့ သူ လိုက်လျောပေးဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီး
သားဖြစ်သည်။ ညီမလေး ဝါသနာ ဝါသည်ဆိုတော့လည်း...။

“ငယ်လေး တက်ချင်တယ်ဆိုရင် တက်လေ”

“တကယ်နော် ကိုကို”

“အင်း ဒါနဲ့ သင်တန်းက ဘယ်မှာလဲ ယောက်ျားလေးတွေ
ချောပါလား ငယ်လေးကကော ဘာအက သင်ချင်တာလဲ”

မေးသင့်သည့် မေးခွန်းတွေကို သူ တရစပ် မေးမိသည်။
ထက်ရှိမှာ ညီမလေးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူကလည်း သူပဲ ဖြစ်နေသည်ကို။

“သင်တန်းက စမ်းချောင်းထဲမှာ ကိုကိုရဲ့ ဘယ်ယောက်ျား
လေးမှ မပါပါဘူး။ မိန်းကလေးသီးသန့်ပါ ငယ်လေးက မြန်မာအကရော

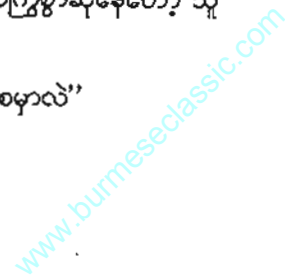
အနောက်တိုင်းအကရော နှစ်မျိုးစလုံး သင်ချင်တာ”

“နှစ်မျိုးစလုံး ဖြစ်ပါ့မလား ငယ်လေးရဲ့”

“အံ့မယ် ဟာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ကိုကိုရဲ့။ ကိုကိုစောင့်ကြည့်
ဆိုက်လေ။ ကျော်ညီညာရဲ့ညီမ ငယ်ညီညာပါ အထင်မသေးပါနဲ့နော်”

ညီမလေး စိတ်ထက်သန်သလို တက်ကြွစွာဆိုနေတော့ သူ
ကြိုရင်း နဖူးကို ဖွဖွလေးထုလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါပြီ သင်တန်းက ဘယ်တော့စမှာလဲ”

“စနေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ မနက်ဖြန် သွားတက်ချင်
တယ်”

“အိုခေ ကိုကို ကိုယ်တိုင်လိုက်အပ်ပေးမယ်၊ အဲ သင်တန်း
အချိန်တွေကကော”

သူမေးတော့ ညီမလေးက အသေအချာ မှတ်သားလေ့လာ
ထားသူလို ချက်ချင်းပဲဖြေ၏။

“မြန်မာ အကက မနက်ရှစ်နာရီခွဲကနေ ဆယ်နာရီခွဲအထိ
ပြီးတော့ ဆယ့်တစ်ခွဲကနေ တစ်နာရီအထိ နား၊ ပြီးရင် နှစ်နာရီကနေ
ငါးနာရီအထိက အနောက်တိုင်းအက သင်တန်းချိန် ကိုကိုလာကြိုရင်
အတော်ပဲလေ”

“နေဦး ကိုကို စဉ်းစားနေတာ နေ့လည်စာ ထမင်းစားချိန်
ညီမလေးကို ကိုကိုလာကြိုဖို့လေ”

“ဟင့်အင်း ကြိုစရာမလိုဘူး ငယ်လေး မနက်ကတည်းက
ထမင်းချိုင့် တစ်ခါတည်း ယူသွားမှာ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း အဆင်ပြေနေတာမို့ သူခေါင်းညှိတ်လက်
ခံရတော့၏။

“ဟုတ်ပြီ မနက်ကျရင် သွားတာပေါ့ ကဲ ကိုကို ရေခဲချိုဦးမယ်”

“ချိုးလိုက်လေ ကိုကို ပြီးရင် ထမင်းအတူစားမယ် ငယ်လေး
ဒေါ်လေးမြိုင်ကို သွားပိုင်းကူ ခူးလိုက်ဦးမယ်”

ပြောရင်း ညီမလေး မီးဖိုခန်းနောက် ထွက်သွားတာ ကြည့်ရင်း

သူ ပြုံးမိသည်။

တကယ့်ကို ချစ်စရာကောင်းသော ညီမလေးပါပဲ။ ဒယ်ဒီနှင့်
မာမိက အမေခိုကားမှာပဲ ပညာသင်ဖို့ တိုက်တွန်းပေမယ့် ညီမလေးက
သူနဲ့ပဲ မြန်မာပြည်မှာ နေမည်ဆိုကာ နေရစ်ခဲ့၏။

သူ့စကားကို နားထောင်ကာ ပညာရေးကိုလည်း ကြိုးစား
သော ညီမလေးက လိမ္မာသည်။

အခုချိန်မှာ ညီမလေးသည် သူ့ဘဝတစ်ခုပါပဲ။

ချာန်ဆိုသော ခင်မိုးရုန်း မရှိတော့ချိန်ကတည်းက ညီမလေး
အပေါ်မှာပဲ သူ အရာရာပုံအပ် ဂရုစိုက်ခဲ့သည်လေ။

အခန်း (၇)

သူ မနက်အိပ်ရာနိုးတော့ ဝီရိယကောင်းသော ညီမလေးက
စောစီးစွာ နိုးနေသည်။

“ဟာ ငါ့ညီမလေးက တယ် ဝီရိယ ကောင်းနေပါလားဟေ့”

“ကိုကိုသာ အိပ်ပုတ်ကြီးနေတာ ငယ်လေးက အားလုံးပြီးပြီ
ကိုကို ကော်ဖီသောက်ပြီးတာနဲ့ သွားဖို့အသင့်ပဲ”

“အခုမှ ခုနစ်နာရီပဲ ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ ညီမလေးပြောတဲ့
သင်တန်းက ရှစ်နာရီခွဲမှ စမှာပါ မှီပါတယ်၊ စမ်းချောင်းဘက်မောင်းမှာ
ဘယ်လောက်ကြာမှာမို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို ရေချိုးလေး ဒေါ်လေးမြိုင် နန်းကြီးသုပ်
တွေ စီစဉ်ထားတယ်”

“အိုကေ အိုကေ”

ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကာ သူ ရေချိုးချီးပြီး အဝတ်အစားလဲလှယ်
လိုက်သည်။

ကော်ဖီရိုင်းထဲ ဝင်ခဲ့တော့ ညီမလေးက သူ့အတွက် နန်းကြီး
သုပ်ပွဲကို ကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ပေးနေ၏။ ဒေါ်လေးမြိုင်က ညီမလေးအတွက်
ထမင်းချိုင့် စီစဉ်ပေးနေသည်။

“ညီမလေးကော စားပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ ကိုကို တမင်စောစော စားထားတာ ဟိုရောက်ရင်
သင်တန်းရှိတော့ နည်းနည်းပဲစားထားတယ် ထမင်းဟင်းတွေ ပိုထည့်
ထားတယ် သင်တန်းနားမှ စားမယ်”

ညီမလေးပြောတာ ခေါင်းလေးညှိတ်နားထောင်ပြီး သူ နန်းကြီး
သုပ်ပွဲကို စားလိုက်သည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီးတော့ ခုနစ်နာရီ
ခွဲလှပြီ။

“ကဲ သွားဖို့ ညီမလေးရေ”

သတင်းစာထဲမှ ညီမလေး မှတ်ထားသော သင်တန်းရှိရာ
စမ်းချောင်းဘက်က ခြံကိုရောက်ခဲ့ကြသည်။

ခြံလေးက ကျယ်ဝန်းကာ အထဲမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ပြာပြာလေး
က သစ်လွင်တောက်ပသည်။

ခြံစောင့်ကြီးကို အကသင်တန်း လာတက်တာဟုပြောတော့
ခြံတံခါးကို အလွယ်တကူ ဖွင့်ပေး၏။ ခြံထဲကို ကားမောင်းဝင်ခဲ့ရင်း

www.burmeseclassic.com

ငြိမ်ထဲတဲာ ခြင်္သေ့ကွေးတွေကို အကဲခတ်မိခင်။

ထူးသော ပန်းပင်လေးတွေ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးနှင့် ရေကူး
ထန်းထေးကာပါ ခြည့်စုံချစ်ရောကောင်းသည်။

“ငယ်လေး”

“ရှင် ကိုကို”

“အလုပ်တစ်ခုလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် အားလုံးပြီးဆုံးအောင်မြင်
အောင်လုပ်ရတယ်နော် ဟိုမရောက် ဒီမရောက်တော့ မလုပ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုရဲ့”

ညီမလေး စိတ်ကို သူ သိပြီးဖြစ်ပေမယ့် ကြိုတင်မှာထားရသည်။
ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားလေးရပ်တော့ ဧည့်ခန်းတံခါးက ဖွင့်ထား
သည်။ ဒါပေမဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာက လူတစ်ယောက်မှ မရှိပါ။

“ညီမလေး ဒီခြံဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုရဲ့ ဟော ဟိုမှာ”

သူမေးတာကို ညီမလေး ပြန်ဖြေနေတုန်းမှာပဲ ဧည့်ခန်းထဲကို
ထွက်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြသည်။

“ဘာကိစ္စများ ရှိပါသလဲရှင်”

“အကသင်တန်း တက်ချင်လို့ပါရှင်”

“ဧည့် ဟုတ်ကဲ့ ခဏထိုင်ဦးနော်၊ မမက သင်တန်းခန်းမ
ထဲမှာမို့ ခဏလေး ထိုင်စောင့်ပေးပါ ကျွန်မ သွားခေါ်ပေးပါ့မယ်”

သူနှင့် ညီမလေး ဆိုဟာထိုင်ခဲ့တွေမှာ ထိုင်စောင့်လိုက်ကြသည်။

မကြာခင်မှာပဲ ကောင်မလေး ဝင်သွားသော အခန်းတံခါးမှ တစ်ယောက်
ထွက်လာသည်။

“ဟင်”

သူ မျက်ဝန်းတွေ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩသွားခဲ့ကာ ဆိုဟာထိုင်
ခဲ့ကာ ယောင်ယမ်း ထရပ်မိတဲ့အထိ။

“ကိုကို”

ငယ်လေး မော့ကြည့်ကြည့် လှမ်းခေါ်မှ သူ သတိဝင်ကာ
ထိုင်ခဲ့မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရ၏။

သူ့မှာသာ ရင်တွေခုန်ကာ တုန်လှုပ်သွားရပေမယ့် သူမကတော့
ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းပါသည်။

အနီရဲ့ရဲ့ အင်္ကျီလက်ပြတ်ကို အနက်ရောင်အသားကပ် စတော်
တင်နှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော သူမကတော့ သူ့အပေါ်တွင် တစ်ခါမှ
ခြင်တွေဖူးဟန်မရှိသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဝေ့ကြည့်ရင်း

“ထိုင်ကြပါ၊ ကိုယ်က ဒီသင်တန်းဖွင့်ထားတဲ့ အကဆရာမ
ညအလင်းပါ”

ဆံပင်အညှီတွေကို လှန်သိမ်းကာ နဖူးမှာ အဖြူရောင်စည်း
ခြားလေးနှင့် စည်းနှောင်ထားသော ညအလင်းသည် သူ့ရှေ့ထိုင်ခဲ့မှာ
ခြင်တစ်ဖက်ချိတ်ကာ ဟန်မပျက် ဝင်ထိုင်၏။

သူ့ရင်ဘတ်ထဲက မနှုတ်ဖြစ်ခဲ့သော ဆူးတစ်ချောင်းသည် ရှင်
နှစ်ရောကောင်းလောက်အောင်ပဲ လှပနေခဲ့သည်။

“သင်တန်းအပ်ချင်လို့ပါ ဆရာမ ကျွန်မနာမည်က ငယ်ညီညွှာ
ဒါ”

နံဘေးက ညီမလေး အသံကြားမှ သူ သတိဝင်လာရသည်။
သူမက ဟန်ဆောင်ကောင်းသလို သူကလည်း ဟန်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစား
၏။

“ဒါ ကျွန်တော့်ညီမလေးပါ။ ဆရာမရဲ့အကသင်တန်းမှာ အပ်
ချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

သူမတို့မှာ တစ်ချက်ပဲ ဝေကြည့်ကာ ညအလင်း အကြည့်တွေထဲ
ညီမလေးဆီ ရောက်သွားခဲ့ကာ

“ကောင်းပြီလေ ညီမက ဘယ်အက တက်ချင်တာလဲ”

“ငယ်လေးက အက နှစ်မျိုးစလုံး တက်ချင်တာပါ ဆရာမ
ညီမလေး စကားကို ညအလင်း ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြုံးရင်

“ကိုယ့်ကို ဆရာမလို့ မခေါ်ပါနဲ့ မမလို့ပဲခေါ်လို့ ရပါတယ်
ညီမလေးကိုလည်း ငယ်လေးလို့ပဲ ခေါ်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ညအလင်း က ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပြောဆို မိတ်ဆက်နေသော
ညီမလေးကလည်း ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံနေ၏။ ထိုအချိန်မှာ
ကော်ဖီဘန်းလေးကိုင်ကာ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“သုံးဆောင်ကြပါဦး ဒါနဲ့ ငယ်လေးက အကနှစ်မျိုးစလုံး
တက်ချင်တာဆိုတော့ ပင်ပန်းမှာနော် သင်တန်းချိန်တွေ သိပြီ”

ထင်တယ် နှစ်ချိန်စလုံးဆိုရင် ညနေ ငါးနာရီမှ ပြီးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် မမ ဒါကြောင့် ငယ်လေး ထမင်းချိုင့်

တောင် တစ်ခါတည်း ယူလာတယ်”

ညီမလေးနှင့် ညအလင်း ပြောဆိုနေချိန်မှာ သူက နားထောင်သူ
သက်သက်ပမာပဲ ရှိနေခဲ့၏။

“ထမင်းချိုင့်က အဓိကမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အိမ်မှာ စားလည်း
ဇုပါတယ် ငယ်လေး ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ရပါတယ် မမ ငယ်လေး နှစ်ခုစလုံး သင်ချင်လို့ပါ”

“အိုကေ ဒါဆို ငယ်လေးကို လက်ခံလိုက်ပါပြီ”

ညီမလေးကို သင်တန်းအပ်နံပေးဖို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ခဲ့သော
သူက ကျောက်ရုပ်လိုဖြစ်ကာ ဘာမှဝင်မပြောဘဲ အားလုံး အဆင်ပြေ
သွားခဲ့၏။ ညီမလေးက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း

“ကိုကို ပြန်တော့လေ ငယ်လေး ကျန်ခဲ့လိုက်တော့မယ်”

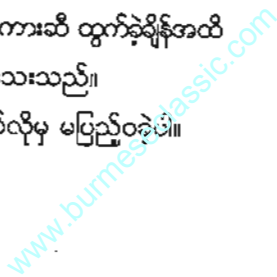
“အိုကေ ဒါဆို ကိုကိုသွားပြီနော်”

“ငယ်လေးအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့ ကိုယ့်ဘက်က အပြည့်အဝ
သောက်ယူပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော ကားဆီ ထွက်ခဲ့ချိန်အထိ
သူ့ရဲ့ ခေါ်သံလေးကို တောင့်တ မျှော်လင့်မိသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဘယ်လိုမှ မပြည့်ဝခဲ့ပါ။

ညောင်ရယ် နေနိုင်လိုက်တာ။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ခင်မင်
ဘဝရောက်သွားတာလဲ။

အဲဒီလောက်အထိ စိမ်းကားပြတ်တောက်ဖို့ ကိုယ်တို့ နှစ်
ဦးကတော့ လိုအပ်ခဲ့လို့လား။

မင်း ခံစားမှု ကင်းမဲ့လွန်းတယ် ညအလင်းရယ်။

သူ ပိုင်ဆိုင်သော Doe Doe ရက်စတော့ရင့်ဆိုင်လေးကို ရောက်
သည်အထိ စိတ်တို့က မတည်ငြိမ်ပါ။

မြရိပ်ညို ကော်ဖီဘားလေးမှာ ညအလင်းနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ
ပြန်ဆုံခဲ့သည်။ တစ်ရက်ပဲခြားကာ အခု ထပ်ဆုံပြန်ပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ညအလင်းရဲ့ သံယောဇဉ်တွေက ပြတ်တောက်နေခဲ့
ပြီဆိုတာ သူမ ဆက်ဆံမှုတွေက သက်သေခံနေခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့ ရုံးခန်းလေးထဲ ဝင်လာကာ ထိုင်ခုံမှာ ကျောမှို ထိုင်ရင်း
ညအလင်း အကြောင်းတွေ့နေခိုက်မှာ ဖုန်းကမြည်လာ၏။

သူကောက်ယူ နားထောင်လိုက်တော့ သူ မသိသော ဖုန်းနံပါတ်
တစ်ခုဖြစ်နေသည်။

“ဟယ်လို အမိန့်ရှိပါခင်ဗျား ကျွန်တော် ကျော်ညီညာပါ။”

“မောင် မောင်လား”

“ဟင် မင်း ဘယ်သူလဲ”

“မောင်ရယ် မိုးဈာန်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလားဟင်”

သူဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်အောင် မင်သက်နေမိသည်။ ငါးနှစ်ကျော်
အတတ်က နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့သော ခင်မိုးဈာန်။

“မောင် မိုးဈာန် ပြန်လာတော့မှာပါ။ မောင့်ကို အရမ်းလွမ်း
ဆယ်သိလား”

“မင်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“တွေ့မှပဲ စကားတွေ ပြောရအောင်နော် မောင်၊ မောင့်ရင်ခွင်
အဲဒီကို ဈာန်အပြီး ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

သူ့ရဲ့ အံ့ဩမင်သက်မှုတွေ အဆုံးမသတ်နိုင်ခင်မှာပဲ ခင်မိုးဈာန်
နိမိတ်သွားခဲ့သည်။

ငါးနှစ်ကျော်ခန့် မဆုံတွေ့ခဲ့သော ခင်မိုးဈာန်ဆီက ပြန်ဆက်
ဆက်လာတာ ယုံနိုင်စရာမရှိ။ ပြီးတော့ သူ့အသိ သူ့နှလုံးသားကလည်း
ဆယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ပါ။

သူ့အချစ်၊ သူ့နှလုံးသားကို ရက်စက် ဥပေက္ခာပြုစွာ စိမ်းပြတ်
အားပေးပြီးမှ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ပြန်ရောက်လာမှ လက်ကမ်းကြိုဆိုစရာလား။

ဟင်အင်း မင်းကိုငါ နာကျည်းတယ် သိပ်မုန်းတယ် ခင်မိုးဈာန်။
အတတ်ကို ပြန်ဝင်မလာပါခဲ့တော့။

www.burmeseclassic.com

ဒါကြောင့်လည်း ယတိပြတ် သံယောဇဉ်ပြတ်ခဲ့ပြီးမှ သူမက
သူ့ထံကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ထပ်ရောက်လာပြန်၏။

သူမရဲ့ ဟန်ဆောင်မှုတွေက လွန်ကဲနေခဲ့ပြီလား။

တကယ်ဆို သူမဘက်က ကျော်ညီညာဆိုသော သူ့အပေါ်မှာ
သံသယလှမ်း မိတ်ဆွေအဖြစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံသင့်သည်။

ညအလင်းရဲ့ အပြုအမူတွေက သူ့အပေါ် လွန်ကဲသွားပြီလား။

သင်တန်းခဏ နားချိန်မှာ သင်တန်းသူများက နားနေခန်းသို့ ညအလင်း
ဆုတ်ခဲ့သည်။

ကျော်ညီညာရဲ့ ညီမလေး ငယ်ညီညာက သင်တန်းသူတွေနှင့်
စကားပြော နားနေ၏။

“ငယ်လေးရေ အမောပြေရင် ကိုယ်နဲ့ခဏ စကားပြောရအောင်
ညှိခန်းထဲ ခဏလာခဲ့နော် ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ငယ်လေး လာခဲ့မယ်”

သူမ ညှိခန်းထဲရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ ငယ်လေး ဧည့်ခန်း
ထဲကို ရောက်လာသည်။

“မမ ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲဟင်”

“ထိုင်ဦး ငယ်လေး ကိုယ် မေးစရာလေးရှိလို့”

ငယ်လေးက သူမ နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူမ
စကားကိုပဲ ငြိမ်သက်စွာ နားစိုက်ထောင်နေ၏။

“ကိုယ် မင်းအစ်ကိုရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို လိုချင်လို့ပါ ငယ်လေး”

အခန်း (၈)

ကံကြမ္မာက သူနှင့်သူမကို ပြန်ဆုံစည်းစေမည်ဟု ညအလင်း
မျှော်လင့်မထားခဲ့မိတာ အမှန်ပဲဖြစ်၏။

မြရိပ်ညို ကော်ဖီဘားမှာ ပြန်ဆုံတော့ သူမရင်တွေ လှုပ်ခတ်
တုတ်ခါနေခဲ့တာ ကိုယ်တိုင်ပဲအသိဆုံးဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ ဟန်ဆောင်
ကောင်းခဲ့သည် ထင်ပါသည်။

သူနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆုံချိန်မှာ သွေးအေးတည်ငြိမ်စွာနှင့်
ပဲ ခင်မင်မှုတွေ ရှေ့မဆက်ဖို့ ပြောထွက်ခဲ့သည်။

တကယ်ဆို အတိတ်တုန်းကလည်း သူ့ကို ညအလင်း ပိုင်ဆိုင်
ခွင့်မရှိခဲ့ပါ။ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းက ခင်မိုးဈာန် ဆိုသောချစ်သူနှင့်အတူ ရှိခဲ့တာ
သူမ သိသည်။

“ရှင်”

သူမ စကားကြောင့် ငယ်ညီညာ ပါးစပ်လေး အဟောင်းသား
မင်းသက်သွားခဲ့သည်။

“အံ့ဩသွားလား ငယ်လေး။ ကိုယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်
ကျော်ညီညာနဲ့ ကိုယ်နဲ့က ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေပါ”

ငယ်လေး မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ မယုံမရဲ ဖြစ်နေပုံရ
သည်။ တကယ်ဆို သူမ အစ်ကိုနှင့် သင်တန်းအပ်သည့် နေ့ကတည်းက
ဆုံခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

နေ့တိုင်းလည်း ကျော်ညီညာက သင်တန်းကြိုပို့ လုပ်ပေးနေ
လျက်က မသိသလို နေခဲ့ကြတာကို အံ့ဩနေပုံရ၏။

“ငယ်လေး အံ့ဩလို့ ဟိုလေ မမနဲ့ကိုကိုက ငယ်လေး သင်
တန်းစအပ်တဲ့ နေ့ကတည်းက ဆုံကြသေးတာပဲ။ မမတို့ ဘာလို့ နှုတ်
မဆက်ကြတာလဲဟင်”

“အဟင်း ကိုယ်သူ့ကို ဖေဝေဝါ ဖြစ်နေလို့ပါ။ သူက အခု
ခြေထောက်က နည်းနည်း တောင့်တောင့်လေး ဖြစ်နေသလားလို့”

သူမ စကားကို ငယ်လေး မျက်နှာလေးညှိုးကာ ငေးသွားခဲ့ပြီ။

“ဟုတ်တယ် မမ ကိုကို ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ထားဖူးတယ်လေ
အရင်ကဆို ကားတောင်မမောင်းဘူး အခုမှ ပြန်မောင်းတာ သိပ်မကြာ
သေးဘူး။ ကိုကိုရဲ့ ခြေထောက်က ခြောက်ခါတောင်မှ ခွဲစိတ်ထားခဲ့ရတာ
ဆိုတော့ ပုံမှန်အတိုင်း လူကောင်းတစ်ယောက်လို မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

ညအလင်း မသိထားသော သူ့အကြောင်းတွေကို ငယ်လေး
ပြောပြနေတော့ စိတ်ဝင်စားသွားမိ၏။ ဒါတွေကို ညအလင်း မသိပါ။
မဆုံဖြစ်ခဲ့သော ကာလကြီးမှာ သူ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်လဲ။

“ဒါနဲ့ ကားအက်ဆီးဒင့်က ဘယ်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာလဲဟင်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော်ကျော်လောက်ကပါ မမ”

“အင်း သိပ်တော့ မသိသာဘူးနော် တော်သေးတာပေါ့ ဆိုးဆိုး
ဒါပေါ့ မဖြစ်လို့”

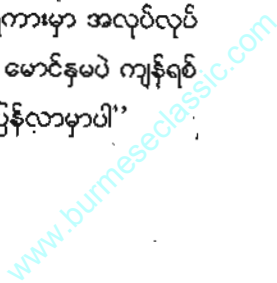
ငယ်လေးက ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း ကျော်ညီညာ ရင်ဆိုင်ခဲ့
ရသော အခြေအနေတွေကို ပြောပြ၏။

“ဒဏ်ရာက အတော်ဆိုးခဲ့တာ မြန်မာပြည်မှာ ခွဲစိတ်တာ
ဆင် သုံးကြိမ်၊ စင်ကာပူဆေးရုံမှာ သုံးကြိမ်၊ ဒါကြောင့် ပြန်ကောင်းသွား
တာ အဲဒီတုန်းက ကိုကိုကို ငယ်လေး အရမ်းသနားတာပဲ”

သူ အတိတ်မှာ ဆိုးဝါးသော ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရမှုကြီးနှင့်
ဆုံခဲ့သည် ဆိုတော့လည်း ညအလင်း စာနာသနားမိပါသည်။

“ဒါနဲ့ ငယ်လေးတို့ မိဘတွေကရောဟင် အခုကော ကျော်ညီ
ညာက ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ကိုကိုက Doe Doe ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ရက်စတောရင့်ဆိုင်လေး
ရှင်ထားတယ် မမ၊ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီကတော့ အမေရိကားမှာ အလုပ်လုပ်
ခဲ့ကြတယ်လေ၊ မြန်မာပြည်မှာက ငယ်လေးတို့ မောင်နှမပဲ ကျန်ရစ်
ထား မကြာခင်မှာ မာမီတို့ မြန်မာပြည် အပြီးပြန်လာမှာပါ”

ငယ်လေး ပြောပြနေသည့် အကြောင်းတွေထဲမှာ ခင်မိုးရှာန် ဆိုသော သူ့ခွဲတောင်လေး အကြောင်းမပါတာ ညအလင်း သတိထား မိသည့် တစ်ခဏတာလား ငယ်လေး မသိတာလား မသိ။

ခေမာန်စာနိလည်း မမေးတော့ပါ။ သေချာသည်က သူ့ ခင်မိုးရှာန်နှင့် သိင်္ဂီတောင်တော့သေးတာ သေချာ၏။

“ကိုကိုတ ကျောင်းပြီးတော့ ဆောက်လုပ်ရေးဌာနမှာ အလုပ် ဝင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားအက်ဆီးဆင့် ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အလုပ်ကထွက်လိုက်တာ”

“အင်း Doe Doe က နာမည်ကြီးပါတယ်။ ဆိုင်ခွဲတွေ တောင် သုံးဆိုင်ရှိနေတာပဲ။ ကျော်ညီညွှတ်က စီးပွားရေးမှာလည်း တော်သားပဲ”

“ဟုတ်တယ်မမ မန္တလေးဘက်မှာလည်း ကိုကို ဆိုင်ခွဲတွေ ဖွင့်ဖို့စီစဉ်နေတယ်။ ဩော် ဒီမှာ မမပြောတဲ့ ကိုကိုဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ဆိုင် လိပ်စာ”

“အိုကေ သင့်ခယူပါ ငယ်လေး”

ငယ်လေး ကမ်းပေးသော လိပ်စာကဒီလေးကို သူမ လှမ်းဖို့ လိုက်မိ၏။ ပြန်ဆုံကတည်းက ဒီအကြောင်းတွေ သိခဲ့လျှင် သူနှင့် ညအလင်း စကားတွေ စုံလင်အောင် ပြောဖြစ်ခဲ့မှာသေချာ၏။

သူမ ဖုန်းဆက်လျှင် သူ အံ့ဩသွားမည်လား။

သေချာသည်ကတော့ သူနှင့်အတူ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောရင်း ခင်မင်ခဲ့ဖူးသော အတိတ်လေးကို ပြန်တွေ့ကာ သူမ ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်

အနိတာတော့ အသေအချာပဲ ဖြစ်၏။

ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ သံယောဇဉ်တွေက ခိုင်မြဲနေတုန်း ဒီ ကျော်ညီညွှတ်ရယ်။

“ဟဲလို ကျော်ညီညွှတ်ပါ”

သူ့အသံက မပြောင်းလဲသေးဘဲ ကြည်လင်စွာ ဖုန်းလေးထဲက ကြားလိုက်တော့ ညအလင်း ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးမိရင်း

“ကိုယ် ညအလင်းပါ”

တစ်ဖက်က သူ့အသံတွေ တဒဂ် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။

အတန်ကြာမှ မယုံနိုင်သော လေသံနှင့်

“ည ညအလင်း ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်”

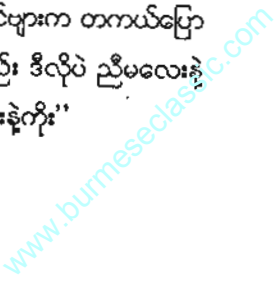
“အဟင်း ဟုတ်တယ်လေ အဲဒါ ထူးဆန်းလို့လား”

“ထူးဆန်း အံ့ဩနေတာပေါ့ သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ်ကတောင် ထက်မခံချင်တော့ဘူးလို့ ည ပြောခဲ့တယ်လေ”

သူ့စကားကို သဘောကျသလို ညအလင်း ရယ်ပစ်လိုက်မိ၏။

“အဟင်း ဟင်း ညအလင်း ဆိုတဲ့ မိန်းမက ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖို့ နားလည်ရခက်တာ ရှင်မသိဘူးလား၊ အင်ဂျင်နီယာလောင်းရဲ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ မသိဘူးလေ၊ ခင်ဗျားက တကယ်ပြော ထယ်ထင်တာပေါ့၊ ပထမဆုံး ပြန်ဆုံတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ညီမလေးနဲ့ ပြန်ဆုံတုန်းကလည်း မသိလိုက် မသိဘာသာကြီးနဲ့ကိုး”

“အဟင်း ဟင်း ကိုယ်လုပ်နေတာတွေ အိုတာဖြစ်နေလို့ အခုပြန်
ပြောင်းလဲလိုက်တာ”

“ခင်ဗျားကိုတော့ တော်တော် နားလည်ရခက်နေပြီ”

“အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်ဒီည ခုနစ်နာရီလောက် ရှင့်ဆိုင်
လာခဲ့မယ်”

“ညအလင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“နောက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်က ရှေ့ဆရာ၊ အဟင်း
တကယ်ပြောနေတာပါ ကျော်ညီညာရဲ့”

အရယ်အသောလေးစွက်ကာ သူမပြောတော့ တစ်ဖက်က သူ
စကားကို ပြန်ကြားရ၏။

“လာခဲ့ပါဗျာ ကျွန်တော်မျှော်နေမယ်၊ ပြီးမှ စိတ်ပြောင်းမသွား
လိုက်နဲ့ဦး။ ကျွန်တော် စောင့်နေမှာ”

“စိတ်ချ စိတ်ချ ကိုယ်အခု နည်းနည်း ရင့်ကျက်နေပါပြီ
လာခဲ့မယ် ဒါပဲခန့် အိုကေ”

သူမ ဖုန်းလေးပြန်ချရင်း ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးပျော်တွေ ဝေနေ
ခဲ့သည်။ ကျော်ညီညာလည်း သူမလို ခံစားနေရသည်လား။

ညခြောက်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်မှာပဲ ညအလင်း ရေခိုးချိုး
ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ။ လိမ္မော်နှင့် အဖြူအစင်ကျား ကိုယ်ကြပ်လက်ဖြတ်
အင်္ကျီနှင့် လိမ္မော်ရောင် စကပ်ရှည်ရှည်လေးကို တွဲဝတ်ဆင်လိုက်၏။

ဆံပင်အညှိုရောင် စင်းစင်းတွေကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ချထား
လိုက်၏။ ပြင်ဆင်ခြယ်သစရာ မလိုသော မျက်နှာကိုတော့ တို့ပတ်စ်
လေးရိုက်ကာ ပန်းနုရောင် ဆိုးဆေးလေး နှုတ်ခမ်းမှာတင်မိ၏။

ဆယ်ကျော်သက် အပျိုရိုင်းလေးလို စိတ်လိုလက်ရ ပြင်ဆင်
နေမိတာကိုတောင် သူမဘာသာ ရှက်နေမိသေး၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ သူမစိတ်တွေ လန်းဆန်းတက်ကြွ နေခဲ့
တာတော့ အသေအချာ။

Mark II ကားလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး သူ့ရဲ့ဆိုင်လေးသို့
ထွက်ခဲ့သည်။

ဆိုင်ရှေ့ကားစတင်မှာ သူမကားလေး ထိုးရပ်တော့ ခုနစ်နာရီ
အိပ်နိုး ဆယ်မိနစ်လောက်လိုသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်အပြင်ဘက်က
သူ့က ထွက်ကြိုနေခဲ့သည်။

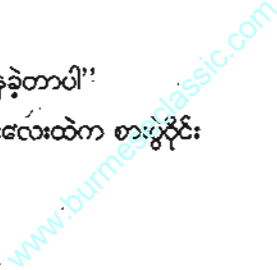
ညအလင်းကိုမြင်တော့ အပြုံးလေးနှင့် သူ ခပ်သွက်သွက်
သွက်လာနေသည်။

သူ ဝတ်ဆင်ထားသည်က အပြာနုနု စပို့ရှပ်နှင့် အနက်ရောင်
ဘောင်းဘီရှည်နှင့်...။ သူ့မျက်နှာက ကြည်လင်ဝင်းပကာ လူငယ်လေး
သစ်ယောက်လိုပဲ ရှိနေသည်ထင်မိ၏။

“ကိုယ် နောက်မကျပါဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော်က စိတ်လောနေခဲ့တာပါ”

သူ ဖိတ်ခေါ်ညှော်ခံသည့် သီးသန့်အခန်းလေးထဲက စားပွဲပိုင်း

၅၂ ◆

နတ်သမီး

လေးမှာ အတူတိုင်းကြတော့ ညအလင်းကပဲ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ပြန်ဆိုရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ အင်ဂျင်နီယာလောင်း”

“အဟွန်း အခုမှပဲ အရင်တုန်းက ညအလင်းနဲ့ တူသွားတော့တယ်”

သူ့ မှတ်ချက်စကားကြောင့် သူမ သဘောကျသလို ရယ်မောလိုက်မိသည်။ သူကလည်း ကြည်နူးစွာ ပြုံးလို့နေ၏။

“ကိုယ်က အမြဲတမ်း ညအလင်းပါပဲ”

“ဒါဆို ဟိုတစ်ခါ မြရိပ်ညိုမှာ တွေ့တုန်းက”

“အဲဒီတုန်းက ကိုယ် စိတ်မကြည်လို့”

“ဟုတ်ပါပြီ အခု ကျွန်တော့်ဆီလာတဲ့ ကိစ္စကကော”

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းလို့လေ အဟင်း”

“ဒါဆို ကျွန်တော်က ပျော်တော်ဆက်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး ဂျီကာပါ”

“ညအလင်းအတွက်ပဲလေ ဂျီကာဖြစ်ရလည်း ရတယ် ဟား ဟား ဟား”

နှစ်ယောက်သား အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ ဟားတိုက်ရယ်မောမိကြသည်။ ထိုညက သူ့ကျွေးမွေးသော ညဇာကိုဇားရင်း ကျောင်းတုန်းက အဖြစ်တွေကို ပြန်ပြောဖြစ်ကြသည်။

ရယ်စရာတွေ အမှတ်ရစရာတွေ ပြန်ပြောရင်း အတိတ်ကို ပြန်သတိရခွင့် ရခဲ့တာလည်း ရင်ခုန်ကြည်နူးစရာပါပဲ။

ညီညာ။

ကိုယ်နဲ့မင်းကြားမှာ ဘာဟန်ဆောင်မှုတွေမှ မရှိကြားနော် ကျော်

ကိုယ်တို့ ခင်မင်မှု သံယောဇဉ်တွေ ဆက်တည်မြဲကြစို့။

အခန်း (၉)

သူနှင့် သူမတို့နှစ်ဦး ပြန်လည်ရင်းနှီး ခင်မင်သွားခဲ့ခြင်းက နှစ်ဦးစလုံးအတွက် ကြည့်နူးပျော်စရာတွေကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာတော့ သေချာသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြားမှာ နားလည်မှုတွေနှင့် မြန်လည်ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့ကြသည့် အခြေအနေကို ငယ်လေးကလည်း ဝမ်းသာ နေခဲ့၏။

“ကိုကိုနဲ့ မမက အရမ်းခင်မင်ခဲ့ကြသူတွေ မဟုတ်လား၊ အခုဆို ကိုကိုအရင်နဲ့ မတူဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ငယ်လေးရဲ့”

“ကိုကိုကြည့်ရတာ အရမ်းပျော်ရွှင် သွက်လက်နေတာ မမရဲ့ မမရဲ့အကြောင်းတွေလည်း ငယ်လေးကို ပြောပြတယ် သိလား”

“ကျော်ညီညာက ဘာတွေ လျှောက်ပြောလို့လဲ”

“မကောင်းတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့ မမက ခင်မင်စရာ ကောင်းတဲ့အကြောင်း အရမ်းပွင့်လင်း မြူစင်တဲ့အကြောင်းတွေပါ”

“ဟုတ်လား တို့က နားလည်ရခက်ပြီး ခပ်ကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ အကြောင်းကေ သူ မပြောပြဘူးလား အဟင်း ဟင်း”

“မမက ဘယ်သူနဲ့မှ မတူဘူးတဲ့ အဲဒါကိုတော့ ကိုကိုပြောတယ် အဟင်း ဟင်း”

သူနှင့် သူမတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေမှုကို ငယ်လေးက ကျေနပ်ဝမ်းသာနေခြင်းအတွက် သူမကလည်း ကျေနပ်မိပါသည်။

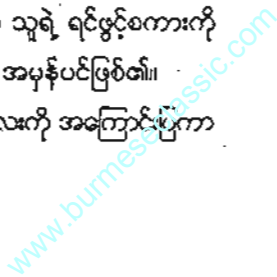
ထိုထက်ပိုမို ကျေနပ်စရာ ကောင်းခဲ့သည်က ကျော်ညီညာရဲ့ အပြုအမူတွေကြောင့် ပဲဖြစ်သည်။

ကျောင်းတုန်းကတောင် ချစ်သူကို နှစ်သက် သဘောကျမည့် ထက်ဆောင် မပေးတတ်ခဲ့သော ကျော်ညီညာသည် သူမအတွက်တော့ ထက်ဆောင်တွေ မကြာခဏ ပို့ပေးတတ်၏။

လှပသော ပန်းစည်းလေးတွေနှင့် အရုပ်လေးတွေ သူမအတွက် မကြာခဏ ငယ်ပေးတတ်သည်။

သူမအပေါ် တိမ်းညွှတ်နေသလိုရှိသော သူမမျက်ဝန်းတွေကြောင့် ထည်း သူမ ရင်ခုန်ကြည့်နူးရ၏။ ဘယ်အချိန်မှာ သူ့ရဲ့ ရင်ဖွင့်စကားကို ကြားရမည်လဲဟု သူမ မျှော်လင့်နေတာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

သင်တန်းပိတ်ရက်တွေမှာလည်း ငယ်လေးကို အကြောင်းပြုကာ

“... နေလယ်အထိ ရှိနေခဲ့သည်။
 “ဒါဆို ကိုယ့်ကို ဂစ်တာတီးပြလေ ကိုယ်မပြန်ဘူး”
 “အိုကေ ကိုယ်တီးပြမယ် ဘာသိချင်းဆိုရမလဲ”

တကယ်ဆို သူ့ရဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးမှုမှာ သူမလည်း ယစ်ပျားသာယာ ခဲ့မိတာ မညာချင်ပါ။

သူနှင့်သူမကြားက ကြည့်နူးစရာ အချိန်တွေကို မထင်မှတ်သော ကံကြမ္မာက ဖျက်ဆီးမည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါ။

ထိုနေ့က သင်တန်းပိတ်ရက်မို့ သူတို့အိမ်မှာပဲ မနက်စာ စားရင်း နေ့လယ်အထိ ရှိနေခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သား စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ပြောရင်း ညနေလေးနာရီ ကျော်တော့ သူမ ပြန်ဖို့ နှုတ်ဆက်မိ၏။

“ပြန်တော့မယ်ကွာ လေးနာရီကျော်နေပြီ”

“ဟာ နေပါဦး ညအလင်းရဲ့ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”
 သူတားမြစ်တော့ သူမ ပြုံးပြုံးလေး ပြန်ထိုင်လိုက်ရင်း

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို ဂစ်တာတီးပြလေ ကိုယ်မပြန်ဘူး”

“အိုကေ ကိုယ်တီးပြမယ် ဘာသိချင်းဆိုရမလဲ”

ပြောရင်း သူ ဂစ်တာကို ကောက်ယူသည်။ ဂစ်တာကြိုးတွေ ဆီမှာ သူ့လက်ချောင်းတွေ တို့ခတ်ကစားနေတာ ကြည့်ရင်း

“လေးဖြူရဲ့ စာမျက်နှာ တစ်ဆယ့်ငါး အဲဒါဆိုပြကွာ”

“ဟာ ကျွန်တော် အဲဒီသီချင်းမတီးချင်ပါဘူး ပြီးတော့ ဆိုလည်း မဆိုချင်ဘူး”

“မရဘူး ကိုယ် အဲဒါပဲ နားထောင်ချင်တယ်၊ မဆိုပြရင်လည်း ပြန်တော့မယ်”

“ဟား မပြန်ပါနဲ့ ကျွန်တော် ဆိုပြပါ့မယ်”

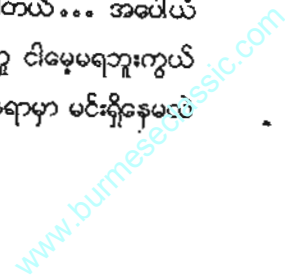
“အိုကေ ဆိုပြလေ”

သူ ခေါင်းညိတ်ကာ ဂစ်တာကို တီးသည်။ သူ့အသံကိုပဲ သူမ နှစ်သက်ထောင်နေလိုက်၏။

“အတိတ်တွေက မှန်ပါပေမယ့်... ငါတို့နှစ်ဦး ဇာတ်လမ်းမှာ နေရာက အကောင်းတိုင်း ရှိနေဆဲပါပဲ... ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်... ပိတ်ကားထက်... ကြည့်မကြောင်းပေမယ့် မြင်ရတယ်”

သီချင်းထဲမှာ သူက နစ်မျော သီဆိုနေသလို သူမကလည်း နှစ်သက်သက်လေး နားစိုက်ထောင်နေမိခဲ့။

“အစိပ္ပယ်မရှိတာ သိထားလည်း... တစ်ခါတလေ တိုက်... တွေ့ရုံလောက်... အမှတ်တမဲ့ကို လွှမ်းမိုးတယ်... အပေါ်ယံ... သော ဒဏ်ရာမဟုတ်တော့... အလွယ်တကူ ငါမေ့မရဘူးကွယ်... ဘယ်ဆီကိုမင်းရောက်နေသလဲ... ဘယ်နေရာမှာ မင်းရှိနေမလဲ”

... ဘာတွေကို စစ်လုပ်နေသလဲ ... တွေးမိပါတယ် ... ငါလွမ်းမော
မင်းနဲ့ ... တစ်ခါတလေတော့ သတိရပါတယ်”

“သူ သိချင်သံ ဆုံးသွားတော့ ညအလင်း အားပေးလက်ခုပ်
လေးတီးသည်။ ဒါပေမဲ့ အခြားသော လက်ခုပ်သံလေးကလည်း အနောက်
က ထွက်လာတာမို့ လှည့်ကြည့်တော့

“ဟင်”

“ဟင် ခင်မိုးဈာန်”

သူမ အံ့သြသွားသလို သူကလည်း မယုံနိုင်သလို ရေရွတ်သည်။
ကြည်ပြာရောင် ဂါဝန်လေးနှင့် ခင်မိုးဈာန် သူတို့ဆီကို ပြုံးပြုံးလေး
လျှောက်လာသည်။

ရွှေရောင်ဆံပင် အခွေအလိပ်လေးတွေကြားမှာ ချစ်ရာကောင်း
သော မျက်နှာလေးက နဂိုအတိုင်းလှပဆဲ။

သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးကတော့ အနည်းငယ် ပိန်သွားခဲ့သည်
ထင်သည်။

“မောင် မောင့်ဆီကို ဈာန် ပြန်လာပြီလေ”

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မောင့်ကိုမခွဲနိုင်လို့ အပြုံးပြန်လာတာပေါ့၊ မောင်နဲ့စကား
တွေ အများကြီးပြောချင်လို့”

ကျော်ညီညာ ခေါင်းကိုခါရမ်းကာ သူမဘက်လှည့်ကြည့်သည်။
သူမ နားလည်နိုင်သလို ပြုံးရင်း ထရပ်လိုက်သည်။

မိုး မိုး ဝါပေ

ညအလင်း ဆိုတဲ့ သူမက ဟန်ဆောင်ကောင်းတတ်သူပဲလေ။

“ညီညာ ကိုယ်ပြန်တော့မယ် မင်းတို့ အေးအေးစကား ပြော
ပြော”

သူ မဝံ့ဘေးခင်မှာပဲ သူမ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။
ပိုင်ရှင် ပြန်လာပြီပဲ။ ခင်မိုးဈာန် ဆိုတာ ကျော်ညီညာရဲ့
ပိုင်ရှင်ချစ်သူပဲလေ။ ညအလင်းဆိုတာ သူ့အတွက် မလိုအပ်တော့ဘူး
ဆင်ပါတယ်။

ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေအတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ကျော်ညီညာ။

ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်ခုခုရှိခဲ့ရင် အဲဒီအတစ်ခုကို
အာဝရ သိမ်းဆည်းထားခွင့်ပြုပါ ကျော်ညီညာ။

ချောင်တိမ်းပစ်ရင်း

“အပိုတွေ မပြောနဲ့ မိုးချာန်၊ အဲဒါတွေမလိုဘူး အခု မင်းဘာလို့ ပြန်လာတာလဲ”

သူ့အမေးကို မိုးချာန် အပြုံးလှလှလေးနှင့် ပြုံးပြရင်း တည်တည် ငြိမ်းလေးပဲ ပြန်ဖြေသည်။

“မောင့်ကို လွမ်းလို့ မောင်နဲ့အတူနေဖို့ ပြန်လာတာပေါ့ မောင် ခုယ်”

မိုးချာန်စကားက သူ့ရင်ထဲကို စူးစူးနစ်နစ် နာကျင်စေတာ အမှန်။ သူ့ကို ရက်စက်လွန်းစွာ ဥပေက္ခာပြုသွားခဲ့ပြီးမှ သူမနှုတ်က ဒီ တောင်းကို ပြောထွက်လွန်းသည်။

“တော် တော် မိုးချာန် မင်းလောက်ရက်စက်တဲ့မိန်းမ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်နေတဲ့ငါ့ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး မင်းအင်္ဂလန် နှာ ကျောင်းသွားတက်တယ်၊ မင်းသွားပြီးနောက်ပိုင်း ငါ့ခြေထောက် တို့ ခြောက်ခါခွဲစိတ်ခဲ့ရတယ်၊ မင်းအနားမှာ မရှိခဲ့ဘူး။ အင်္ဂလန်မှာမင်းကို ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ဘူး။ ကဲ မင်းဘာတွေများ လိမ်ညာ ချင်သေးလဲ”

“မဟုတ်ဘူး မောင် ချာန်က ကယ်လီဖိုးနီးယားမှာ တက်တာ”
သူ နာကျင်စွာ နှုတ်ခမ်းတွေကို မဲ့ချပစ်ရင်း

“မင်း ဖုန်းတစ်ချက်တောင် မဆက်နိုင်အောင် အလုပ်တွေ ချုပ်ထားနေခဲ့သလား ခင်မိုးချာန်”

အခန်း (၁၀)

“မောင် သူနဲ့တွေ့နေတုန်းပဲ နော်”

“ဟုတ်တယ်”

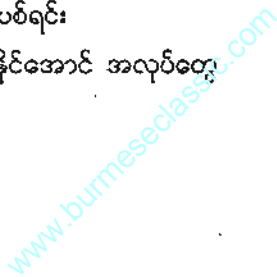
မိုးချာန် အမေးကို သူ့ကျော့ကျော့နပ်နပ်ကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက် သည်။ သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေသော မိုးချာန် အကြည့်တွေ ကို တမင်ပဲ ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သည်။

သူ့အိမ်အထိ မိုးချာန် ရောက်လာခြင်းက အံ့ဩတုန်လှုပ်စရာ ပါပဲ။ ညအလင်း သူ့ကို ဘယ်လိုထင်သွားမည်လဲ အခုချိန်ထိ စိတ်ကောင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ခင်မိုးချာန် ခေါ်ရာ ကော်ဖီဆိုင်လေးကို လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် သူ့စိတ်တွေက ညအလင်းဆီမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ခံစားနေရ၏။

“မောင့်ကို မိုးချာန်ချစ်တယ်”

သူ့ပခုံးလေးကို ဖိုရင်း ဆိုလာသော မိုးချာန်ဆီမှာ သူ ရုန်းထွက်

“ဇွန် နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံတက်ခဲ့ရသေးတယ် မောင်
ဦးတော့ မောင်သတင်းတွေကို ဈာန် နားထောင်နေခဲ့ရပါတယ်။ မောင်
ရပ်တည်နေနိုင်တာပဲ မောင်ရဲ့ Doe Doe ဆိုင်ကြီး အောင်မြင်နေတာပဲ”

“အဲဒါတွေ အားလုံး မင်းမရှိလို့ ငါရဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေနဲ့
ကြီးစားခဲ့တာကွ ငါတကယ် လုပ်ချင်တာက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း
ဒါပေမဲ့ အခုငါရဲ့ ခြေထောက်တွေကြောင့် ငါ့ဝါသနာကို စွန့်ခဲ့ရတာ
မင်းကို ငါ့ဘဝထဲက ထုတ်ပစ်ခဲ့တာကြာပြီ ခင်မိုးဈာန်”

မိုးဈာန် ဆတ်ခနဲ ခန္ဓာကိုယ်လေး မတ်ခနဲဖြစ်ကာ သူ့တို့
မော့ကြည့်၏။ သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရိပ်တွေလား
ဟင့်အင်း သူ မယုံချင်ပါ။

“မောင့်အနားမှာ ဟိုမိန်းမရှိနေလို့ ဈာန်ကို မလိုအပ်တော့တာ
လား မောင်”

“ညအလင်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုဘူး သူက အေးဆေးပဲ”

“မောင် ဈာန်ကို နားလည်မပေးနိုင်ဘူးလား ဈာန် ဈာန်မှာ”
မိုးဈာန် အသံတွေ တိမ်ဝင်သွားခဲ့ပြီး ခေါင်းကိုခါသည်။ ပြီး
ပင့်သက်လေးတွေ ရှိုက်ရင်း

“ဈာန်မှာ မောင်ကို ပြောပြလို့မဖြစ်လို့ အကြောင်းတရားတွေ
ရှိနေတယ် မောင်ရယ် ဈာန်ကိုနားလည်ပါ”

သူဘာကို နားလည်ပေးရမှာလဲ။ ချစ်သူကို ဥပေက္ခာပြု ရက်
စက်စွာ စွန့်ခွာပြီး ရေခြားမြေခြားမှာ အေးဆေးစွာ ပညာသွားသင်နေ

ည သူမကို ဘယ်လို နားလည်ရမှာလဲ။

အဆက်အသွယ်ခွဲကာ ထွက်သွား။ ပြန်ချိန်တန်တော့ ပြန်လာ
သူတို့ သူက ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုရမှာတဲ့လား။

တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ သူ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာသည်။ မိုးဈာန်
အနားမှာ သူ တစ်စက္ကန့်လေးတောင် မနေချင်တော့ပါ။

“ဘာဆိုဘာမှ ငါမကြားချင်တော့ဘူး မိုးဈာန် မင်းနဲ့ငါ ဘာမှ
ဆက်သက်တော့ဘူး”

စကားအဆုံးမှာ သူ ထထွက်တော့ မိုးဈာန်က သူ့လက်ကို
ညှစ်ဆွဲ၏။ သူမ လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပုတ်ရှောင်တိမ်းရင်း သူ ဆိုင်ထဲက
သူတို့ခဲ့သည်။

“မောင် မောင် နေပါဦး”

မိုးဈာန် ခေါ်သံကို သူ ဥပေက္ခာပြုပစ်လိုက်သည်။ ရပ်ထား
တာ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဘယ်တီကို ဦးတည်နေမိမှန်း မသိပေမယ့် အခုချိန်မှာ သူ
မိမိတွေ မွန်းကြပ် ညစ်ညူးနေတာတော့ သိနေသည်။

သူ သတိထားမိချိန်မှာ ဘီယာဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲ ရောက်နေခဲ့
သည်။ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်မှာသောက်ထားသော ဘီယာခွက်တွေက
သူ့အမြင်မှာ ဝေဝါးလို့နေသည်။

“အစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ပိတ်တော့မယ် ခင်ဗျ”

အဖွဲ့တို့လေး လာပြောမှ ဆိုင်အပြင်မှာ ရပ်ထားသော ကားထဲ
ထိုး ဖျောင်းအားတင်း လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။

သူ အရမ်းမူးနေတာ ကိုယ်တိုင်ပဲသိသည်။ ဒါပေမဲ့ ကားကို
တော့ သတိထား မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ ကားပြတင်းတံခါးမှ တိုးဝင်လာသော
လေကြောင့် လူက အမူးရှိန်ပိုလို့ တိုးလာလေသလားမသိ။

ခင်မိုးရာန် မင်း ငါ့ဘဝကို ဒုတိယအကြိမ် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့
သူ့စိတ်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် အသံမဲ့စွာ တောင်းပန်ရင်း ကား
လေး ထိုးရပ်လိုက်မှ သူ့ရောက်ခဲ့တာ ညအလင်းတို့အိမ်မှန်း သိတော့
သည်။

“ဟား မောင်ကျော်ညီညာ၊ အချိန်မတော်ကြီးပါလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးမိုး ညညရီလား။”

“ရှိတယ် မောင်ကျော်ညီညာ”

“ကျွန်တော် ကိစ္စရှိလို့ ကားကိုတော့ ခြံဝမှာပဲရပ်ခဲ့မယ်”

ခြံစောင့်ကြီး ဦးမိုးက သူ့ကို တရင်းတနီး သိနေတာမို့ ခေါင်း
ညိတ်ပြီး ခြံတံခါးသော့ကို ဖွင့်ပေးသည်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါဆိုတာ
လည်း အခုချိန်မှာ သူ့စိတ်က မသိပါ။

ဧည့်ခန်းရှေ့ကို သူ့ရောက်သည်နှင့် အိမ်ဖော်ကောင်မလေး
တအံ့တဩနှင့် တံခါးဝအနားထိ လျှောက်လာရင်း

“ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ ကိုကျော်ညီညာ”

ညအလင်း အိမ်ကို မကြာခဏ ရောက်တတ်သော သူ့ကို

အလုံးက သိနေခဲ့သည်။

“ညည ရီလား အိပ်နေပြီလား”

“မအိပ်သေးဘူးရှင် ဘုရားရှိခိုးနေတယ်”

“ကျွန်တော် ခဏတွေ့ချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခဏထိုင်ပါ ကိုကျော်ညီညာ”

ဧည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး ကောင်မလေး အခန်းတစ်ခုထဲ
ထွမ်းဝင်သွားချိန်မှာ သူ ဆိုဖာပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မထောင်နိုင်အောင် မူးဝေနေသော ဦးခေါင်းကို ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ
နှိပ်ရင်း သူ့မျက်ခွံတွေ လေးပင်စွာ ပိတ်သွားခဲ့သည်။

အေးမနှင့်အတူ ညအလင်း ရောက်လာချိန်မှာတော့ သူ ဆိုဖာ
ထိုင်ခုံကြီးပေါ်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေပြီ။

“ဒုက္ခပါပဲ အိပ်ပျော်နေပြီ ထင်တယ် မမလေး”

အေးမ ခေါင်းလေးကုတ်ကာ စိတ်ပျက်ညစ်ညူးသံနှင့် ဆို
သည်။ ယမကာနဲ့ တထောင်းထောင်းနှင့် ကျော်ညီညာကတော့ ဘာမှ
မသိရှာတော့။

“အင်း ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ၊ သူ့ကို ကိုယ့်အိမ်မှာ သိပ်လို့တော့

မရဘူး၊ နေဦး သူ့မှာ ကားမပါဘူးလား”

“ပါတယ် မမလေး ကားကခြံရှေ့မှာ ရပ်ထားတယ်”

“ဒါဆို ကိုယ်သူ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်မယ်”

“ဆယ့်တစ်နာရီ ကျော်နေပြီ မမလေးရဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

အေးတေ နံရံပေါ်က နာရီကို လှမ်းကြည့်ရင်း စိုးရိမ်သလို ခြေတော့ ညအလင်း ခေါင်းလေးညှိတ်ရင်း

“ရပါတယ် အပြန်ကျတော့ သူကားကိုပဲ ပြန်မောင်းခဲ့လိုက်မှာ ယော်”

အေးမ ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့နားမှာပဲ သူမ ခြံထဲကို ဆင်းခဲ့သည်။ ခြံစောင့်ကြီး ဦးမိုးက ခြံတံခါးနားမှာ ရှိနေ၏။

“ဦးလေးမိုး ကျွန်မ ကျော်ညီညာကို အိမ်ပြန်ပို့မှ ဖြစ်မယ်။ သူ သိပ်မှူးနေပြီ”

“ဟုတ်လား ထင်တော့ ထင်သား ဒီကောင်လေး မသောက်စ ဖူးနဲ့ကွယ်”

ညအလင်း ခြံရှေ့က ကားလေးကို အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်အ ထိ မောင်းခဲ့ပြီးမှ စိတ်ကူးပြောင်းကာ

“အေးမ ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ သွားတော့မယ် သူကားကို ထားရစ်ခဲ့ မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”
သူမရဲ့ Mark II ကားကိုပဲ ယူသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ကျော်ညီညာ

ကို ဦးမိုး အကူအညီနှင့် ကားပေါ်တွဲတင်လိုက်ကြသည်။
“ကိုယ် အင်္ကျီလဲလိုက်ဦးမယ်။ ဟာ ရှုပ်ပါတယ်ကွာ မလဲတော့

ဘူး”
ညအလင်း ဒူးဖုံးဂါဝန်လေးနှင့်ပဲ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ လင်း

ဆိုမှာ ကားတွေက ရှင်းလင်းနေသည်။ ကျော်ညီညာကတော့ သူမ အိမ်ပြန်ပို့တာတောင် သိပုံမရတော့ပါ။

ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ သောက်ထားသလဲဆိုတာ ည အလင်းပဲ နားလည်ပါသည်။ ခင်မိုးစရာနဲ့ရဲ့ ပြဿနာကြောင့်ပဲ ထင်သည်။

ကျော်ညီညာက ဒီလောက်အထိ အသိခဲ့အောင် သောက်တတ် သူမှ မဟုတ်ဘဲ။

ကြုံတွေ့ထားသည့်အတိုင်း သူတို့ အိမ်ကိုရောက်တော့ ငယ် ဆားက ဧည့်ခန်းထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မျှော်နေခဲ့၏။

“ငယ်လေးရေ ဒီမှာ ငယ်လေးအစ်ကိုတော့ ကိုယ့်အိမ်ရောက် ထာပြီး ခေါင်းသွားလို့ လိုက်ပို့တာ”

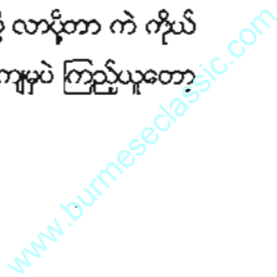
“ဟယ် ကိုကိုက အရမ်းဆိုးတာပဲ၊ တကယ်ပါ ငယ်လေး ဆောင်းပန်ပါတယ် မမရယ်၊ ကိုကိုတစ်ခါမှ ဒီလိုမသောက်ဖူးပါဘူး။

အခုမှ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိတော့ဘူး”
ငယ်လေး နှုတ်က ပွစိပွစိပြောရင်း ညအလင်းနှင့်အတူ ကျော်

ညီညာကို ဆိုဖာပေါ် ဆွဲတင်ပေးရှာသည်။
“ကိုကို ဖုန်းကိုထားခဲ့တော့ ငယ်လေး ဆက်လို့မရဘူး ဖြစ်နေ

တာ မမဆီ လှမ်းဆက်ဦးမလို့ ညညနက်နေတော့ အားနာလို့”
“ကိုယ့်အိမ်မှာ သိပ်မသင့်တော်ဘူးထင်လို့ လာခိုတာ ကဲ ကိုယ်

တော့မယ် သူကားကတော့ ကိုယ့်အိမ်မှာ မနက်ကျမှပဲ ကြည့်ယူတော့

“မမ ဒီအချိန်ကြီးမှ ပြန်လို့ မသင့်တော်ပါဘူး ဒီမှာပဲ ငယ်လေး နဲ့အိပ်ပါလားဟင် ငယ်လေးရှိတာပဲ အခုပဲ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်”

ငယ်လေးက တောင်းပန်သလို ပြောပေမယ့် ညအလင်း တွေခနဲဖြစ်ကာ ခေါင်းကိုခါခါ၏။

“ကိုယ် အိပ်ချင်ဘူး ငယ်လေး မသင့်တော်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟာ ဘာလို့ မသင့်တော်ရမှာလဲ မမရဲ့၊ ငယ်လေးနဲ့ အတူ အိပ်လေ မနက်မှပြန်ပါ။ မမ မတော်တဆ လမ်းမှာတစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ”

ငယ်လေးပြောမှပဲ ညအလင်း စဉ်းစားမိတော့သည်။ တကယ်ဆို အချိန်က သိပ်ကို ညဉ့်နက်နေပြီ။ မတော်တဆ လမ်းမှာ အန္တရာယ်တစ်ခု ကြုံလျှင်အခက်။

“အင်း ဒါဆို ကိုယ့်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ဦးမယ်၊ အေးမတို့ စိတ်ပူ နေမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပါ မမ”

ညအလင်း ဖုန်းဆက်ပြီး အေးမကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ လိုက်၏။ ကျော်ညီညာကို ခြံစောင့်ကြီး အကူအညီနှင့် သူ့အခန်း ဝိုင်း လိုက်သည်။ ညအလင်းကတော့ ငယ်လေး အခန်းမှာပဲ အတူအိပ် လိုက်ပါသည်။

“ငယ်လေး မနက်ကျရင် အလှူတစ်ခုသွားရဦးမယ် သူငယ်နဲ့ တစ်ယောက်အိမ်မှာလေ”

“ဟုတ်လား စောစောသွားမှာလား”

“ဟုတ် နည်းနည်းပါးပါး ဝိုင်းကူရင်း တရားနာအမိသွားမှာ မဟာမှ အားမနာနဲ့ အဆင်ပြေတဲ့ အချိန်ထနေော်”

“အင်း ရတယ် ငယ်လေး ကဲ ကိုယ် အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ သယ်လေးလည်း စောစောထရမှာဆိုတော့ အိပ်ကြစို့နော်”

မီးတွေမှိတ် အိပ်ရာဝင်ခဲ့တော့လည်း ကိုယ့် အိပ်ရာမဟုတ် တာပဲ ညအလင်း ချက်ချင်းအိပ်မပျော်ပါ။

တစ်နေကုန် သင်တန်းမှာ ပင်ပန်းခဲ့တာတွေကြောင့် ကြိုးစား နှိုး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ သူမဘေးမှာ ငယ်လေးမရှိတော့ပါ။ က မဟာကမျော လူးလဲထကာ အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့သည်။

“ဟော သမီးလေး နိုးပြီလား မနက်စာ စားဦးနော်၊ ငယ်ငယ် ကတော့ အစောကြီး ထထွက်သွားပြီကွဲ့”

ညအလင်း ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ကိုယ်လက် သန့်စင်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီပိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကော်ဖီပိုင်းမှာ မီးလေးမြိုင်က မနက်စာအတွက် ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ။

“ကျော်ညီညာ မနီးသေးဘူးလား ဒေါ်လေးမြိုင်”

“မောင်ကျော် ဟော ဟိုမှာ လာပါပြီ”

ဒေါ်လေးမြိုင် မျက်ဝန်းတွေက တံခါးဝကို လှည့်ကြည့်ပြောလိုက်

သန္တိ ညအလင်း ထုည့်ကြည့်တော့ ကျော်ညီညာ ကော်ဖီခန်းထဲ ဝင်လာ

“ညည ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်နော် မနက်က ငယ်လေး ပြောတယ် ကျွန်တော်ညက တော်တော်မူးနေတာတဲ့ ညညကို အားနာ လိုက်တာများ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်”

ကော်ဖီပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကျော်ညီညာ ရှင်းပြတောင်းပန် စကားတွေ အများကြီးပြောတော့ ညအလင်း မော့ကြည့်ရင်း

“ညကြီးမိုးချုပ် အလုပ်လာရှုပ်လို့ စိတ်တိုမိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့က သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ကူညီရမှာပေါ့”

“တကယ်ပြောတာနော် ညည ကျေးဇူးတင်ပါတယ်များ ထဲ မနက်ဖြန် စားပါဦးနော်”

ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို ညအလင်း ရှေ့တိုးပေးရင်း ကော်ဖီ ခရားထဲက ကော်ဖီကိုလည်း ကျော်ညီညာ ကိုယ်တိုင်ငဲ့ထည့်ပေးတယ်။

“ငယ်လေးက အလှူသွားစရာရှိတယ်လို့ ညကတည်းက ကိုညီ ကိုပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် ညည ဒီအနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်က သာဓုနာ ရေးကိစ္စ အလှူမှန်သမျှကို ငယ်လေးပဲ ခိုင်ခံ့သွားရတာလေး ကျွန်တော်က အိမ်သိပ်မကပ်တော့ သူ့ကိုပဲ သွားခိုင်းရတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ညက တော်တော်စိတ်ညစ်လို့ သောက်လာပုံပဲ”

ညအလင်း မေးတော့ ကျော်ညီညာ မော့ကြည့်ရင်း

“နောက်တော့ ကျွန်တော် ညညကို ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်၊ အခုတော့ ခဏလေး သည်းခံလိုက်ဦးနော်၊ အေးအေးဆေးဆေးမှ ကျွန် တော် ရှင်းပြချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ညီညာ၊ စိတ်ပါတဲ့ နေ့ကျရင် ကိုယ် နားထောင် ဆေးပါ့မယ်”

သူနှင့် ညအလင်းတို့ စားသောက်ပြီး ကော်ဖီသောက်နေတုန်း နှာပဲ ဒေါ်လေးမြိုင် ရောက်လာခဲ့ကာ

“မောင်ကျော် အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေလို့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးမြိုင် ခဏနော် ညည”

သူ့ကိုခွင့်တောင်းပြီး ကျော်ညီညာ ထွက်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ စားသောက်ခန်း တံခါးဝမှာပဲ ဆုံလိုက်သည့် ဧည့်သည်က

“မောင့်ဆီကို ဈာန်လိုက်လာတာ မောင် အထင်လွဲနေတာတွေ တို့ ရှင်းပြချင်လို့ ပြီးတော့ ဟင် သူ ချွဲက”

ခင်မိုးဈာန် စကားတွေပြောရင်း ထမင်းစားခန်းထဲကို ကျော်ညီ ညာ ရှေ့က ဝင်လာတာမို့ ညအလင်းကိုတွေ့တော့ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

ပြောလက်စ စကားတွေလည်း ရပ်ကုန်ကာ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက် ဆေးကြည့်နေတယ်။

“မောင် မောင်တို့က”

ညအလင်း ကော်ဖီပိုင်းက ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျော်ညီညာ ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

www.burmeseclassic.com

ညောင်တန်း နတ်ဆက်တော့ ခင်မိုးချာန် ခေါင်းလေညိတ် ပြုံးပြ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညအလင်း တို့နှစ်ယောက်ထဲ အေးအေး
သေးသေး စကားပြောစရာရှိလို့ အခုလို ရှောင်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲ”

သူမ စကားက ကိုယ့်ကို လှောင်လိုက်တာလားဟု စိတ်ထဲက
ဆစ်ခနဲတော့ ဖြစ်မိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှထင်မပြောတော့ဘဲ ကျော်
ညီညာ ရှေ့က ဖြတ်အထွက်မှာ

“ခဏလေး ညည”

တားရင်း သူလက်က ညအလင်းလက်ကိုဆွဲကာ ပန်းကို သိုင်း
ဖက်လိုက်သည်။

“ခင်မိုးချာန် ညညက မကြာခင် ငါနဲ့လက်ထပ်တော့မယ်
ဇနီးလောင်း။ ငါဘယ်တော့မှ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ကွယ်ရာမှာ
စကားမပြောဖူးဘူး။ မင်းပြောတာတွေ သူ့ရှေ့မှာပဲ ပြောလို့ရတယ်။ သူ
ဘာမှရှောင်ပေးစရာ မလိုဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ညညက ငါအရမ်းချစ်တဲ့
ချစ်သူ ဖြစ်နေလို့ပဲ”

ကျော်ညီညာ စကားတွေကြောင့် ညအလင်းတောင် မျက်ဝန်း
လေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားရပါသည်။

ဒီစကားတွေက ခင်မိုးချာန်ရှေ့မှာမို့ တမင်ပြောလိုက်သော
စကားတွေလား ဒါမှမဟုတ် သူ့ရင်ထဲက စကားတွေပဲလား။

ညအလင်း တိကျစွာ မဝေခွဲတတ်တာ အမှန်။

အင့်ခနဲ ရှိုက်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ခင်မိုးချာန် သူမတို့ရှေ့က
ပြေးထွက်သွားခဲ့လေသည်။

သည်တော့မှ ညအလင်း သတိဝင်လာကာ ပန်းပေါ်မှာရှိနေ
သော သူ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပုတ်ချပစ်လိုက်မိ၏။

“ရှင်နဲ့ သူနဲ့ကြားမှာ ဘာပြဿနာတွေ ရှိနေခဲ့သလဲဆိုတာ
တိုယ်မသိဘူး သိဖို့လည်း မလိုအပ်ဘူးလို့ ကိုယ်ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
အခု ဒီပြဿနာတွေထဲ ကိုယ်ပါနေပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုပြောပြသင့်ပြီ
နှင့် အခုလုပ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စက ကိုယ့်သိက္ခာကို ဖော်ကားလိုက်တာပဲ
နှင့်အိမ်မှာ လာအိပ်ရဲတဲ့ မိန်းမဆိုပြီး ရှင်အထင်သေးလိုက်တာပေါ့လေ
ဘုတ်လား”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး ဆော ဆောနီးပါ ညညရယ် ကိုယ်တောင်း
အိမ်ပါတယ်။ တကယ်ပါ ကိုယ်အဲဒီလို မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ညကို အသုံးချသလို
ဖြစ်သွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ကိုယ် ဟာကွာ”

သူ ခေါင်းတွေခါ လက်တွေအငြိမ်မနေဘဲ စိတ်တွေလှုပ်ရှား
နေသည်ကို ညအလင်း အသေအချာ မြင်တွေ့နေခဲ့၏။

“ကဲ ကျော်ညီညာ ရှင်စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေတယ်။ ဖြစ်ခဲ့
တဲ့ကိစ္စတွေ ကိုယ့်ကို သေချာပြောပြဖို့ လိုအပ်တယ်။ ဒါမှ ကိုယ် သူ့ရှေ့မှာ
ခွင့်ကို ကူညီနိုင်မှာ”

ညအလင်း စိတ်ကိုလျော့ကာ ပြောတော့မှ သူ ညအလင်းကို
အေးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါဆို ညညက သူ့ရှေ့မှာ ကိုယ်နဲ့ဟန်ဆောင်ပေးမယ်
ဆိုရင် ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့နော်၊ ကိုယ် ညအပေါ်မှာ အပြစ်လုပ်
မိတာ သိပ်များသွားပြီ ဘယ်လိုလုပ် ဒီအပြစ်တွေကို ပေးဆပ်ရမလဲတောင်
မသိတော့ဘူး ညညရယ်”

“အဲဒါက နောက်ကိစ္စပါ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စကို ကိုယ့်ထံ
အရင်ဆုံးရှင်းပြဖို့ လိုအပ်တယ်”

ပြောရင်း ညအလင်း ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်တော့မှ ကျော်ညီညာ
လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ဝင်ထိုင်သည်။

“အပြစ်အပျက်တွေက ဒီလိုပါညရယ်၊ ကိုယ်တို့ကျောင်းတုန်းက
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျောင်းပြန်
တော့လည်း သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မယ်လို့ ကိုယ် သစ္စာရှိခဲ့ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့
ငါးနှစ်ကျော်ကပေါ့ဗျာ ကျွန်တော်နဲ့သူ လက်ထပ်ဖို့ ငါးလကျော်လောက်
အလိုမှာပေါ့”

“ရှင် သိပ် စိတ်ထိခိုက်နေတယ် ထင်တယ်”

သူ့စိတ်တွေ မတည်ငြိမ်တာကို ကြည့်ပြီး ညအလင်းမေးတော့
သူမော့ကြည့်ရင်း

“ဘာဖြစ်လဲလို့ဟင် ညည”

“ရှင်ပြောနေတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ကိုယ်ဖြစ်လိုက် ကျွန်တော်
ဖြစ်လိုက်နဲ့ နာမ်စားအမျိုးမျိုး ပြောင်းနေလို့ပါ”

သူ့စကားတွေကို သတိထားမိစွာ ညအလင်း ပြောပြတော့

သူ ခေါင်းညှိတ် ဝန်ခံရင်း

“ကိုယ်လို့ပဲ ပြောတော့မယ်”

“ရပါတယ် ရှင် အဆင်ပြေသလိုပြောပါ”

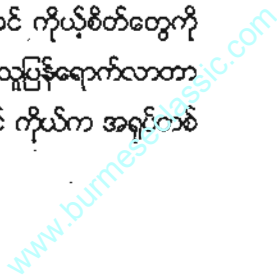
“အင်း ကိုယ် ကားအက်ဆီဒင့်ဖြစ်တယ်၊ ခြေထောက် တစ်ခု
နဲ့ လုံးဝလှုပ်မရတော့ဘူး၊ ငါ့ဘဝဆုံးပြီလို့တောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထင်မှတ်
ခဲ့တာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူ ကိုယ့်ကိုထားခဲ့ပြီး ကျောင်းသွားတက်တယ်၊
ကိုယ့်ဆီ စာလေးတစ်စောင်ပဲ ဖျောက်လာတာပါ၊ သူ့ကျောင်းသွားတက်
ထယ်တဲ့ အင်္ဂလန်မှာ ခြောက်နှစ်လောက် ကြာမယ်တဲ့”

“ရှင် ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အရမ်းစိတ်ဓာတ်ကျနေချိန်မှာ ကိုယ့်သေးနားမှာ
သူ မရှိခဲ့ဘူး၊ သူထားရစ်သွားတယ်၊ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီတောင် ကိုယ့်အနား
ပြန်လာကြတာ သူက ကိုယ့်ခြေထောက် ခြောက်ချိခဲ့တာတောင် တစ်ခါမှ
ဆျောက်မလာဘူး”

သူ့ခံစားချက်တွေကို နားလည်စွာ ညအလင်း ခေါင်းလေး
ညှိတ်နားထောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ့်ခြေထောက် ဒဏ်ရာသက်သာတော့ အင်္ဂလန်ကို ကိုယ်
ဆျောက်တယ်၊ ခင်မိုးစွာန်သတင်း လိုက်စုံစမ်းတယ်၊ လုံးဝ အဆက်
မသွယ်ပြတ်ပါပဲ၊ ကိုယ် စိတ်မနာသင့်ဘူးလားဟင် ကိုယ့်စိတ်တွေကို
The Doe ဆိုင်လေးမှာပဲ မြှုပ်နှံပစ်လိုက်တာ၊ အခုမှ သူပြန်ရောက်လာတာ
အကြောင်းပြချက်တွေ ပေးနေတာ လက်ခံရအောင် ကိုယ်က အရှင်တစ်

မှတ်လား ညညရယ်”

“ဒါက ရှင့်အပိုင်းလေ”

“ဟင့်အင်း ကိုယ် သူ့ကိုလုံးဝ မတွေ့ချင်တော့ဘူး”

“ကိုယ် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ကိုယ် အားငယ်တဲ့အချိန်မှာ ချစ်သူကို ဘေးနားမှာ ရှိစေချင်တာ လူတိုင်းရဲ့ သဘာဝပဲလေ၊ ရှင့် ခွဲစိတ်ခန်းဝင်တဲ့အချိန်မှာ အရမ်းအားငယ်နေမှာပေါ့”

“အားငယ်တာထက် ဝမ်းနည်းခဲ့ရတာ နာကျင်ခဲ့ရတာပါ”

ကျော်ညီညာ အသွင်က တည်ငြိမ်သွားနဲ့ပြီ၊ ရင်ထဲက ခံစားချက် တွေကို ဖွင့်ဟလိုက်ရတာမို့ သူ ရင်တွေ ပေါ့ပါးသွားပြီ ထင်ပါသည်။ ညအလင်း လက်က နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့် လိုက်ရင်း

“ကဲ နေတောင် အတော်မြင့်နေပြီ ကိုယ်ပြန်တော့မယ်၊ ဪ ရှင့်ကားက ကိုယ့်အိမ်မှာ ညက ကိုယ့်ကားပဲ ယူလာတာ၊ ရှင့်သွားနဲ့ လာဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေမှာစိုးရင် ကိုယ်နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ယူလေ”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုယ် အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်”

“အိုကေ ကိုယ် ဧည့်ခန်းက စောင့်မယ်”

ဧည့်ခန်းထွက်ခဲ့ရင်း သူ့အကြောင်းကို ညအလင်း တွေးမိသည်။ ခင်မိုးရွာန်ရှေ့မှာ ပြောခဲ့သောစကားတွေက ဟန်ဆောင်စကားတွေပေါ့။ သူမကတော့ ရင်ခုန်ခဲ့သေး၏။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ တကယ်ဆို ဒီပွဲမှာ သူမက ဘေးကလူတစ်ယောက်ပါပဲ။

အချိန်တန်ရင် ဒီပွဲက နုတ်ထွက်ပေးရမယ့်သူ။

ရှင် အလိုရှိချိန်မှာတော့ ညအလင်းဆိုတဲ့ ကျွန်မက အနားမှာ အသင့်ရှိနေမယ့်သူပါ ကျော်ညီညာရယ်။

အခန်း (၁၁)

ရက်စက်လိုက်တာ မောင်ရယ်။

ဟိုးအဝေးကြီးက မောင့်ရဖီခွင်ထဲ အရောက်ပြန်လာတဲ့သူကို အမုန်းတွေ နာကျည်းမှုတွေနဲ့ပဲ မောင် ဆီးကြိုရက်သလား။

ဈာန်ဘာများ မှားခဲ့လို့လဲ မောင်ရယ်။ ဈာန်ဘက်က အပြစ်တွေက ဘယ်လောက်ကြီးမားနေခဲ့လို့လဲ မောင်ရယ်။

ဈာန် ကျောင်းသွားတက်ဖြစ်တာလည်း ဈာန်ရဲ့ နဂိုရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာ မောင်အသိပါ။ မောင့်ကို ယုံကြည်စွာနဲ့ ဖုန်းတစ်ချက်လေး မဆက်ဖြစ်ခဲ့တာကို မောင် နားမလည်နိုင်ဘူးလား။

တကယ်ဆို ဈာန်ဘက်က ဘာအခွင့်အရေးမှ မရခဲ့တာပါ မောင်။

ဒါတွေကို မောင် ဘာသိမှာမို့လဲ။ ဈာန်မှာ ဘာမှ ပြောပြခွင့်

ဆိုခဲ့သလို ခြေရှင်းခွင့်လည်း မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပါဘူး။

ဈာန်အားလုံးကို ရှင်းပြ ပြောပြချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဈာန်က သူများရဲ့ ချုပ်ကိုင်မှုအောက်မှာ ရှင်သန်နေခဲ့ရတာပါ။ အခု ပြန်လာတာ ဆောင် ဘယ်သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်မှ မခံယူဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ပြန်လာခဲ့တာပါ မောင်ရယ်။

ဈာန် ရှုံးလို့ အဖြစ်ဘူး မောင်။ မောင့်ကို ပိုလို့တောင် အဆုံးရှုံးဆံ့နိုင်ဘူး။

“တူ တူ တူ”

အတွေးတွေနှင့် မှန်းကြပ်နေတုန်းမှာ ဖုန်းသံလေး ပြည်လာတာနဲ့ သူမ ဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို မိန့်ရှိပါ ခင်မိုးဈာန်ပါ”

“ရိန်း”

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုင်းစက်သွားသည်။ သူမအမည်ကို လို့ခေါ်တက်တာ တစ်ယောက်ပဲရှိ၏။

“ဒယ်နီရယ်လ်”

“Rain နင်ငါ့ကို မှတ်မိသေးတယ်နော်”

“မှတ်မိတာပေါ့ နင်ကိုငါ ဘယ်တုန်းကမှ မမေ့ခဲ့ဘူး။ အခုနင် သေက ဆက်နေတာလဲ ဒယ်နီရယ်။ ငါ့ဆီကို တကူးတက ဖုန်းခေါ်တာ အခွင့်ရှိလို့လား”

“ငါ့အခု စင်ကာပူက ဆက်နေတာ နင်ကိုသတိရလို့ ပြီးတော့”

ငါ့အထက်ထဲ မြန်မာပြည်ကို လာလည်မယ်၊ နင်လေယာဉ်ကွင်းမှာ ထားကြိုနေ”

“နင် တကယ်လာမှာနော် ဒယ်နီ”

“တကယ်ပေါ့ Rain နင့်ကို အားကိုးပြီး လာတာနော်၊ ငါ့ကို တော့ ပစ်မထားနဲ့”

“စိတ်ချပါ အဟင်း နင်တောင် မြန်မာစကား အတော်ကျွမ်း နေပြီနော်”

“အဲဒါ နင့်ကျေးဇူးတွေလေ Rain ရဲ့”

ဒယ်နီ ကို မြန်မာဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်အောင် သူမ သင်ပေးခဲ့သည်။ နဂိုအခြေခံ ကြေညက်သော ဒယ်နီ မြန်မာစကား ကျွမ်းကျင်နေခဲ့ပြီ။

“ဒါနဲ့ Rain နင့်ရဲ့ကိစ္စတွေကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း အခုလောလောဆယ်တော့ negative နက်ဝတ် ပြနေတယ် ဒယ်နီ”

“ငါရောက်လာရင် နင့်ဘက်က ကူရှင်းပြပေးမယ်လေ”

သူမနှင့် မောင့်အကြောင်းတွေ ပြောပြထား၍ သိနေသော ဒယ်နီက ပြောလာတော့ သူ ပင့်သက်လေး ခိုးချရင်း

“ရပါတယ် ငါတစ်ယောက်တည်း ဖြေရှင်းလို့ ရမယ်ထင် တယ်”

“OK ဒါဆို ငါဝမ်းသာပါတယ်၊ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်”

မြန်မာပြည်ရောက်မယ့်နေ့ကို ဖုန်းကြိုဆက်လိုက်မယ် ဘိုင့်”

“ဘိုင့် ဒယ်နီ”

ဒယ်နီ ဖုန်းချသွားတော့ သူမ ဖုန်းကိုပိတ်ကာ ထရပ်လိုက် သည်။ ညစ်ညူးနေသော စိတ်တွေက ဒယ်နီ အသံကြားတော့ အလိုလို မြန်အားပြည့် လန်းဆန်းသွားသလို ခံစားရသည်။

ဒယ်နီသည် ရေခြားမြေခြား ရောက်နေချိန်မှာ သူမအတွက် အကောင်းဆုံးသော မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ညစ်ညူးစရာ အခြေအနေတွေကို ပျော်ပျော်ပဲ သူမ ဖြတ်သန်း ခဲ့သည်။ သူ့ဘဝမှာ ဒီထက်ဆိုးရွားသော အခြေအနေတွေကိုတောင် မသိဆိုင်ဖူးခဲ့ပြီးပဲလေ။

ရေခိုးချိုး အဝတ်အစားလဲကာ မြို့ထဲဘက်သို့ ရွက်ခဲ့သည်။

House ဆိုင်မှာ ဖန်နံစိပစ္စည်းလေးတွေ ဝင်ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးရင်း မှတ်ထဲဝင်ခဲ့၏။

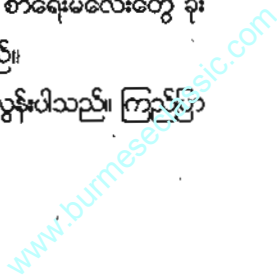
စိတ်တိုင်းကျ ပစ္စည်းလေးတွေ ရွေးချယ်နေတုန်းမှာ ကောင်တာ စာရေးမလေးနှစ်ယောက် စကားသံတွေက နားထဲဝင်လာ၏။

“ကြည့်စမ်း ငြိမ်း ဟိုမမက တကယ်ချောတယ်နော်”

“အေးဟယ် တကယ်ချောတယ်ဟ”

ဘာရယ်မဟုတ် သူမလှည့်ကြည့်တော့ စာရေးမလေးတွေ ခိုး ကြည့်ဝေန်နေကြသူက ညအလင်း ဖြစ်နေသည်။

ညအလင်းရဲ့ အလှက ထင်ရှားပေါ်လွင်လွန်းပါသည်။ ကြည့်ပြီ

ရောင် ကိုယ်ကျပ်ကြိုးတစ်ချောင်း အင်္ကျီကို အနက်ရောင်စကပ်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထား၏။

ညအလင်း၏ စွမ်းအားအလှက လူတွေကြားထဲမှာ ထင်းရှင်း နေသည်။ ညအလင်းရဲ့ဒီမိုင်းက ကျောင်းတန်းမှာကတည်းက ကျောင်း သားတွေကြားမှာ ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ ရည်စားမထားသော ညအလင်းသည် မောင်နှင့် မိတ် ခွေသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အခုတော့ ညအလင်းသည် ဈာန်ရဲ့နှလုံးသားကို လှပူမယ့် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

သူမ ညအလင်းထံ လျှောက်ခဲ့တော့ ညအလင်းက ကျောင်း စိမ်းရောင် ပလက်တီနမ် ဆွဲကြိုးလေးကို ကိုင်ကြည့်နေ၏။

“ညအလင်း”

မော့ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေက အရောင်တစ်ချက်ပဲ ဖျတ်ခဲ လက်သွားခဲ့ကာ ချက်ချင်း တည့်ငြိမ်သွားတာက ညအလင်းရဲ့ စွမ်းအား တစ်မျိုးပဲဟု ဆိုရမည်ထင်ပါသည်။

ညအလင်း သရုပ်ဟန်ဆောင် မျိုသိပ်မှု၌ သူမထက် အပိုကြီး သာလွန်ပါ၏။

“တို့ ညအလင်းနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ တို့ကို အချိန်နည်းနည်း လောက် ပေးနိုင်မလားဟင်”

“အင်း ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

ကိုယ် အခုမအားသေးဘူး သွားစရာ ကိစ္စလေး ရှိသေးလို့”

ဖျတ်ခဲနဲ့ သူမကိုကြည့်ကာ ပြောပြီး ကြည့်လက်စ ဆွဲကြိုး လေးကိုပဲ သူမပြန်ပြီး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေ၏။

“ညအလင်း ဘယ်အချိန်လောက် အားမလဲ”

“နောက် နှစ်နာရီလောက်ဆိုရင်တော့ ရပါပြီ၊ T Star ဆိုင်ကို သိတယ် မဟုတ်လား အဲဒီကိုလာခဲ့လိုက်လေ ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

“အိုကေ သင့်ဓယု See You”

ဈာန် နှုတ်ဆက် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ နောက်ထပ် နှစ်နာရီ လောက် အချိန်တွေ မြန်မြန်ကုန်ဆုံးအောင် ဖြန်းရဦးမည်။

အင်တာနက် ကဖီဆိုင်လေးထဲမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ နှစ်နာရီလောက် အချိန်တွေဖြန်းပြီးမှ ညအလင်းနှင့် ချိန်းဆိုထားရာ ဆိုင်လေးသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ဆိုင်လေးထဲကို သူမရောက်တော့ ညအလင်း မရောက်သေး

ကော်ဖီတစ်အိုးနှင့် ဟမ်ဘာဂါတစ်ပွဲမှာစားကာ စောင့်နေလိုက် သည်။ ငါးမိနစ်ကျော်လောက် နောက်ကျပြီးမှ ညအလင်း ဆိုင်ထဲ လှမ်း သိင်လာ၏။

“ရောက်နေတာကြာပြီလား ကိုယ်နည်းနည်းနောက်ကျသွား သယ်”

“ရပါတယ် တို့လည်း သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

အနားကို ရောက်လာသော စားပွဲထိုးလေးကို ညအလင်းက ကိုယ်တင်ပေး၏။

“ကိုယ့်ကို ကော်ဖီအေးတစ်ခွက်၊ ဆင်းဒဝ်စ် တစ်ပွဲပေးပါ”

စားပွဲထိုးကို လက်ဆွဲအိတ်လေး လှမ်းတင်ပြီးမှ ဈာန်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ရင်း

“ကိုယ်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲ ခင်မိုးဈာန် ပြောလေ”

“မောင်နဲ့ ညအလင်း ကိစ္စပါ။ ရှင်တို့ကျောင်းပြီးကတည်းက အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားကြတယ် မဟုတ်လား၊ အခု ပြန်ဆုံကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဟင်”

“သုံးလကျော်လောက်တော့ ရှိပြီ”

“ဒီကာလလေးမှာပဲ ညအလင်းတို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတာ လား”

ဈာန်မေးတာကို ခေါင်းလေးပဲညှိတိပြုကာ စားပွဲထိုးလေးလာချပေးသော ဆင်းဒဝ်စ်နှင့် ကော်ဖီအေးကို ညအလင်း စားသောက်နေသည်။

“ရှင် သူ့မိဘတွေနဲ့ရော တွေ့ပြီးပြီလားဟင်”

ကော်ဖီအေး တစ်ခွက်ကို တစ်ကျွက်မော့သောက်ပြီးမှ ညအလင်း ခေါင်းခါသည်။

“ဟင့်အင်း အသိမပေးရသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ လက်ထပ် ဖြစ်မှာတော့ သေချာပါတယ်”

“တို့နှစ်ယောက်က တရားဝင် မပြတ်သေးဘူးလေ၊ အခြေအနေကြောင့် ခဏခွဲနေရတာပါ တို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို မောင်က ပြောမပြထားဘူးလား ဟင်”

ဆင်းဒဝ်စ်ကိုစားလိုက် ကော်ဖီအေးကို မော့သောက်လိုက်နှင့် တည်ငြိမ်လွန်းနေသော ညအလင်းကို ကြည့်ကာ ဈာန် အားမလို အားမရ ဖြစ်လာမိသည်။ တကယ်ဆို ဈာန်မှာသာ ရင်တွေတုန်ကာ လှုပ်ခတ်နေတာဖြစ်သည်။

ညအလင်းက ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းတာပဲလား။ တမင်ပဲ သူမရှေ့မှာ တည်ငြိမ်ပြနေတာလား ဝေခွဲရက်သည်။

“အင်း၊ ခင်မိုးဈာန်ဆိုတဲ့ မင်းနဲ့ အကြောင်းတွေတော့ ပြောပြထားပါတယ်၊ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး နိုင်ငံခြားကို မင်းထွက်သွားတဲ့ အကြောင်းပေါ့”

“အင်း ဟုတ်တယ် တို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကြောင့်ပါ ဆောင်က အဲဒီကိစ္စတွေကြောင့် တို့ကို ဖိကျေနပ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ မင်းက အခုဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“တို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် နောက်ဆုတ်ပေး ခြစ်မယ်ထင်တယ်၊ တို့ကတော့ အဝေးကြီးကတောင် မောင်ကို ချစ် ချမ်းလို့ ပြန်လာရတာဆိုတော့”

“ဒါဆို တို့က နောက်ဆုတ်ပေးရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”
စားလက်စ ဆင်းဒဝ်စ်ကို ကော်ဖီအေးနှင့် မျောချကာ ည

အလင်း တည်ငြိမ်စွာပဲမေးသည်။

“ဒါ အဖြစ်သင့်ဆုံးပဲလေ”

“ကျော်ညီညာကို တစ်ယောက် တစ်ခြမ်း ခွဲယူလိုက်ရင်ဗေ”

စကားအကောင်းကို ပြောနေရင်းမှ ရွတ်နောက်နောက် ပြောလာသော သူမစကားကြောင့် ဈာန်စိတ်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတာအမှန်။

“ညအလင်း က လူကြီးဆန်မလိုနဲ့ ကလေးဆန်လွန်းတယ်နော်”

“အဟင်း ဟင်း ကိုယ်က ကလေးဆန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူကို တစ်ယောက်ထဲ ထားရစ်ခဲ့ရဲလောက်အောင် ကိုယ့်မှာသတ္တိမရှိဘူး”

“အဲဒီကိစ္စ ခဏခဏ ခလုတ်မတိုက်စမ်းပါနဲ့”

သူမ စိတ်တိုတိုနှင့် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်တော့ ညအလင်း ဖန်တစ်ချက်တွန့်ကာ မထိတရီ ပြုံးသည်။

“မင်းပြောချင်တာ ဒီကိစ္စတွေပဲဆိုရင် သိပ်အချိန်ကုန်မခံဘဲ ကိုယ်လိုက်လျောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်သူ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ လက်လွတ် ဆုံးရှုံးခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“တို့လည်း အဲဒီလိုပဲလေ”

“အဲဒါ မင်းကိစ္စပါ ခင်မိုးဈာန်၊ ကဲ ကိုယ်သွားတော့မယ် ကိုယ် နောက်ဆုတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

စကားအဆုံးမှာ ညအလင်း ကောင်တာမှာ ကျသင့်ငွေ သွား

သည်။ ပြီးတော့ သူမကို ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

တကယ်မလွယ်ပါလား။ ဈာန် ဒီမိန်းမရှေ့မှာ ခူးထောက်ရ ဆာ့မှာလား။

သူမ အိပ်မပြန်ဖြစ်ဘဲ ကားတစ်စီးနှင့် ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်အင်းသွားနေမိသည်။ အချိန်တွေက အကုန်နေ့လွန်းလိုက်တာ။

အခုချိန်မှာ မောင် ဘယ်မှာရှိနေမှာလဲ။ ညအလင်း ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆောက်နေမှာလား။

ဈာန် သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ မောင်ရယ်။

တကယ်ဆို ကျော်ညီညွှာကို စိတ်ဆိုးနေခဲ့ခြင်းလည်း မဟုတ်။
ခင်မိုးစုန်ကြောင့်လည်း မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ဘာကြောင့်လဲဟု
မည်း သူမကိုယ်သူမ မဝေခွဲနိုင်ပါ။

ကိုယ့်စိတ်တွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟု တွေးမရနိုင်သည့် အခြေအ
နေမှာ သူမ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်သည်။

ကျောင်းတန်းက အဖြစ်အပျက်လေးတွေကို ပြန်တွေးကြည့်
မိသည့် သူနှင့် ပတ်သက်သော ခံစားမှုလေးတွေက ညအလင်း ရင်ထဲမှာ
အပြေခွဲ ရှိနေဆဲ။

နောင်ထွေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူနှင့်ဆုံခဲ့စဉ်ကတည်းက ကျော်
ညီညွှာဆိုသော သူ့မှာ ချစ်သူမိန်းကလေး ရှိနေတာ သူ့ထိခဲ့၏။ ခင်မိုးစုန်
ဆိုသော ကောင်မလေးရဲ့ချစ်သူအဖြစ်ဟုသာ သူ သိခဲ့တာဖြစ်သည်။

သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူသည် ညအလင်း ရင်ထဲကို
ခင်ရောက်မှန်းမသိ ဝင်ရောက်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။

ကျော်ညီညွှာနှင့် နောင်ထွေး* သူမဆီလာလည်တတ်သော
အထန်းချိန်တွေမှာ စာသင်ရတာကို သူမ စိတ်မဝင်စားတတ်တော့ပါ။
သူ့ထံနှင့်အတူ ကော်ဖီဆိုင်အတူထိုင်ကာ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောရတာ
သူ့စိတ်ရာကောင်းသည်။

နောင်ထွေး မပါဘဲ သူ့ရောက်လာသည့် နေ့တွေဆိုလျှင်တော့
သူ ပိုလို့ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။

သေချာသည်က သူနှင့် သူမကြားမှာ သာမန်သူငယ်ချင်းတွေ

အခန်း (၁၂)

ဒီနေ့ သင်တန်းပိတ်ရက်မို့ မနက်ကတည်းက ညအလင်း
အိမ်ကထွက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဘယ်သွားမည်ဟု ရည်ရွယ်ချက်မရှိပေမယ့် မစွတာ ဘရောင်း
တွင်ဝင်ထိုင်ကာ ကော်ဖီသောက်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့က ခင်မိုးစုန်
နှင့်တွေ့ပြီးကတည်းက ကျော်ညီညွှာ ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ်ဆက်သည်။

ညအလင်း တမင်မကိုင်ဘဲ နေသည်။ မက်ဆေ့ ပျံတွေ ပို့တာ
ကိုလည်း သိပေမယ့် အကြောင်းမပြန်ဘဲ ထားလိုက်၏။

တမင် ဥပေက္ခာပြုထားမိပေမယ့် သူမ အတွေးထဲမှာတော့
ကျော်ညီညွှာဘဲ နေရာယူထားသည်။

ကျော်ညီညွှာ အိမ်ကို ကိုယ်တိုင်ရောက်လာတော့လည်း မိအေး
ကို မရှိဟု လိမ်ညှာခိုင်းကာ ထွက်မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ပါ။

၏ ခင်မင်မှုထက် ပိုခဲ့ကြတာ သူမဝန်ခံမိသလို သူလည်း ငြင်းနိုင်ခဲ့မည် မဟုတ်ပါ။

ဒါတွေကြောင့်လည်း ရည်းစားရှိသော သူ့အတွက် သူမဘက်က သံယောဇဉ်တွေ မပိုခင် ရှောင်ထွက်ခဲ့မိတာပဲ ဖြစ်သည်။

အခုတော့ ကံကြမ္မာက သူမတို့ကိုထပ်ဆင့်နှင့် ပေးခဲ့ပြန်ပါသည်။ သူ့အနားမှာ ခင်မိုးဈာန် မရှိတော့တာမို့ ညအလင်း ဝမ်းသာခဲ့ရပေမယ့် မိုးဈာန်က မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ပြန်ရောက်လာပြန်ပြီ။

အမုန်းတွေ နာကျည်းမှုတွေနှင့် သူက ခင်မိုးဈာန်ကို မုန်းထိ နေခဲ့ပြီလား။

ဒီအတွက် သူမ ဝမ်းသာရမည်လား။ ကျော်ညီညာကကော သူမအပေါ် တကယ်ချစ်ခင်ခဲ့တာလား။

မရေရာမသေချာသော မေးခွန်းတွေအတွက် ညအလင်း အဖြေ တမ်း အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးခဲ့ရသည်။

ကျော်ညီညာက မိုးဈာန် အရိပ်ကလွတ်ကင်းဖို့ သူမကိုအသုံး ချနေခဲ့ခြင်းဆိုလျှင်တော့ ညအလင်းကို ကြားခံအသုံးချဖို့ အရုပ်ထပ် ရှစ်လို သဘောမထားပါနဲ့ ကျော်ညီညာရယ်။

ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ အမှတ်ရစရာတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ဖူး တယ်။ အဲဒီအမှတ်ရစရာတွေက သံယောဇဉ်ကြီးလေးတွေလို့ပဲ ခိုင်းအား တာပါ။

ညအလင်း ဆိုတဲ့ ကျွန်မရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး

အမှတ်ရစရာတွေ လှပစွာ တည်ရှိနေခဲ့တာပါ ကျော်ညီညာ။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က ကျော်ညီညာနှင့် နောင်ထွေးတို့ သူမဆီ အောက်လာကြသည်။

မိုးဖွဲ့ဖွဲ့လေးကျကာ အေးစိမ့်နေသော ရာသီဥတုမို့ ညအလင်း အည်း ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲကလစ်ပြီး ကင်တင်းနိုမှာ ထိုင်နေခဲ့ချိန် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ မထင်မှတ်ဘဲ နောင်ထွေးနှင့် ကျော်ညီညာ ထင်တင်းနိုကို ပေါက်ချလာတာဖြစ်သည်။

“ရှာလိုက်ရတာ မိညရယ်၊ နင်က ဒီမှာလာဖိမ်ကျနေတာကို” သူမ ထိုင်နေသော စားပွဲပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း နောင်ထွေး

ပြောတော့

“လာလေဟာ အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့လား။ စာသင်ခန်းထဲမှာ နေရင် ကိုယ်ဒီမှာ ရှိတတ်တာများ အဆန်းလုပ်လို့”

နောင်ထွေးနှင့် အတူပါလာသော ကျော်ညီညာကို ပြုံးနှုတ်ဆက် ခုန်း သူမ ပြောလိုက်သည်။ နောင်ထွေးနှင့်သူ ခုံလွတ်တွေမှာ ဝင်ထိုင် ညီညာသည်။

“ဒီကောင် ညီညာလေ အတန်းမရှိတာနဲ့ မင်းဆီသွားမယ်ပြော နေလို့ မိုးစိုစိုထဲ ရောက်ခဲ့ရတာ”

“ဘာရယ် ညီညာက”

နောင်ထွေးက ကျော်ညီညာဘက် မြားဦးတည်တာမို့ သူမ အံ့ဩသလို မျက်မှောင်လေးကျွမ်းမိတော့ သူ ကသောမမျော ဝင်ပြေးရှင်းတမ်း

“ဟို ဒီလိုပါ ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ညအလင်းရယ် နောင်ထွေးရယ်ပဲ ရှိတာလေ ဒါကြောင့်ပါဗျာ”

သူ့စကားကို သူမ သဘောကျသလို ပြုံးမိရင်း

“အို ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးနော် ရှင့်ရဲ့ နောက်တစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ် အင်ဂျင်နီယာလောင်းရဲ့”

“ဟာ ညအလင်းကလည်းဗျာ”

သူ ရှက်ရယ်ရယ်နေတော့ သူမလည်း လိုက်ရယ်ရင်း ပန်းနု ရောင်သမ်းနေသော သူ့မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်မိသည်။

အမြဲတမ်း ဆံပင်တိုတို သေသေသပ်သပ်နှင့် ရှင်းသန့်နေသော သူ့မျက်နှာသည် စွဲမက်စရာ ကောင်းပါသည်။

မျက်ခုံးထင်းထင်းတွေအောက်က တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်တွေ ကာရံသော မျက်ဝန်းတွေက ဖြူစင်ရိုးသားရိပ်တို့ အစဉ်ထင်ဟပ်နေတမ်း နှာတံကျစ်ကျစ်နှင့် ပန်းသွေးရောင်စိုသော နှုတ်ခမ်း၊ စိမ်းမြဲနေသော မုတ်ဆိတ်ပါးသိုင်းရာကလည်း ယောက်ျားပီသ ခန့်ညားစေသည်။

စကားပြောဆိုလျှင် သိမ်မွေ့ညင်သာပြီး အနေလည်းတည်သော ကျော်ညီညာသည် သူမကို ဘာကြောင့် ခင်တွယ်သွားသည်လည်း မသိပါ။

သူ့ကို စချင်စိတ်နှင့် သူမ ပန်းလေးကို ဆတ်ခနဲပုတ်လိုက်ရင်း

“ဒီမှာ ရှင့်ကို ကြိုမှာထားမယ် နောက်တစ်ခါ ကိုယ့်ဆီလာရင် ထက်ချည်းသက်သက် ဘယ်တော့မှမလာခဲ့နဲ့”

“ဗျာ”

သူ အူတူတူမျက်နှာနှင့် သူမကိုတစ်လှည့် နောင်ထွေးကို တစ်လှည့် ကြည့်နေတာမို့

“နောင်ထွေး မင်းသူငယ်ချင်းကို ရှင်းပြလိုက်ဦး တုံးလွန်းတယ် ဘွာ”

“ဒီလိုကွ ဖိုးညီညာရ မိညက နောက်တစ်ခါ ငါတို့ သူ့ဆီလာရင် နှုတ်ခမ်းလောဖို့ ပြောနေတာ၊ မိညက အငတ်တိုင်းပြည်က လာတာကွ အစပ်နဲ့မုန့်နဲ့ မပြတ်ဘူး”

နောင်ထွေးပြောရင်း ငဲ့ထားသော ရေခွေးခွက်ကို မော့သောက်သည်။ ရေခွေးက အတော်ပူနေသေးတာမို့ နောင်ထွေး လျှာပူကာ အဆာဆာခံစားသွားရရှာ၏။

“လောလောဆယ် အငတ်တိုင်းပြည်က လာတာ ဘယ်သူလဲ သို့ လက်တွေ့ပြနေပြီနော် အဟင်း ဟင်း”

ညအလင်း စကားကြောင့် ကျော်ညီညာလည်း သဘောကျစွာ ပြောနေရင်းမှ

“ညအလင်းက ဘာမှန်ကြိုက်တတ်လဲဟင် ကျွန်တော် ဝယ်လာ ခဲ့မယ်”

“ကိုယ်က ဈေးကြီးတဲ့မုန့်ပဲကြိုက်တာ”

“ရပါတယ်ဗျာ ဘာလဲ”

“ဂျယ်လီ လေ”

“ဗျာ ဂျယ်လီ”

သူမ စကားကို သူက တအံ့တဩ လိုက်ရေရွတ်နေတာမို့

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်က အသည်းပုံဂျယ်လီ သေးသေးလေး

တွေဆို အရမ်းကြိုက်တယ်၊ အကြီးကြီးတွေ မဝယ်နဲ့နော်၊ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး
အသည်းသေးသေးလေးတွေမှ အရသာရှိတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်လာရင် ဝယ်လာ
ခဲ့ပါ့မယ်”

“အိုကေ”

တစ်ခါတလေမှာ ကျော်ညီညာသည် စလိုနောက်လို ကောင်းတာ
မို့ သူမ ခင်မင်ပျော်ရွှင်စွာ စနောက်တတ်စမြဲ။

“ကဲ ငါတို့လည်း အတန်းတက်စရာ ရှိသေးတယ် ဒိုးတော့
မယ်”

နောင်ထွေးက ပြန်ဖို့ပြောတော့ ညအလင်း ခေါင်းဘစ်ချုပ်
ညိတ်ရင်း

“အေး ပိုက်ဆံတော့ ရှင်းသွားနော်”

“ကျွန်တော် ရှင်းခဲ့ပါ့မယ်”

နောင်ထွေးကို နောက်တာကို သူက ကြားဝင်ရင်း အိတ်ထဲထဲ
ပိုက်ဆံကို ကပျာကသီ ထုတ်ရှင်းပို့ပြင်သည်။ ညအလင်း သူ့လက်ထဲ

ဇာတ်ခနဲ လှမ်းပုတ်ထုတ်ပစ်ရင်း

“မရှင်းနဲ့ ကျော်ညီညာ၊ ကိုယ်က နောင်ထွေးကို ညှင်းချင်လို့”

“ကျွန်တော်ကလည်း တကယ် ရှင်းပေးချင်လို့ပါ”

“အဲဒီလောက် သဒ္ဓါစိတ်ကြီးနေရင်လည်း ရှင်းလိုက်လေ အိုကေ

အိုက်သွားတော့မယ် ဘိုင့်”

ညအလင်း နှုတ်ဆက်ပြီး အတန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ အတန်းထဲ
ရောက်ပြီး နာရီဝက်လောက်အကြာမှာပဲ ကျော်ညီညာကို အခန်းအပြင်
မှာ မယောင်မလည် ရပ်နေတာကို တွေ့သည်။

“ညအလင်း ယူကိုကြည့်နေတယ် ယူဇဉ့်သည် ထင်တယ်”

သီတာမိုး ပြောတာကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ညအလင်းအခန်း
ထဲက အသာထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ စောစောကပဲ ကင်တင်းနံ့မှာ ဆုံခဲ့ကြ
ပြီးပြီ။ ဘာကိစ္စအတွက် သူပြန်ရောက်လာပြန်တာလဲ စဉ်းစားမရ။

“ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ ကျော်ညီညာ”

“ဟို ညအလင်း အတွက် ဂျယ်လီ လာပေးတာပါ”

“ဗုဒ္ဓေါ့ ရေ”

လက်ထဲက အထုပ်ကို ကမ်းပေးရင်း သူပြောတာကြောင့် သူမ
အကယ်ပဲ အံ့ဩ မင်သက်သွားခဲ့သည်။

“ကိုယ်က ရှင်နောက်တစ်ခါ လာမှလို့ပြောတာ၊ အခုလို တကူး
အကကြီး မလိုပါဘူး။ ကိုယ် အားနာလိုက်တာ ကျော်ညီညာရယ်”

“ဟို အားမနာပါနဲ့ ကျွန်တော်က စားစေချင်လို့ လာပေးတာပါ

စားလိုက်နော်”

ကျော်ညီညာ ဆိုသောသူ့ကိုတော့ သူမ ရယ်လည်း ရယ်ချင် ခင်လည်း ခင်မင်သွားရပါသည်။

“အိုကေ ကျေးဇူးပဲ ရှင့်ကို ကိုယ်အရမ်းခင်သွားပြီ အင်ဂျင် နီယာလောင်း သွားမယ်နော် ဆရာမ စာသင်နေလို့”

သူ ပေးသော ဂျယ်လီထုပ်ကြီးကို ပိုက်ကာ ညအလင်း စာသင် ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ဆရာမ သင်သော သင်ခန်းစာတွေထက် သူ့ရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ ထိုနေ့က ညအလင်း မြင်ယောင်နေခဲ့သည်။

သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တကယ့်ကို အမှတ်တရဖြစ်စရာ နေ့ကလေး ပါပဲ။

အခန်း (၁၃)

စိတ်ညစ်ညူးစွာနှင့် ထိုနေ့က သူမ ကန်ဘောင်မှာ တစ်ယောက် ဆည်း ထိုင်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အလိုမကျမှုတွေက အလိုလို ခြစ်တည်နေသလို ဝမ်းလည်းဝမ်းနည်းမိ၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်လောက်က အဘိုးနှင့်အဘွား သူမကိုတွေ့ ချင်သည်ဆိုကာ ရန်ကုန်ရောက်လာကြသည်။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့ သော သူမတဝှာ အဘိုးအဘွားသည်သာ ချစ်ခင်နှောင့်တွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့၏။

နယ်မှာနေသော အဘိုးနှင့်အဘွားက ရန်ကုန်မှာ အဆောင်နေ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နေသော သူမဆီ လာလည်ကြတာ တော်ရုံသံယောဇဉ် ကြောင့်မဟုတ်ပါ။

“သမီးက ရန်ကုန်မှာပဲ ပျော်တယ်ဆိုတော့ ဘိုးတို့က သမီး တွက် ရန်ကုန်မှာ ခြံနဲ့တိုက်ဝယ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီး သမီးကျောင်းမပြီးခင် ရန်ကုန်မှာ ခြံနဲ့တိုင်ကို ဘွားတို့ဝယ်ပေးမယ်”

“သမီး ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ လိုက်မပို့နဲ့တော့ ဘိုးတို့နားလည်

“ဟင် ဘွားတို့ကလည်း သမီးတစ်ယောက်တည်း နေရမှာလား ဒါတယ်”
ဘွားတို့ပါ မနေဘူးလား”

ဘိုးပြောခဲ့ပေမယ့် ပြေးကိုတော့ မပြန်ခင်မှာ မျက်နှာလေးတော့

“ဘွားတို့က သမီးလေးကိုမှ မခွဲနိုင်တာပဲကွယ် လာနေကြပြန်တော့ချင်မှာ ညအလင်း သိပါသည်။
ရမှာပေါ့။ ဟိုမှာရှိတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို အရင်ဆုံးပြီးပြတ်အောင် စီစဉ်ရင် ဘွားတို့လာကြမှာပါ”

ဒါကြောင့်လည်း တက္ကစီငှားကာ အဝေးပြေးကားဂိတ် လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိပေမယ့် သူမရဲ့ နမော်နမဲ့ နိုင်မှုကြောင့် ပိုက်ဆံအိတ်က အဆောင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဟာ တကယ်နော် ဝမ်းသာလိုက်တာ”

သိတာမှာလည်း ပိုက်ဆံအိတ်ပါ။ ကျန်သော သူတွေဆီက

ဘွားနှင့်ဘိုးက ညအလင်းကို ထိုမျှအထိ ချစ်ကြတာဖြစ်သည်။ အခုလည်း ခြံနဲ့တိုင်ကလေးနဲ့ လာကြည့်ရင်း မိတ်ဆွေတွေ အိမ်မှာတည်း ကြသည်။

နောင်တွေးတို့ ကျောင်းသွားကာ ချေးဖို့လည်း အချိန်က မရှိ

ဘွားတို့ရောက်နေသော ရက်တွေမှာ ကျောင်းပျက်ခွင့်ယူတာ ညအလင်း ရန်ကုန်အနံ့ ဘုရားတွေပေးဖြစ်သည်။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကန်ဘောင်မှာ လာထိုင်နေမိတာဖြစ်၏။ စိတ်ထဲမှာ အဘိုးနှင့်အဘွားကို နှုတ်ဆက်မကန်တော့ လိုက်ရ

သုံးရက်ကျောင်းပျက်ခဲ့တာမို့ ဒီနေ့တော့ ကျောင်းတက်သည့်

အကိုတွေပြီး ဝမ်းနည်းမဆုံးပါ။

မနက်ပိုင်း အရေးကြီးသော စာသင်ချိန်တွေပြီးလျှင် နယ်ပြန်မည့် ဘိုးဘွားကို အဝေးပြေးကားဂိတ်အထိ ညအလင်း လိုက်ဖို့ စီစဉ်ထားသည်။

“ဟင်”

ဒါပေမဲ့ အစီအစဉ်တွေ လွှဲချော်ကုန်သည်။ စာသင်ချိန်တွေ တော့ အချိန်က အတော်နောက်ကျနေပြီ။

သူမ ငေးမိရာငေးရင်း ဘူးသီးကြော်ဆိုင်လေးထဲမှ ထွက်လာ ကျော်ညီညာနှင့် သူ့ကောင်မလေးကို မြင်လိုက်တာမို့ ဝမ်းသာ

ဘိုးနှင့်ဘွားတို့ အခုလောက်ဆို အဝေးပြေးကားဂိတ်ကိုတော့ ရောက်နေလောက်ပြီ။

သူမ မြေလှမ်းတွေက သူတို့ရဲ့အိတ်အိတ် အပြေးလေး လိုက်သွား

“ဟိတ် အင်ဂျင်နီယာလောင်း”

ညအလင်း ပြေးလည်းပြေး ခေါ်လည်းခေါ်တော့ ကျော်ညီတော်က သူ့ရဲ့ကောင်မလေးပါ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင် ညအလင်းပါလား တစ်ယောက်တည်းလား ဘယ်လာတာလဲ”

“မေးခွန်းတွေက များလိုက်တာ ကိုယ်ကရှင်လို အဖော်မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်းပေါ့ ဒီမှာစိတ်ညစ်လွန်းလို့ လာထိုင်နေတာ”

“ဗျာ စိတ်ညစ်လို့”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်ကို တစ်ခုလောက် ရှင်ကူညီစမ်းပါ”

“ပြောလေ ညအလင်း ကျွန်တော်တာကူညီပေးရမလဲ ပြောသူနှင့်ညအလင်း ပြောနေတာကို နံဘေးက ဈာန်ဆိုတာက ကောင်မလေးက ငေးငေးလေးကြည့်နားထောင်နေခဲ့၏။

“ကိုယ့်ကို ရှင် အဝေးပြေးကားဂိတ် ခဏလောက် လိုပေးစမ်းပါ။ အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ပါ။ ရှင်မှာ ကားပါတယ်မို့လား။ အခုအဘွားက ကိုယ့်ကို အဝေးပြေးဂိတ်မှာ မျှော်နေမှာမို့ပါ။ ကိုယ် သူ့ကန်တော့ချင်လို့”

သူမ စကားအဆုံးမှာ သူ ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်ပေမယ့် နံနက်က ကောင်မလေးက မျက်ခုံးလေးကျုံ့ရင်း

“အဝေးပြေးဂိတ်သွားမယ့်သူက ဒီမှာတာလာလုပ်နေတာ”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ပိုက်ဆံအိတ် အဆောင်မှာကုန်ညစ်ပြီး ထိုင်နေတာပါ။ တက္ကစီဖိုးတောင် မရှိလို့”

“ဖြစ်ရမယ် ညအလင်းကတော့လေ။ ကဲပါ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ တကယ်ဆို ဒီနေ့ ညအလင်း ကျောင်းမတက်ဘဲ လိုက်ပို့သင့်တာပဲ”

“မရလို့ပါ ကိုယ်ကျောင်းပျက်တာက သုံးရက်၊ ဒီနေ့က ကျွန်တော်ရယ် ဖြေရလို့ပေါ့ အင်ဂျင်နီယာလောင်းရဲ့”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ရတယ် ဒီမှာပါ ကျွန်တော် အမြန်မောင်းပေး”

“မောင် ဈာန်တို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖို့ ကိစ္စက”

သူ့ကောင်မလေးက သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ဆူဆူညူညူအောင် ဝင်ပြောသည်။ သူက သူ့ကောင်မလေးခေါင်းကို ကြည့်စယ်လှမ်းပုတ်ရင်း

“မနက်ဖြန်မှ ကြည့်တော့နော် ဈာန်ကို မနက်ဖြန် ကိုယ်လိုက်ပေးမယ်။ ဒီမှာ မောင့်သူငယ်ချင်းက သိပ်အရေးကြီးနေလို့”

“မောင်”

“ဈာန် အဲဒီလို မဆိုးရဘူးလေ။ သူများဒုက္ခရောက်နေတာကို”

သူ့ကောင်မလေး မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာကို ညအလင်း နားမထောင်နိုင်ပါ။ တကယ်ဆို ကိုယ့်မှာလည်း အရေးကြီးနေတာမို့ ဈာန်ညီညာကို အကူအညီ တောင်းမိတာဖြစ်သည်။

“ဟော ဟိုမှာ စခန်းတို့ပါလား။ ဈာန် စခန်းတို့နဲ့ တစ်ခါတည်း အိတ်သွားနော် မောင် လိုက်မပို့တော့ဘူး ဟိတ် စခန်း”

ကျော်ညီညာ ပြောရင်း ကန်ဘောင်က ဆင်းလာသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ဈာန်မျက်နှာလေးက ဆူပုတ်လို့ နေဆဲ။

“ဟာ ညီညာနဲ့ မိုးဈာန် ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ဒီမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းကို ကားဂိတ်လိုက်ဖို့ရမှာမို့ အဲဒါနဲ့ နင်တို့ ပြန်ရင် ဈာန်ကိုတစ်ခါတည်း ခေါ်သွားလိုက်ပါဟာ၊ နင်တို့မှာကားပါတယ် မို့လား”

“အေး ပါတယ် ခေါ်သွားပါ့မယ်ဟာ စိတ်ချ၊ နင့်ဈာန်ကို ရောင်းမစားပါဘူး၊ လာလေ မိုးဈာန် ငါတို့လည်း အခုပြန်တော့မှာဟ”

“မောင် မနက်ကျရင် ဈာန်ဆီ စောစောလာခဲ့နော်”

“အင်းပါ မောင်လာခဲ့မှာပါ”

မိုးဈာန် စနိုးတို့အဖွဲ့နှင့် ပါသွားခဲ့သည်။ ကျော်ညီညာနှင့်သူ့ရပ်ထားသော ကားလေးဆီကို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“တက် ညအလင်း ကျွန်တော် အမြန်မောင်းပို့ပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကျော်ညီညာ၊ ကိုယ့်ကို ရှင်သာ မကူရင် ကူမယ့်သူ မရှိဘူး အခုချိန်မျိုးကျ သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်ပျောက်ကုန်မှန်း မသိဘူး”

“ကျွန်တော်က ညအလင်း သူငယ်ချင်းပဲလေ”

“အဟင်း ရှင်ကောင်မလေးကတော့ အတော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားမှာပဲ ရှင်ချောရတော့မှာ သေချာတယ်၊ တကယ်အရေးကြီးလို့ ကိုယ် အကူအညီ တောင်းတာပါ”

ကျော်ညီညာက ကားလေးကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်နေရင်း ဆင်းကိုခါသည်။

“ပြဿနာမရှိပါဘူး ညအလင်းရဲ့ ဈာန်နားလည်ပေးရမှာပေါ့ ကားမလည်ပေးရင် သူ့မှားမှာလေ”

“သူ့အပေါ်မှာ အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ ကိုယ်လည်း သူ့နေရာမှာဆို စိတ်ဆိုးမိမှာပဲ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ ကိုယ့်ချစ်သူကို တခြား မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အတူသွားတာ ဘယ်စိတ်ချပါ့မလဲ အဟင်း ကိုယ်ကရှင်ကို ညာခေါ်တာဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူ့မစကားကို ကျော်ညီညာ သဘောကျစွာ ပြုံးရင်း

“ညအလင်း ကျွန်တော်အပေါ် ဘယ်တော့မှ အဲဒီလို မလုပ်ဖူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတာပေါ့၊ တကယ်လို့ ညာခဲ့ရင်တောင် ကျွန်တော့်ကို ဆင်မင်လို့ စတာလို့ပဲ ယူဆမှာပါ”

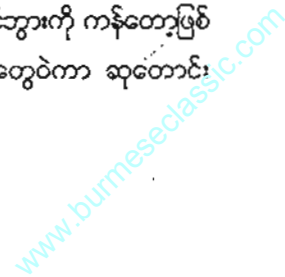
“ရှင်ကို ကိုယ် အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်”

အဝေးပြေး ကားဂိတ်ကို ရောက်တော့ ညအလင်း ကံကောင်းသည်။ ကားက မထွက်သေးတာမို့ ဘိုးနှင့်ဘွားကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

“ဟာ သမီးရယ် ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ ပင်မန်းလိုက်တာ”

“ဘိုးနဲ့ဘွားကို ကန်တော့ချင်လို့”

ညအလင်း မျက်ရည်လေးဝဲကာ ဘိုးနှင့်ဘွားကို ကန်တော့ဖြစ်သည်။ ဘိုးနှင့်ဘွားကလည်း မျက်ရည်လေးတွေဝဲကာ ဆုတောင်းကြသည်။

“ကျော်ညီညာ ခဏလေးနော်”

“ရတယ် ကားထွက်မှ ကျွန်တော်တို့ ပြန်မယ်လေ”

သူက အလိုက်တသိနှင့် စောင့်ပေးသည်။ ဘိုးတို့နှင့်သူမ စကားတွေပြောနေတာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်စောင့်ပေး၏။

ကားထွက်တော့ ညအလင်း လက်ပြနုတ်ဆက်ရင်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်သိုလာသည်။ ဘိုးနှင့်ဘွားကိုခွဲကာ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ချင်ခဲ့တာ သူမဆန္ဒ။

ဒါကိုလည်း ခွင့်ပြုလိုက်လျော့ပေးသည်။ အဆောင်မှာ စားသောက်ရေး အဆင်ပြေဖို့ ဘိုးတို့က စားစရာတွေ နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက် ပို့ပေးသည်။ အခုလည်း ရန်ကုန်မှာပျော်သော မြေးအတွက် ခြံနှင့်တိုက် ဝယ်ပေးမည်တဲ့။

ဘိုးနှင့်ဘွားရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို ပြန်သတိရခံစားရင်း ညအလင်း ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရည်လေး ဝေ့နေ၏။

“ညအလင်း ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရအောင်လေ”

ကျော်ညီညာ သတိပေးမှ သူမ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ရပ်ထားသော ကားဆီ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့ ချုပ်ထိန်းထားသော မျက်ရည်တွေက အဆီးအတားမဲ့ ကျလာ၏။

“ကိုယ်က အဘိုးနဲ့အဘွားကို သိပ်ချစ်တာ”

ရှိုက်သံနှင့် ညအလင်းပြောတော့ သူက နှစ်သိမ့်ပါသည်။

“ကျောင်းတွေပိတ်ရင်လည်း တွေ့ရမှာပဲ ညအလင်းရယ်”

“ကျောင်းပိတ်ဖို့က အဝေးကြီး လိုသေးတာကို”

ပြန်ပြောရင်း အသံလေးတိမ်ဝင်ကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာမယ့် လက်ဖခီးနှင့် ပွတ်သုတ်မိပြန်သည်။ ကျော်ညီညာက ဒက်ချ်ဘုတ်

ဘူးလေးထဲမှ တစ်ရှူးတစ်ရွက် ဆွဲယူ ကမ်းပေးသည်။

ထိုတစ်ရှူးစနှင့်ပဲ ညအလင်း မျက်ရည်တွေသုတ် နှစ်ကိုညှစ်

ကျော်ညီညာ အသံထွက်အောင် ရယ်ပါသည်။

သူဒီလို အားပါးတရ ရယ်တာမျိုး မတွေ့ဖူးတာမို့ ညအလင်း

အံ့တံ့ခံ ခေါင်းလေးမော့ကြည့်မိ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာကြည့်တာလဲ ညအလင်းရဲ့”

“ရှင် တစ်ခါမှ ကိုယ့်ရှေ့မှာ အခုလို မရယ်ဘူးလို့ပါ”

“အဟွန်း ကျွန်တော် ညအလင်းကို သဘောကျလို့ ရယ်မိတာပါ”

“ဘယ်လို”

သူ့စကားကို အံ့တံ့သလို ညအလင်း မျက်ဝန်းလေးပိုင်းကာ

ခွတ်တော့ သူ အပြုံးနှင့်ထပ်ပြော၏။

“ဟိုလေ ကျွန်တော်က ညအလင်းကို လူကြီးဆန်လိမ့်မယ်လို့

ဆိုထားတာလေ”

“အခုရောဟင်”

“ကျွန်တော်ထင်တာ မှားသွားလို့”

သူ့စကားကြောင့် ညအလင်း ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးမိ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်တောင်မှတစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နားမလည်ဘူး”

“ထားလိုက်ပါတော့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းကို ကျွန်တော်က ပျော်အောင်ထားမှာပါ”

ပြောရင်း ကျော်ညီညွှာ ကားစက်ကို နှိုးသည်။ သူမ မျက်နှာ တည်တည်လေးနှင့် ကြည့်နေတုန်း ကားလေးက ငြိမ့်ခနဲထွက်သည်။

“ကဲ အခု ကားလမ်းမပေါ်က ညအလင်းတို့ အဆောင်ကို မောင်းမောင်း၊ ညအလင်းတို့အဆောင်က ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို မောင်းမောင်းမောင်း”

ခေါင်းကိုခါရမ်းပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ကာ သီချင်းဆိုသလို ခုံးယိမ်းကသလို ဆိုနေတာမို့ ညအလင်း ရယ်ချင်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ကျွန်တော် ကျော်ညီညွှာက မောင်းမောင်း မောင်း ဟေး”

ပါးစပ်က မနားတမ်းဆို ကားကိုလည်း ဟိုယိုင်ဒီယိုင်နှင့် မောင်းနေသဖြင့် ညအလင်း မျက်ရည်တွေထွက်သည်အထိ ရယ်မိတော့သည်။

“အဟင်း ဟင်း တော်ပါတော့ ကျော်ညီညွှာရယ် ဒီမှာ ရယ်ရလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေထွက်လာပြီ တော်ကြာ ယာဉ်ထိန်းရဲနဲ့တွေ့လို့ ရှင့်ကို မူးပြီးမောင်းတယ်ဆိုပြီး ဖမ်းနေဦးမယ် အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ကျွန်တော်က ညအလင်း စိတ်ညစ်နေလို့ ပျော်အောင်စတာပါ”

စိုးမိုး ၀၁၀၅

“တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျော်ညီညွှာရယ်”

“ရပါတယ် ကျွန်တော်တို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ ကျွန်တော်အကူအညီလိုရင်လည်း လာတောင်းမှာနော်၊ ညအလင်း ငြင်းမလွှတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ ကိုယ် ရှင့်အတွက် အကူအညီလိုရင် ဘယ်တော့မှ ခြင်းပါဘူး”

အဆောင်ရှေ့အထိ ကျော်ညီညွှာက လိုက်ဖို့ပေးသည်။ ကားပေါ်က ဆင်းတော့ ညအလင်း ဝမ်းနည်းစိတ်ညစ်တာတွေ ပျောက်ဆုံးနေတာအမှန်။

“ကျေးဇူးပဲ ကျော်ညီညွှာ၊ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းဦး ဘိုင့်ဘိုင့်အာတာ”

သူမ လက်ကလေးပြုကာ နှုတ်ဆက်တော့ သူ သဘောကျစွာ ဆယ်မောရင်း

“အဟွန်း ကလေးလေးကျနေတာပဲ ကျွန်တော်သွားမယ် ညအလင်း ဘိုင့်ဘိုင့်”

ရှင်မသိဘူးလား ကျော်ညီညွှာ။ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ချစ်တဲ့သူတွေမှာ ကလေးဆန်တတ်တာ သဘာဝပဲလေ။

ရှင်အပေါ်မှာ ကိုယ်တွယ်တာနေမိပြီ ထင်တယ်။ တကယ်ဆို ခြစ်သင့်ဘူးနော်။ ကိုယ် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်ကွယ်။

အခန်း (၁၄)

“ဟယ် ကျော်ညီညာ”

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားတာမို့ သူမ သိပ်ကို အံ့ဩသွားမိသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ဒီဆိုင်လေးမှာ ဆံပင်ပေါင်းတင်ဖို့ လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါကိုပဲ ကျော်ညီညာက ဆိုင်ထဲအထိ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခြင်းက တကယ်အံ့ဩစရာ။

“တော်သေးတယ် ကျွန်တော်က ညအလင်း ရှိမှရှိပါမလားလို့”

“ရှင်ကို ကိုယ်ဒီဆိုင်မှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ”

“ညအလင်းတို့ အဆောင်က အခန်းဖော်က ပြောလိုက်တာလေ ညအလင်း ဆံပင်သွားပေါင်းတင်မယ်လို့ ညကပြောတယ်တဲ့ သူသွားနေ

ထရောင်သည့်များစွာထဲမှာ

ကျ ဆိုင်ကတော့ ရှစ်ပိုင်လမ်းဆုံက စင်းဒရဲလားဗြူတီလို ပြောလိုက်လို့လေ”

အစိမ်းကွက် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဂျင်းပင်နီအပြာကို ဝတ်ဆင်ထား

သော သူ့ရဲ့အသွင်က ကြည်လင်ရှင်းသန့်နေသည်။

“ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ ကျော်ညီညာ အရေးကြီးလား”

“အင်း မေးစရာလေး ရှိလို့ပါ ပြီးတော့ ဒီနေ့က ကျွန်တော့် မွေးနေ့လေ၊ အဲဒါ ညအလင်းကို ဟိုတယ်မှာ Dim Sum လိုက်ကျွေးခင်လို့”

သူ့စကားကြောင့် ညအလင်း မကျေမနပ် မျက်ခုံးလေး ပင့်ကြည့်လိုက်ရင်း

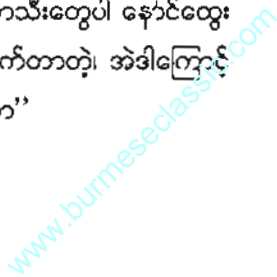
“ရှင်ဘာလို့ စောစောက ကိုယ့်ကိုကြိုမပြောတာလဲ ကိုယ်မွေးနေ့လက်ဆောင် ဝယ်ပေးမှာပေါ့၊ ရပါတယ်လေ နောက်နေ့ဝယ်ပေးလည်း ဖြစ်တယ်မို့လား”

“ဟား အရေးမကြီးပါဘူး မဝယ်ပေးလည်း ရတယ် ရော့”

သူက စက္ကူဘူးလှလှကြီးကို ကမ်းပေးနေတော့ ညအလင်း ဆူတူတူကြည့်ရင်း

“ဘာတွေလဲ ကျော်ညီညာ”

“ဘူးလေးကလုလို့ ဘာတွေလဲ တစ်မျိုးမထင်နဲ့ဦး၊ ထည့်စရာ မရှိလို့ ဒီဘူးနဲ့ထည့်လာတာ ခြံထဲက မာလကာသီးတွေပါ နောင်ထွေးပြောဖူးတယ်၊ မိညက မာလကာသီး သိပ်ကြိုက်တာတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ခြံထဲက အပင်ကို ညီမလေးနဲ့လုပြီး ခူးလာတာ”

“တကူးတကကြီးဟယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုယ်က လကကသီး သိပ်ကြိုက်တာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အကုန်စားပစ်မှာ”

“ဟာ တစ်ရက်တည်းခွဲတော့ အကုန်မစားပါနဲ့ ရောဂါရော စိုးလို့ပါ”

သူ တကယ်ပဲ စိုးရိမ်သလိုပြောတော့ ညအလင်း ခေါင်းထောင့် ညှိတ်ပြုံးရင်း

“အင်းပါ အင်းပါ ဒါနဲ့ ဖွေးနေလိုက်ကျွေးမှာ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းလား နောင်ထွေးမပါဘူးလား ရှင့်ကောင်မလေးရော”

“နောင်ထွေးက မနေ့ကတည်းက မှော်ဘီမှာ သွားအိပ်တာ ဖျာနံက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချောင်းသာလိုက်သွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ညအလင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သွားစားမလို့”

“အိုကေ ဒါဆိုခဏစောင့် ခေါင်းလျှော်ရဦးမှာ”

“ရပါတယ် ညအလင်း ကိစ္စတွေပြီးမှ သွားမှာ”

ပြောရင်း သူက ထိုင်ခုံလေးပေါ်က ဂျာနယ်ကို ကောက်ယူပြီး အေးဆေးစွာ ထိုင်စောင့်ဖို့ပြင်သည်။

ညအလင်း အခန်းထဲဝင်ကာ ဆံပင်တွေကို ခေါင်းလျှော်နေတုန်း မှာ ဆိုင်ကမမက

“တို့ညီမက ကံကောင်းတယ်ဟေ့ ချစ်သူဆံပင်အလှပြင်တာပဲ မညည်းမညူ ထိုင်စောင့်ပေးသူ ဝိုင်ထားတာကို အဟင်း ကောင်လေးက ချောချောလေးနော် ညီမကလည်း ချောတော့ တကယ်လိုက်ဖက်ညီတာပဲ”

“ဟား အစ်မကလည်း သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“တကယ် သူငယ်ချင်းဘဝတောင် ဒီလောက်အနွဲ့တာခံရင် ချစ်သူတွေဆိုရင်တော့ အရမ်းကို အလိုလိုက်ခံရမှာပဲ”

“အစ်မကလည်း လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ မဟုတ်ပါဘူးဆို”

“တို့ကတော့ မယုံဘူးဟေ့”

ဆိုင်ကအစ်မကတော့ ညအလင်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးနေတာမို့ နောက်ပြောင်နေသည်။ အခန်းအပြင်က သူကတော့ ဘယ်လိုနေမည် ဆီပါ။

ညအလင်းကတော့ ရှက်မျက်နှာလေးရဲကာ ရင်ထဲမှာလည်း ကြည့်နူးစိတ်လေးတွေ ဖြာဝေနေသည်။

သူမ ခေါင်းလျှော်ပြီးတော့ ကျော်ညီညာနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့ကြ သည်။

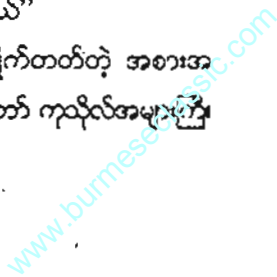
“ဟိုတယ်မှာ ကျွေးမှာဆိုတော့ အရမ်းဈေးကြီးမှာပဲ၊ မစား ခင်ပါဘူး Dim Sum ကို ကိုယ်မကြိုက်ပါဘူး”

“ညာပြန်ပြီ၊ အိမ်က ပိုက်ဆံရောက်တဲ့နေ့တိုင်း ညအလင်း Dim Sum သွားစားတတ်တာ ကျွန်တော် သိထားတယ်နော်”

သူ့အပိုင်ပြောနေတာမို့ ညအလင်း သူ့ကို စူးစူးလေးကြည့်ရင်း

“ဒီသတင်းက နောင်ထွေးဆီကဖြစ်မယ်”

“အမှန်ပဲ ဒါကြောင့် ညအလင်း ကြိုက်တတ်တဲ့ အစားအ သောက်ပဲ ကျွန်တော်ကျွေးမှာ အားမနာနဲ့ ကျွန်တော် ကုသိုလ်အများပြု”

ရအောင်စားပါဗျာ”

ကျော်ညီညာ ပြောရင်း ကားလေးကို မောင်းနှင်နေတုန်း ညအလင်း မျက်ဝန်းတွေက ဆိုင်အပြင်ဘက်က ဖက်ရှင်အထည်ဆိုင်ထောင့်ကို မြင်လိုက်တာမို့

“ခဏလေး ကျော်ညီညာ အဲဒီဆိုင်ရှေ့မှာ ကားခဏရပ်၊ ရှင့်လက်ဆောင်ဝယ်ပေးမလို့”

“ဟား နေပါစေ ကျွန်တော်ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး”

“ဘာလဲ ကိုယ်ဝယ်ပေးတာ မလိုချင်ဘူးပေါ့”

သူမ မကျေနပ်သလို မျက်ခုံးလေးတွေနဲ့ ရန်တွေတော့ ပျာပျာသလဲနှင့် ခေါင်းခါရင်း

“ဟဲ့ အဲဒီလို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ညအလင်းပေးတာ ကျွန်တော် လိုချင်တယ် တကူးတကကြီး မလုပ်ပါနဲ့ ကြိုမှ”

“ကဲ ရှင့်ကားကို ရပ်စမ်းပါ ကိုယ်ဝယ်ပေးတာမယူရင် ကိုယ်လည်း မလိုက်တော့ဘူး”

ဆိုင်ရှေ့မှာ သူ့ကားကို တုံ့ခနဲရပ်ပစ်ရင်း သူမဘက်လှည့်ကာ ထပ်တောင်းပန်နေသေး၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကျွန်တော် ညအလင်း ပေးတဲ့လက်ဆောင်မယူပါမယ် မလိုက်ဘဲတော့ မနေပါနဲ့ဗျာ”

“အိုကေ ဒါဆို ဆိုင်ထဲဝင်ရအောင်လေ”

ညအလင်းကပဲ ရှေ့က ဦးဆောင်ကာ ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်ထောင့်

သူလည်း အနောက်က တစ်ဖဝါးမခွာ ပါလာရတော့၏။

Giordano အကျီ ရေညှိစိမ်းရောင် နုနုလေးတစ်ထည် သူမ

အေးချယ်ယူလိုက်ရင်း

“ဒီအရောင်လေးကို ကိုယ်တော့ကြိုက်တယ်၊ ရှင့်ကြိုက်ရဲ့လား

ကျော်ညီညာ၊ ကြိုက်တယ်ဆိုရင် အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ တစ်ခါတည်း လဲဝတ်ချက်နော်”

“ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ် အိုကေ”

ညအလင်း စေခိုင်းသည့်အတိုင်း အကျီလေးကိုယူကာ သူ

အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

သူ အဝတ်လဲနေတုန်းမှာပဲ ညအလင်း အနက်ရောင် ပုလဲ

အောက် ပုဆိုးလေးတစ်ထည် ထပ်ဝယ်ထားလိုက်၏။

သူပြန်ထွက်လာတော့ ညအလင်း လက်ဆောင်ဝယ်ပေးသော

အကျီလေးနှင့် ကြည့်ကောင်းအောင် လှပနေသည်။

“ရှင့်နဲ့လိုက်တယ် ကျော်ညီညာ ရော့”

“ဟင် ဘာလဲ ညအလင်း”

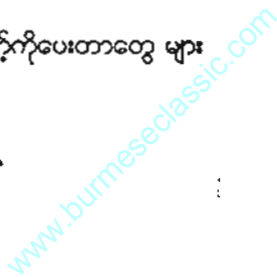
“ပုဆိုးလေ ရှင့် အဝတ်လဲနေတုန်း ကိုယ်ရွေးပြီး ဝယ်ထားတာ

နဲ့သဘိုပေးချင်လို့ ကိုယ်ပေးတဲ့ ပုဆိုးလေးဝတ်နော်၊ နေဦး အခု အကျီနဲ့

အလိုက်သေးဘူး နောက်ရက်တွေကျမှ ဝတ်ပါ”

“တော်တော့နော် ညအလင်း ကျွန်တော့်ကိုပေးတာတွေ များ

နေပြီ”

“မများပါဘူး ကိုယ်ပေးတာ နှစ်ခုတည်းပါ”

ကျသင့်ငွေကို ညအလင်း ထုတ်ရှင်းကာ နှစ်ဦးသား ဆိုင်လေး ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ တော်တော်ပျော်တယ် သိလား”

“ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ချစ်သူတောင် အခုလို တကူးတက အကျီပုဆိုး လိုက်ဝယ်မပေးဖူးဘူး။ ညအလင်းက ဝယ်ပေးတော့ တစ်မျိုးပဲ ဝမ်းသာ နေတာ”

“ဘာလဲ ကိုယ်က ရှင်ကို ကြိုက်နေလို့ အခုလိုဝယ်ပေးတာလို့ ထင်နေလို့လား”

“ဟား မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော် ခံစားရတာကို ပြောတာပါ”

“အဟင်း ဟင်း နောက်တာပါ။ ရှင်နဲ့ကိုယ်က အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေလေ”

သူက ကားလေးကို ဟိုတယ်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်လေးထဲကိုရောက်တော့ စားစရာတွေကို သူ စိတ်တိုင်းကျမှာသည်။

မှာထားသည့် ဟင်းတွေစောင့်ရင်း အချို့ရည်ဘူးလေးတွေကို တစ်စုံစီမိမိသောက်ကာ စကားတွေပြောကြ၏။

“ညအလင်းက အရမ်းပွင့်လင်းတယ်နော်၊ ကျွန်တော်က အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုးကို သဘောကျတယ်။ ဈာန်ကတော့ အရမ်းမျှသိပ်နီတာပဲ၊ ဈာန်မှာက အဖေရော အမေပါမရှိတော့ဘူးလေ၊ ဘန်ကောက်က”

အပိုင်သည့်များစွာထဲမှာ

“လည်သွားရင်း လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး ဆုံးရှုတာ”

“ဪ ဖိတ်မကောင်းစရာပဲနော် ဒါဆို သူက အခုတယ်သူနဲ့ တာလဲဟင်”

“သူဦးလေးလူပျိုကြီးနဲ့ နေတာလေ သူ့အဖေဘက်က ညီပေါ့”

“ဒါဆို သူ အရမ်းစိတ်အားငယ်မှာပဲနော် ကျော်ညီညာ၊ ရှင်ညီညီ၊ ဂရုစိုက်နော်၊ သူပျော်ရွှင်နေရင် ရင်ထဲက ခံစားနေရတာတွေ ခံသာတာပေါ့”

“ကျွန်တော် သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါတယ်၊ ဈာန်ကို ကျွန်တော် သနားတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ချစ်သွားမိတာ ထင်ပါရဲ့”

ခင်မိုးဈာန် ဘဝလေးကို စာနာသနားပြီး ကျော်ညီညာ ထုတ်သွားတာတဲ့လား ညအလင်း ဘဝကလည်း မိုးဈာန်လိုပဲ မိတတွေ ကြားသိလျှင် ကျော်ညီညာ သနားဦးမှာလား။

မှာထားသော ဟင်းတွေ စားစရာတွေ ရောက်လာတော့

“ညအလင်း အားမနာစတမ်း အဝသာစားနော်”

“ဟား စိတ်ချ စိတ်ချ အဝကြိတ်ပစ်မှာ၊ နောက်မှ ကြောက်ပါပြီ ခင်နဲ့နော်၊ ကိုယ်က အစားအရမ်းပုတ်တာ နောင်ထွေး ပြောဖူးမှာပါ အကြောင်းတွေကိုလေ၊ ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး နောင်ထွေးက အားအားရှိ စိုက်ယုံအတင်းပဲ ရှင်နဲ့ထိုင်ပြောနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က မေးလို့ပါ”

သူ့ကို ညအလင်း မျက်ခုံးလေးတွန့်ပြီး စူးစူးလေးစိုက်ကြည့်

ပစ်လိုက်မိသည်။

“ရှင်က ကိုယ့်အကြောင်း ဘာလို့ မေးရတာတုန်း”

“ကျွန်တော် ညအလင်းကို ခင်မင်ချင်လို့ ညအလင်း စိတ်ထဲ သိထားချင်လို့ပါ”

“အင်း အရင်ဘဝက ကိုယ့်တို့နှစ်ယောက် မောင်နှမတွေ ဖြစ်ခဲ့ချင်ဖြစ်ခဲ့မှာ အဟင်း ဟင်း”

ရယ်ရယ်မောမော ပြောရင်း သူမ စားစရာတွေကို အားတရ စားပြလိုက်သည်။ သူကလည်း ညအလင်းစားနေတာကို ကျေနပ်နပ်ကြည့်ကာ အတူစားနေ၏။

ဟင်းတစ်ခွက်ကို သူ့ခွန်းနှင့်ခပ်လိုက်စဉ်မှာ ညအလင်း လက်သည်းတွေ ရှည်နေတာကို မြင်တွေ့လိုက်တာမို့

“ရှင့်လက်သည်းတွေ ရှည်နေပြီ၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီ၊ လက်သည်းအရှည်နဲ့ မအပ်စပ်လိုက်တာ”

“တမင်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မညှပ်ဖြစ်တာပါ။ ဒါက ကျွန်တော့်လက်သည်းကြားမှာ ကျိုးမရှိပါဘူး”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ မညှပ်ဖြစ်ရအောင် ရှင် အလုပ်တွေ များနေလို့လား၊ အင်းပေါ့လေ ချစ်သူရှိတဲ့သူတွေ အလုပ်များတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဗျာ”

သူ အူတူတူနဲ့မော့ကြည့်တော့ ညအလင်း ပြုံးလိုက်ရင်း

“ကိုယ်က ရိုးရိုးသားသားပြောတာပါ။ တစ်မျိုးတွေ လျှောက် တွေးပါနဲ့၊ ချစ်သူရှိတော့ ချစ်သူက ဟိုဟာခိုင်း ဒီဟာခိုင်းရင် လုပ်ပေး နေလို့”

“အင်း အဲဒါတွေလည်းပါချင်ပါမှာပေါ့ဗျာ”

“ထားလိုက်ပါ။ မနက်ဖြန် ကိုယ့်ကျောင်းကိုလာနဲ့၊ ကိုယ်လက် ညှပ်ယူလာနဲ့မယ်၊ ရှင့်ကိုကိုယ်တိုင် ညှပ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလကား မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ်လည်း လက်သည်းရှည်နေပြီ၊ ရှင်က ကိုယ့်ကို ညှပ်ပေးရမယ် ဘယ်လိုလဲ”

“ပြန်ညှပ်ပေးတာ ရပါတယ်၊ ညအလင်းက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘာလို့ လက်သည်းအရှည်မထားတာလဲ၊ ဈာန်ဆိုရင် လက်သည်းအလှ ရှည်တာနဲ့ ပုံဖော်ရတာနဲ့ စုံနေတာပဲ၊ ညအလင်းက ဝါသနာမပါဘူး”

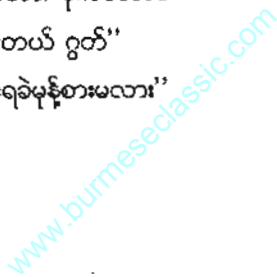
“ဟင့်အင်း ကိုယ်က လက်သည်းအရှည်ထားရတာ စိတ်ရှုပ် နှစ်လို့”

ပြောရင်း သူမ စားလက်စကို လက်စသည်ကာ တစ်ရှူးစလေး နှစ်ခု သူ့သုတ်လိုက်၏။

“ဟင် ညအလင်း ဝပြီလား”

“တော်ပြီ၊ ဒီနေ့ ကိုယ်အများကြီး စားလိုက်တာ၊ ဗိုက်တောင် ခက်တော်တင်းသွားတယ်၊ တကယ် စားလို့ကောင်းတယ် ငွတ်”

“ဒါဆို အချို့ပွဲတစ်ခုခု သွားစားရအောင်၊ ရေခဲမုန့်စားမလား”

“ကိုယ့်ခိုက် တကယ်မဆန်တော့လို့ပါ။ နောက်နေ့မှ ဝယ်တော့
နော် ဟုတ်လား”

“ဒါဆို ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ညအလင်းတို့ကျောင်းကို ထွက်
မယ်လေ”

“လာခဲ့လေ ကိုယ်စောင့်နေပါမယ်”

သူက ညအလင်းတို့အဆောင်အထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေးသည့်
အဆောင်ဝရန်တာက သူမကို ဝိုင်းဝန်းစပ်စုနေကြသော အဆောင်
တွေ၏မျက်ဝန်းတွေကို ဂရုမစိုက်သလို ဥပေက္ခာပြုရင်း အခန်းထဲထဲ
လိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ အခန်းဖော်သူငယ်ချင်း နေရိက သူ
ကို တန်းမေးပါတော့သည်။

“ည အခုမင်းနဲ့တွေ့နေတဲ့သူက Physics က ကွင်း ခင်
စျားနဲ့ချစ်သူ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆို မင်းနဲ့က”

“ကိုယ်နဲ့က အရမ်းခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ လူတွေအထင်ရဲ့
တာပါ။ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ နင် ဆင်ခြင်ဦးနော်”

“နေပါဦး ကိုယ်က အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရအောင် သူနဲ့
က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ ယေဘုန်းနဲ့မိန်းမ သူငယ်ချင်းမဖြစ်ရတော့

စိုးမိုးစာပေ

ထား ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်
ဘူး ဒီမှာ နေရီ မလိုတဲ့သူတွေစကားကြောင့် ကိုယ့်သိက္ခာထိခိုက်နိုင်တာ
နဲ့နပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့သူက ခိုးသားတယ်၊ တကယ့်အဖြူရောင်ပဲ”

ဒေါသမသင့်ပေမယ့် သူမစကားတွေက မာထန်နေတာတော့
အမှန်။ နေရီက နားလည်စွာခေါင်းညှိတံရင်း

“ငါ မင်းကိုနားလည်ပါတယ် ညရဲ့၊ ငါက နင့်ဘက်ကပါ”

“ကျေးဇူးပဲ ငါ ပင်ပန်းပြီဟာ၊ ခဏနားပြီး ရေမိုးချိုးလိုက်ဦး
မယ်”

“အိုကေ ငါလည်းအပြင်သွားမလို့”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကြာမှာလား”

“မကြာပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို”

“ညနေမှပြန်ရောက်မှာကို မကြာဘူးလား၊ ကဲ ကဲ ကြွတော်မူ

ဒါ”

ပြောပြီး ညအလင်း ခုတင်ပေါ် ပစ်လွှဲလိုက်သည်။ မျက်ဝန်းတွေ
ကို မှိတ်ပစ်လိုက်ပေမယ့် သူ့ပုံရိပ်က အာရုံထဲဝင်လာသည်။

သူနှင့်ညအလင်းကြားမှာ အဖြူရောင်သံယောဇဉ်ပဲတဲ့လား။

ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် ပြန်မေးခွန်းထုတ်ဖို့တောင် မဝံ့ရဲပါ။ အင်း

ကြာရင်တော့ မလွယ်ဘူးထင်ရဲ့ ကျော်ညီညာ။

“မလုပ်ပါနဲ့ တခြားသူမြင်ရင် အထင်လွဲနေဦးမယ်၊ ကျွန်တော် သာပဲ ညှပ်ပါ့မယ်”

“ဂရုစိုက်လို့ ကိုယ်တို့က မိုးသားတာပဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ကြောက် နှလုံး ဒီမှာ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် ဘယ်သူ့မှ မကြောက်ဘူး”

“ကျွန်တော်က ညအလင်းကို အားနာလို့ပါ”

“ရတယ် ရှင့်ကို ကိုယ်ညှပ်ပေးမယ်၊ ပြီးရင် ရှင် ကိုယ့်ကို ညှပ်ပေးကြေးပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ကိုဆွဲယူကာ ညအလင်း ညှပ်ပေးလိုက် သည်။ သူကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ကာ သူမကိုငေးကြည့်နေသည်။

သူ့လက်ချောင်းလေးတွေကို ညီညီညာညာလေးဖြစ်အောင် ညှပ်ပေးရင်း ဂရုစိုက်နှင့် ညှပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ပြီးပြီ၊ အိုကေရဲ့လား ကျော်ညီညာ”

“အိုကေပါတယ်၊ ကဲ ညအလင်းကို ကျွန်တော် ညှပ်ပေးမယ်” သူ့ဆီကို ညအလင်း လက်ချောင်းလေးတွေ ကမ်းပေးလိုက်

သူ့ လှမ်းကိုင်ကာ ညှပ်ပေးပါတော့သည်။ သူ့မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးမှုက

အိပ်ပိန်နွေးနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ လှစ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်သော အရိပ် သူ့ဆီကို သူမ မြင်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ညအလင်း ဥပေက္ခာပြုပစ်

အခန်း (၁၅)

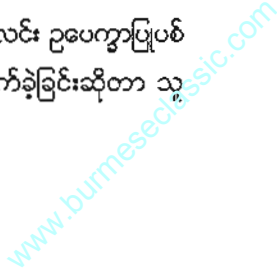
“ညအလင်း ကျွန်တော့်ကို လက်သည်းညှပ်ပေးမယ်ဆို” နှစ်ယောက်သား ကင်တင်းနိုဘက်ကို ဦးတည်ထွက်လာကြ

တုန်း ညအလင်း ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း “ဟုတ်သားပဲ ကိုယ် လက်သည်းညှပ် ယူလာပါတယ်၊ ညှပ်

ပေးမှာတော့ ဟော ဟိုခုံတန်းမှာ ညှပ်ရအောင်” သစ်ရိပ်အောက်က ခုံတန်းလေးဆီကို ရောက်ခဲ့တော့ နှစ်

ယောက်သား ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ညအလင်းကကျောရိုးအိတ် ဘေးအိတ်ထဲက လက်သည်းညှပ်

လေးကို ထုတ်ယူလိုက်ရင်း “ရှင့်လက် ကျွန်မကိုပေးလေ”

ကတော့ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။

“မောင်”

ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော ဈာန်အသံကြောင့် ကျော်ညီညာ ညာ လန့်သွားတာတော့ သေချာပါသည်။ ကိုင်ထားသော ညအလင်း လက်တွေ့ကိုတောင် လွှတ်ချလိုက်၏။

“ဟင် ဈာန်”

မယုံနိုင်မှု၊ ဝန်တိုမှုတွေနှင့် ရောယှက်နေသော ဒေါသမျက်စိန် တွေကို ညအလင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ပြန်ရင်ဆိုင်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“ဒါ ဒါဘာလုပ်နေကြတာလဲ လုံးဝကို အရှက်တရားမရှိကြဘူး လား။ ရှင်တို့ သိပ်ရက်စက်ကြပါလားဟင်၊ မောင် ရှင် ဘာလို့ ဒီလို ပွေ့ရှုပ်တတ်သွားတာလဲဟင်၊ ရှင့်ကိုယုံကြည်မိတာ ကျွန်မအမှားလဲ၊ နတ် တို့ သိပ်ပျော်နေကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဒေါသကြောင့် ခင်မိုးဈာန် အသံတွေ တုန်ခါနေသည်။ သေ သော မျက်နှာလေးက ရဲရဲနီနေ၏။ ကျော်ညီညာ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါခါ

“မ မဟုတ်ဘူး ဈာန်၊ မောင်တို့က ရိုးရိုးသားသား”

“ဘာရိုးရိုးသားသားလဲ တစ်ယောက်လက်သည်း တစ်ယောက် ညှပ်နေတာ ရိုးသားတာလား မောင်၊ ဈာန်လက်သည်းကို အခုလို အား တုန်းက မောင်ညှပ်ပေးဖူးလို့လဲ၊ တကယ်လို့ မောင့်ဘက်က ရိုးသား ရင်တောင် ဒီမိန်းမဘက်က လုံးဝမရိုးသားဘူးဆိုတာ သေချာတာပဲ”

“ဈာန် တော်တော့ မောင်တို့သိက္ခာကို မစော်ကားနဲ့”

ရှူးရှူးရှဲရှဲဒေါသနှင့် ကျော်ညီညာ အော်သည်အတိ ညအလင်း နှုတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဘာသိက္ခာလဲ မောင်၊ မြောင်းထဲရောက်နေတဲ့ သိက္ခာလား။

ဈာန်သိပ်ရက်တယ် မောင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောတာတွေကို အစက ဈာန်မယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ဈာန် ယုံကြည်ချက်ကို မောင်တို့ နှိတ်ချိုးပစ်လိုက်တာပဲ”

“မင်း မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့ ဈာန်”

“တော်ပါတော့ မောင်”

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျကာ ခင်မိုးဈာန် ပြေးထွက် သွားခဲ့သည်။ ကျော်ညီညာ ချက်ချင်းထလိုက်ရတော့မလို ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေ ဘာကြည့်ရင်း။

“ကျော်ညီညာ အခုချိန်မှာ ရှင် သွားရှင်းပြုလည်း သူ့လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ သွေးပူနေတဲ့ အချိန်မှာ လွှတ်ထားလိုက်ဦး၊ ဒီအချိန်မှာ သွားရှင်းပြုရင် အခြေအနေတွေက ပိုရှုပ်ထွေးသွားနိုင်တယ်၊ မနက်ဖြန်မှ ခင် ခင် ပြုပေါ့၊ လိုအပ်ရင် ကိုယ့်ကိုပြော ကိုယ်ပါရှင်းပြပေးမယ်”

ညအလင်း စကားကို သူ့လက်ခံသလို ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ညအလင်း ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

သူ နှုတ်ဆက်ထွက်သွားတော့မှ သူ့မ သတိရကာ လှမ်းခေါ် တော့ လှည့်ကြည့်၏။

“ဘာလဲဟင် ညအလင်း”

“စောစောက ဖြစ်ပျက်သွားတာအတွက် ကိုယ် တောင်းပန်ပါ
တယ်”

“ဟာ ညအလင်းနဲ့ မဆိုဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တမင်တကာ
ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ခဲ့ကြတာမှမဟုတ်တာ၊ ခေါင်းထဲမထားပါနဲ့”

ပြောပြီး ကျော်ညီညာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ
ဘက်က ရိုးသားမှုအပေါ်မှာ သူမ အခွင့်အရေးယူသလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ
လား မသိပါ။

တကယ်ဆို ခင်မိုးချာန် ရောက်လာတာကို အဝေးကတည်းက
ညအလင်း မြင်တွေ့ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုလည်း တမင်ဖွင့်မပြောဘဲ
ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့မိသည်။

ဒီမြင်ကွင်းကို ခင်မိုးချာန် မြင်တွေ့စေချင်တာ သူမရဲ့ မရိုးသား
မှုဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ပဲသိသည်။

ကိုယ် ရှင့်အပေါ်မှာ ကောက်ကျစ်လွန်းရာ ကျသွားပြီ ကျော်ညီ
ညာ။ တကယ်တော့ ကိုယ်ဒီလိုမလုပ်သင့်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ဓမ္မာ
ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

ဒါ ကိုယ့်နှလုံးသား အချစ်လား။ ဟင့်အင်း ကိုယ်ရှင့်ကို မနှစ်
ချင်ဘူး ကျော်ညီညာ။ ကိုယ်ရှုံးမှာကြောက်တယ်။ အဲဒီအရှုံးကို ရင်မဆိုင်
ရဲဘူး။

အခုတော့ ကိုယ်ရှုံးနိုင်ပြီဆိုတာကို လက်ခံလိုက်ပါပြီလေ။
ရှင့်ကို ခင်မိုးချာန် အထင်လွဲသွားစေတာ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။

မိုး မိုး စာပေ

မြူစင်တဲ့ ရှင့်သိက္ခာကို မထိခိုက်သင့်ပါဘူး။

နောက်ထပ် ကိုယ်တို့ ထပ်မတွေ့သင့်တော့ဘူး ကျော်ညီညာ။
Good Bye ပါ ကျော်ညီညာရယ်။

“ခင်မိုးဈာန် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေအတွက် သူတောင်းပန်လိုက်
သေမိည၊ ကိုယ်တိုင်လာတောင်းပန်ချင်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က နင့်
အထံပြီး အထင်လွဲမှာစိုးလို့တဲ့”

တကယ်ကို ကျော်ညီညာဘက်က စိတ်ထားက သူ့ထက်တောင်
ပိုစင်ရိုးသားခဲ့ပါသည်။

“ကောင်းပါတယ်ဟာ ကိုယ့်နဲ့သူ တကယ်ဆို ရင်းနှီးစွာ မခင်မင်
သင့်ပါဘူး”

“အင်း စိတ်ထဲက မေ့ပစ်လိုက်ပြီး စာမေးပွဲအတွက် နင်ဂရု
မိတော့ မိည စာမေးပွဲက အရေးကြီးတယ်”

နောင်တွေး စကားကို ခေါင်းညိတ်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ကိုယ်တိုင်
ခံစားနေရတာ ကိုယ်ပဲသိခဲ့သည်။

စာမေးပွဲတွေပြီးတော့ နောင်တွေးဆီက ချေးငှားထားတာတွေ
ပြန်ပေးရင်း သူနှင့် ထပ်ဆုံဖြစ်သည်။

သေချာသည်က သူနှင့်ညအလင်း ကြားမှာ စည်းတစ်ချောင်း
ခြားနားထားခဲ့တာ စိတ်က သိနေ၏။

“အခု ကျောင်းပြီးသွားပြီဆိုတော့ ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထား
မိသင့်”

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပေါ့ ယောက်ျားယူရင် ကောင်းမလား”
သူ အလေးအနက်မေးသမျှ ညအလင်း ပြောင်ချော်ချော်နှင့်

အမေးမထားသလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေပစ်၏။

အခန်း (၁၆)

သည့်နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ကို ညအလင်း တမင်ပဲ ရှောင်နေဖြစ်
ခဲ့၏။ သူ့ရောက်လာမှာစိုး၍ ကင်တင်းနီမှာလည်း မထိုင်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

သူနှင့် ခင်မိုးဈာန်တို့ ပြန်လည်သင့်မြတ် အဆင်ပြေသွား
သည်ဆိုသော သတင်းအတွက်တော့ စိတ်က ဝမ်းသာကျေနပ်မိ၏။

ဖြစ်သင့်ပါတယ် ကျော်ညီညာ။

အနူးကို ကိုယ်လက်ခံတတ်ခဲ့ပါပြီ၊ ဘဝမှာ တစ်ခါပဲ ချစ်ခဲ့သော
နှလုံးသားအတွက်တော့။

သူကလည် အခြေအနေကို ဆင်ခြင်သွားခဲ့သည် ထင်ပါသည်။
နောင်တွေး ဆီက ပြန်ကြားရသော စကားတွေက သူ့မကို ခံစားရစေ၏။

“မဖြစ်သင့်ဘူးကွာ၊ ငါကလည်း မှားတာပါ။ ငါ့ကြောင့် ည
အလင်း အထင်လွဲခဲ့ရတာပါ”

“မင်းလို ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး တစ်ယောက်
မတွေ့ဖူးဘူး”

“နောင်လည်း တွေ့ကြမှာမှမဟုတ်တာ၊ မတွေ့ဖူးဘူးဘဲ
မှတ်လိုက်ပေါ့”

“ညအလင်း”

သူ့ကို အလေးအနက် စကားမပြောဘဲ ပေါ့ပေါ့ရွတ်ရွတ်
တုံ့ပြန်တော့ သူ ဒေါသနှင့် အော်သည်။

သူ့ဒေါသတွေကိုပဲ ညအလင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြန်
ကြည့်တော့။

“ဆောရီး ကျွန်တော် တောင်းပန်တယ်”

သူမ မြတ်နိုးငြိတွယ်စေခဲ့သော သူ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နောက်
တစ်ကြိမ် ကျဆုံးမခံနိုင်တော့ပါ။ ကျောပိုးအိတ်ကောက်ယူကာ ထရပ်

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ် နောင်ထွေးလာရင် အဲဒီအိတ်လေး
ပေးပါ”

“ညအလင်း ခင်ဗျားဒီအတိုင်း ထွက်သွားမှာလား။ ကျွန်တော်
ဒီလို ခွဲခွာသွားချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော်တို့ နှုတ်
သင့်ပါတယ်ဗျာ”

“အဟင်း မလိုအပ်ဘူးထင်တယ် ကျော်ညီညာ၊ နောက်
ဆိုတွေ့စရာမှ မရှိတာ”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူးလေဗျာ”

“အားလုံး ပြီးသွားပြီ ကျော်ညီညာ”

ဘယ်တော့မှမဆုံတွေ့သင့်သည့် လူနှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်း
နဲ့ ဒီမှာပဲ ညအလင်း အဆုံးသတ်ချင်ပါသည်။

တကယ်တော့ ရှင်နဲ့ကိုယ်က ဘယ်တော့မှ မဆုံခွင့်ရှိတဲ့ မျဉ်း
ခြင်နှစ်ကြောင်း မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့်လည်း...။

ခင်းပိုးရန်ဆိုတဲ့ ရှင်ရဲ့အနားကချစ်သူက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်
နဲ့ တားမြစ်ထားတဲ့ စည်းတစ်ချောင်းပဲလေ။

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ သိက္ခာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ မာနတွေ
အတွက် အဲဒီစည်းကို ကိုယ်တို့ဘယ်တော့မှ မကျော်ကြေးပေါ့ ကျော်ညီ

ညာ ရယ်။

“အတိတ်တွေက မှန်ဝါးပေမယ့်... ငါတို့နှစ်ဦး ဇာတ်လမ်း
က... တချို့နေရာက အကောင်းအတိုင်း ရှိနေဆဲပါပဲ”

နားထဲတိုးဝင်လာသော သီချင်းသံလေးကြောင့် သူမ အတွေး
တွေ လန်နိုးပြတ်တောက်ကုန်သည်။ အတိတ်ကို တွေးနေမိသဖြင့် တိုက်
ဆိုင်လွန်းစွာ ကြားလိုက်ရသော သီချင်းသံကြောင့် ပြုံးမိသည်။

“ဒီနေ့ မကြီးဘာတွေ တွေးနေတာလဲ အကြာကြီးပဲနော် ဟ်ဟ်
ကြီးလည်း မရိုးတော့ဘူး ထင်တယ်”

ညအလင်း ပြုံးပြသည်ထင်ကာ စားပွဲထိုးချာတိတ်လေးက ပြုံး
ရင်းနောက်သည်။ ဒီဆိုင်က သူမ အမြဲထိုင်နေကျမို့ တော်သေး၏။

တခြားဆိုင်ဆိုလျှင် ညအလင်း တမေ့တမော ထိုင်နေပုံက ရှက်စရာကြီး
“ရိုးရိုးပါကွာ အလုပ်ကိစ္စတွေ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေ
အစုံပါပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား မကြီးရဲ့၊ မကြီးနဲ့တွဲလာမယ့် အစ်ကိုကို ကျွန်
တော်တို့တွေက မြင်ချင်နေတာ မကြီးလို့ပဲ ချောမှာလို့ ပြောနေကြတာ”

“အဟင်း ဟင်း စိတ်ချ ရှိလာခဲ့ရင် မင်းတို့ဆိုင်ကို ခေါ်လာ
ခဲ့မှာ၊ ငါ့မောင်လေးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှာပေါ့”

အောင်အောင်ဆိုသော ချာတိတ်ကိုပြောပြီး ကျသင့်ငွေရှင်းကာ
ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ နှစ်နာရီကျော်လောက် ထိုင်ခဲ့ရတော့ လူလည်း
ညောင်းညာချင်နေပြီ။

ကားလေးပေါ်တက် မောင်းထွက်ခဲ့ကာ မြကွန်းသာဘက် ထွက်
ခဲ့သည်။ မြကွန်းသာ နံဘေးက ကန်ဘောင်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း အ
ညောင်းပြေချင်တာကြောင့် ဖြစ်၏။

ကားလေးကို ထိုးရပ်ခဲ့ကာ ကန်ဘောင်ပေါ်တက်ကာ လမ်း
လျှောက်နေတုန်းမှာ ဖုန်းသံလေးက မြည်လာသည်။

ဖုန်းဖွင့်ကြည့်တော့ ငယ်လေးဆီက ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့လို ညအလင်းပါ”

“မမလား ငယ်လေးပါ ငယ်လေး မမကိုတွေ့ချင်လို့”

“ဘာကိစ္စလဲ ငယ်လေးရဲ့၊ ကိုယ်အခု အိမ်မှာမဟုတ်ဘူး အပြေ
မှာ”

“သိတယ် မမ အိမ်ကိုအရင်ဖုန်းဆက်ကြည့်တာ မမ မနက်က
ညည်းက အပြင်ထွက်သွားတယ်လို့ အေးမ ပြောတယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ် ကိုယ်အခု ကန်ဘောင်မှာ အညောင်းပြေ
လျှောက်နေတာ”

“ဟုတ်လား ငယ်လေး ရန်ကင်းစင်တာ ရောက်နေတာ၊ မမ
ညည်းနေလေ ငယ်လေး ခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ်နော်”

ကျော်ညီညာနှင့် မဆုံချင်ပေမယ့် ငယ်လေးကိုတော့ ခင်မင်တာ
အထဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်တောင် မကြာလိုက်ပါဘဲ ငယ်လေး ကန်ဘောင်
ဘက်စီလေးနှင့် ရောက်လာသည်။ ငယ်လေးက သူမကို မြင်ကာ
အော်လာ၏။

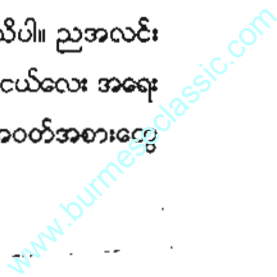
“ငယ်လေး ကားမပါဘူးလား”

“ဟင့်အင်း တက္ကစီနဲ့ပဲ လာတာ၊ မမနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး
တွေပြောချင်လို့ တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကို သွားကြမလားဟင်”

“ကိုယ် စောစောကပဲ ကော်ဖီဆိုင်က ထလာတာ ဒီလိုလုပ်လေ
အိမ်ကို သွားရအောင်”

“ကောင်းတယ် မမ သွားကြမယ်လေ”
ငယ်လေး ဘာတွေပြောချင်နေသည်လဲ မသိပါ။ ညအလင်း

ကားကိုမောင်းပြန်ခဲ့လိုက်သည်။ တစ်လမ်းလုံး ငယ်လေး အရေး
စကားတွေမပြောဘဲ သူမ ဝယ်လာသော အဝတ်အစားတွေ

အကြောင်းမဲ့ ပြောလာသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ညအလင်း ငယ်လေးကို အိပ်ခန်းထဲကိုခေါ်ခဲ့၏။

“လာ ငယ်လေး ဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုင်နော်”

အိပ်ခန်းထဲက စားပွဲပုလေးရှေ့ ထိုင်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင် ငယ်လေး အိပ်ခန်းထဲအနှံ့ ငေးမောမဆုံး။

“မမ အိပ်ခန်းလေးက ချစ်စရာလေးနော်၊ အရမ်း ကဗျာဆန်တာပဲ၊ ဟယ် မှန်တင်ခုံလေးကလည်း ချစ်စရာလေး ဘယ်က ဝယ်လာတာလဲဟင်”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဘန်ကောက်ကနေ လှမ်းနဲ့ လိုက်တာပါ။ ငယ်လေး ပြောလေ ကိုယ့်ကို ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ငယ်လေးနံဘေးက ခုံပုလေးမှာ ညအလင်း ဝင်ထိုင်လိုက်ရင် မေးတော့ ငယ်လေးမျက်နှာ တည်သွားခဲ့ကာ

“မမချာန် ပြန်ရောက်လာပြီ မမ”

ညအလင်း ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြုကာ ဆက်နားထောင်နေတော့ ငယ်လေး မျက်ဝန်းလေးတွေက စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း

“သူ ကိုကိုကို ရက်စက်ခဲ့တယ် မမ၊ ကိုကို ကားအက်သီဒေါ်ဖြစ်တော့ သူ ကိုကိုကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်ခဲ့တယ်၊ ကိုကို အခြေအနေကိုသိရက်နဲ့ ဥပေက္ခာပြု ထွက်သွားတာ”

“ဒီကိစ္စတွေ ကိုယ် သိပြီးသားတွေပါ။ ကျော်ညီညာ သူ့ကိစ္စကို

ပြေရှင်းနိုင်မှာပါ။ ငယ်လေး စိတ်မပူပါနဲ့ ဒါနဲ့ငယ်လေး ကိုယ့်အိမ်မှာ မင်းစားသွားနော်၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်လွန်းလို့ပါ”

ငယ်လေး မျက်ဝန်းတွေက ညအလင်း မျက်ဝန်းတွေထဲကို နှုတ်နှစ်နှစ်လေး စိုက်ကြည့်နေခဲ့တာ အတော်ကြာသည်။ ပြီးမှ

“မမ ကိုကိုကို မချစ်ဘူးလားဟင် မမ ပညာပါနဲ့နော်၊ ငယ်လေး အားလုံးသိနေတယ်၊ ကိုကိုရဲ့ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဒိုင်ယာရီအုပ်ကိုလည်း ငယ်လေး ခိုးဖတ်ဖူးတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မမနဲ့ကိုကိုကြားမှာ သံယောဇဉ်တွေက ကြီးကြီးစား ရှိခဲ့တာ မငြင်းနိုင်ပါဘူး”

ငယ်လေးက အားလုံးသိနေသည်တဲ့လား။ ညအလင်း ဆိုတဲ့ နာမည် ကျော်ညီညာတို့ရဲ့ ကျောင်းတုန်းက ဖြစ်ရပ်တွေကို ငယ်လေး သိထားသည်ဆိုတော့

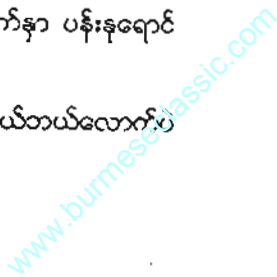
“မမ ပြောလေ”

“ကိုယ်နဲ့ ကျော်ညီညာ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ပါတယ်”

“မမတို့ သံယောဇဉ်ကြီးက မမချာန်နဲ့ ကိုကိုကြားက ကြီးထင်ကြီးပါတယ်”

ငယ်လေး စကားကြောင့် ညအလင်း မျက်နှာ ပန်းနုရောင် သွားခဲ့သည်။

မညာချင်တော့ပါ။ တကယ်ဆို ကိုယ့်ကိုကိုယ်ဘယ်လောက်ပဲ

၁၄

နတ်

ညာညာ နှလုံးသားကိုမှ လိမ်ညာလို့မရတာ။

ငယ်လေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမဘက်မှာ အပြည့်အဝနဲ့
ပြီဆိုတော့လည်း ...။

အခန်း (၁၇)

“ဒါက မနေ့က အော်ဒါမှာသွားတဲ့ မင်္ဂလာကိတ်မုန့်အတွက်
ကုန်ကျစရိတ် စာရင်းတွေပါ မောင်ညီညာ”

သူ့ဆိုင် မန်နေဂျာ အန်တီကြီးစကားကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း
စာရင်းဖိုင်ကို လက်ခံယူလိုက်ပေမယ့် အန်တီကြီးက ပြန်မသွားသေးပါ။
သူ မော့ကြည့်တော့ အန်တီကြီး တစ်ခုခု ပြောချင်နေပုံရှိသည်။

“အန်တီ ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်”

“မောင်ညီညာက အန်တီ သူငယ်ချင်းရဲ့ သားဆိုတော့ အန်တီ
တူသားဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ အန်တီတစ်ခု မေးချင်လို့”

“ဟာ မေးပါ အန်တီ”

“ဟိုတစ်နေ့က ဆိုင်ကိုလာသွားတဲ့ ကောင်မလေးက လွန်ခဲ့တဲ့
ငါ့နှစ်လောက်က နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အန်တီဆီကို သူ ခဏ ခဏလာတယ်၊ သားကို သူ့များခဲ့တာတွေအတွက် တောင်းပန်ချင်လို့တဲ့”

ခင်မိုးစုန် အန်တီကြီးနှင့် မကြာခဏ ဆုံတွေ့ခဲ့ပုံရှိ၏။ အန်တီကြီးကို ဘာတွေ အကူအညီတောင်းသွားသည်မသိ။

“သူ အန်တီကြီးကို ဘာတွေပြောသွားသေးလဲဟင်”

“ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးတော့ မပြောပါဘူး၊ အဲ သားနဲ့ ညအလင်း ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး အကြောင်းမေးတယ်”

ညအလင်းက ဆိုင်မကြာခဏလာဖူးတာမို့ အန်တီကြီးလည်း မြင်သိနေသည်။ အခုလည်း ဘာတွေ အစ်အောက်သွားပြန်သည်မသိ။ မလွယ်ပါလား ခင်မိုးစုန်ရယ်။

“အန်တီကြီးကို မင်းတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကို မေးတော့ အန်တီလည်း အသေအချာမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်း အဆင့်ထက် ပိုလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ကောင်းတယ် အန်တီ၊ သူ ဘာထပ်ပြောသေးလဲ”

“ဘာမှတော့ မပြောရှာဘူး။ သူငိုယိုပြီး ပြန်သွားရှာတယ်”

အန်တီကြီး မျက်ဝန်းမှာ စာနာသနားရိပ်တို့ အရိပ်ထင်နေတာကို တွေ့နေရ၏။ မျက်ရည်လက်နက်နှင့် ခင်မိုးစုန် အန်တီကြီးဆီ တိုက်ခိုက်သွားသည်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ကောင်မလေးခမြာ သနားစရာပါ။ သား သူ ရှင်းပြတာကို

အထောင်ပေးပြီးမှ တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်သင့်တယ် ထင်တယ်”

“အန်တီ မသိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီဘာမှ မသိပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမှန်အမှား သားကိုပဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခိုင်းတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ အန်တီစကားကို ကျွန်တော် နားလည်အောင် တင်ပါတယ်”

“အန်တီ သွားတော့မယ်သား”

အန်တီကြီး သူ့စားပွဲရှေ့က ထွက်သွားတော့ သူ ပင့်သက်ရှိက်အောင် အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ခင်မိုးစုန် ဘာကြောင့် သူ့ကို ဒုက္ခတွေ ဆက်ပေးနေတာလဲ။ ညတော့ ညအလင်းသည် သူ့ကို ရှောင်တိမ်းနေသည်။ ဖုန်းဆက်တာ

မရှိတော့ မကိုင်။ မက်ဆေ့ချ်တွေကိုလည်း မပြန်ပါ။ ဒါတွေက ခင်မိုးစုန်ကြောင့် ဆိုတာ သေချာသည်။

ကျောင်းသွားတုန်းကလည်း ခင်မိုးစုန်ကြောင့်ပဲ သူ ဒုက္ခအောက်ခံခဲ့သေးသည်။ သူနှင့် ညအလင်းကို အထင်လွဲကာ ခင်မိုးစုန်

အဆို စွပ်စွဲခဲ့တာတွေကြောင့်ပါပဲ။ ညအလင်း သိက္ခာတွေ ကျဆင်းကာ သူနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်း

အဆင်ပြေလှမတတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အခုတစ်ခါ ဒါမျိုး ထပ်ဖြစ်မှာစိုးပြီး ညအလင်း သူ့ကို ရှောင်

တာထင်၏။

မင်းဘာအတွက် တောင်းပန်ချင်နေတာလဲ မိုးဈာန်။

ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ငါ့ကို ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့တာကို အကြောင်း
ချက်တွေ ပေးချင်လို့လား။

မလိုဘူးထင်တယ်။ တကယ်ကို မလိုတော့ဘူး ထင်တာ
ခင်မိုးဈာန်။

အခုချိန်မှာ ငါ့နှလုံးသား မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ တည်ငြိမ်ခဲ့ဖူး
ငါ့နှလုံးသားမှာ ညအလင်းက ခိုင်မာနေခဲ့ပြီ မိုးဈာန်။

အခန်း (၁၈)

ရန်ကုန်လေဆိပ်ထဲ ခြေချမိသည်နှင့် သူ သတိရလိုက်မိတာ
Rain ကိုပဲဖြစ်သည်။ Rain ကို ဖုန်းဆက်ရမည်။ သူ မြန်မာပြည်ရောက်
တာသိလျှင် သူမ ပျော်သွားမည်ထင်သည်။

ဖုန်းဆက်တော့ တစ်ဖက်က ဖုန်းပိတ်ထား၏။ ခက်ပြီ သူမကို
အံ့သြစေချင်လို့ ကြိုတင် အသိမပေးထားတာ မှားပြီထင်သည်။

အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်မရသော ဖုန်းကိုပိတ်ကာ အိတ်ထဲက Rain
ဖို့ပေးသော သူမအိမ်လိပ်စာနှင့် မြေပုံကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

မြန်မာစကားကို ကျွမ်းကျင်ယုံမက မြန်မာစာကို အတော်အသင့်
ရေးတတ်ဖတ်တတ်သော သူ့အတွက် အဆင်ပြေပါသည်။

လေဆိပ်ရှေ့က တက္ကစီဌာနတော့ မြန်မာစကားကို ပီသစွာ
ပြောသော သူ့ကို တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာတောင် အံ့သြသွား၏။

“ဒီလိပ်စာအတိုင်း မောင်းပါ ကားဆရာ”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေရောင်ဆံပင် အခွေအလိပ်တွေနှင့် အသားက ဖြူဖွေးကာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အရပ်နှင့် သူ့ပုံစံက တကယ့်နိုင်ငံခြားက နိုင်ငံခြားသား ရုပ်သွင်ပါပဲ။

တကယ်ဆို သူလည် ပြင်သစ်လူမျိုး ဆိုပေမယ့် မြန်မာအသွေး က တစ်ဝက်ပါသည်။ မေမေက မြန်မာစစ်စစ်ဖြစ်၏။ မြန်မာတောင်မှ ပုဂံမြို့သူ စစ်စစ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မေမေ ချက်ကျွေးဖူးသော မြန်မာထမင်းဟင်းကို သူကော ပြင်သစ်လူမျိုး ဖေဖေပါ အကြိုက်တွေ့ခဲ့ကြသည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေ လူမျိုးခြင်း မတူညီပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေး မှာတော့ စံပြုဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဒါကလည်း မေမေရဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီး ပီသသောစိတ်နှင့် ဖေဖေရဲ့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို လေးစားကြည်ညိုမှုကြောင့် ဖြစ်၏။

သူလည်း မိဘနှစ်ပါးကိုကြည့်ကာ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် မြန်မာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကိုပဲ ယူဖို့ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

မေမေ သင်ပေးစဉ်က မြန်မာစကားကို တတ်ကျွမ်းခဲ့ပေမယ့် Rain နှင့်ဆုံတော့မှ ပိုမိုတတ်ကျွမ်းခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မေမေသင်ပေးစဉ်က ကျွမ်းကျင်စွာ မတတ်ခဲ့သော စကားကို Rain သင်ပေးမှ တတ်သည်ဆိုတော့ မေမေပြုံးသည်။

“မေမေ သားက Rain ကို ရည်ရွယ်ထားတာလား”

“နိုး ဒါတော့ သားကဆိုးတယ် မေမေရဲ့ Rain က ချစ်သူရှိ တယ် မြန်မာပြည်မှာ ရှိတယ်”

မေမေ မျှော်လင့်ဆန္ဒလေး လျော့သွားပေမယ့် တစ်နေ့ကျ မြန်မာ အမျိုးသမီးကိုပဲ လက်ထပ်မည်ဟု သူ ကတိပေးခဲ့၏။

အခုတောင် မြန်မာပြည်ကို ဖေဖေကော မေမေကပါ လိုက်ချင် တယ် ခွင့်မရတာမို့ မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

“ရောက်ပြီ ဆရာသမား”

တက္ကစီဆရာ ပြောမှ သူ အပြင်ကိုကြည့်မိသည်။ ခြံနံပါတ်နှင့် ရပ်ကွက်ကအစ မှန်သည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ ဒီမှာကားခ”

ကျသင့်ငွေရှင်းပြီး သူ့ခြံတံခါးရောက်တော့ စိတ်ညစ်သွားမိ၏။ ခြံတံခါးသော့က ပိတ်လျက်သား ဖြစ်နေ၏။

Rain က တစ်ယောက်တည်းနေသည်ဟု သူ့ကိုပြောသည်။ ခြံ တံခါးတွေ အိမ်ဖော်တွေ ငှားမထားဟု ပြောသည်။

တစ်လတစ်ကြိမ်ပဲ ခြံရှင်းသူတွေ ခေါ်ကာရှင်းသည်။ အိမ်သန့် ရှင်းရေးအတွက်လည်း နှစ်ပတ်တစ်ခါ လာရှင်းပေးသူထားသည်။

ညအိပ်ညနေ အတွက်တော့ သူမရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း တစ် ယောက်၏ ညီမလေးက လာအိပ်ပေးသည်ဟု သူ သိထား၏။

အခုတော့ သူ ခြံရှေ့က အုတ်ခုံလေးမှာပဲ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီး နဲ့ ငုတ်တုတ် ထိုင်စောင့်ရတော့မည်။

www.burmeseclassic.com

အိတ်ထဲက ဖုန်းထုတ်ကာ ဆက်ကြည့်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းက ပိတ်ထားဆဲ။

Rain နင်ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။

ဒီနေ့တော့ မောင့်ကို မတွေ့တွေ့အောင် စောင့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ် ကာစည်ခန်းမှာ ဈာန်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စောင့်သည်။

မောင့်ရဲ့ ညီမငယ် ညီညာလည်း မရှိ။ အကဆရာမ ညအလင်း ကို အိမ်မှာ ညအိပ်ဖို့ သွားမည်ဟု ဒေါ်မြိုင်ပြောတော့ အံ့ဩမိသေးသည်။

“တခါတလေမှ သွားတာပါ”

“ဟင် သူ အစ်ကိုက မတားဘူးလား။ ကိုယ့်ညီမ အပျိုလေး သူစိမ်းအိမ်မှာ ညအိပ်တာကို”

“မောင်ကော်က ညအလင်းကို ယုံပြီးသားပါကွယ်၊ ညအလင်း ကလည်း ငယ်လေးရဲ့ အကဆရာမလေး နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ရင်းနှီးနေ သူတွေပါ”

ဒေါ်မြိုင် စကားအရဆိုလျှင် ငယ်လေးနှင့် ညအလင်း က အတော့ကို ရင်းနှီးနေတာ သေချာ၏။

ညအလင်းသည် အခုချိန်မှာ ဈာန်ထက် မောင့်အပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးနိုင်မှုတွေ ကြီးမားနေသည်ပဲ။

မောင့်ကို ဘယ်သောအခါမှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဟု စိန်ခေါ်ခဲ့သော ညအလင်း စကားကို သူမ နားထဲမှာကြားနေမိဆဲ။

“ဟိ”

ဟွန်းသံတစ်ချက်နှင့်အတူ ခြံထဲမောင်းဝင်လာသော မောင့် အလေးကိုမြင်တော့ ဈာန် ထိုင်ခုံက ထရပ်မိသည်။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားကို ထိုးရပ်ပြီး တံခါးဖွင့် ဆင်းလာ တာ မောင် ဈာန်ကို မြင်တော့ အံ့ဩသွားပုံရ၏။

“မောင်”

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ ခင်မိုးဈာန်”

ပြောရင်း မောင် ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

“နေသော ဈာန်ကို ရှောင်တိမ်းကျော်သွားကာ ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ မောင် ထိုင်သည်။

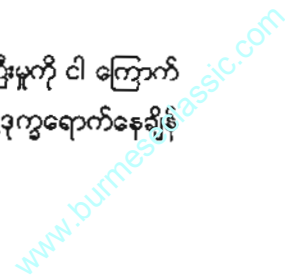
“မောင့် မောင့်ကို ဈာန်တွေချင်လို့ အိမ်အထိ လာစောင့်နေခဲ့ တာ”

မျက်ခုံးတွေကွဲကာ စိုက်ကြည့်နေရင်း မောင် ခေါင်းကို ခါရမ်း တွေ့သည်။

“မင်းနဲ့ငါ ဘာမှ ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ ခင်မိုးဈာန်”

“မောင် ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ဈာန်မောင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ဟိုးအဝေး တွေက လာခဲ့ရတာပါ”

“တော်ပါတော့ ခင်မိုးဈာန်၊ မင်းရဲ့အတ္တကြီးမှုကို ငါ ကြောက် နှလို့ပါ။ မင်း ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ငါ ဒုက္ခရောက်နေချိန်

မှာ မင်း ထွက်သွားတယ်၊ ခဏလေး မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ငါးနှစ်ကျော် ငါ့ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားခဲ့တာ၊ ငါ ဘယ်လိုခံစားခဲ့ရသလဲ နာကျင်ခဲ့ရသလဲ၊ မင်း စဉ်းစားမိရဲ့လား ခင်မိုးဈာန်၊ မင်းအကြောင်းတွေ ငါ မတွေ့မိအောင်လို့ ငါ အိပ်ဆေးတွေ သောက်နေခဲ့ရတယ်၊ မင်းတို့ ငါ အိပ်မက်တွေထဲမှာတောင် မုန်းနေခဲ့တာကွ သိရဲ့လား”

“မောင် မောင်ရယ်”

မောင်စကားတွေကို ဆက်ပြီး နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ဈာန် မောင်အနားကို လျှောက်ခဲ့သည်။

“မင်း ငါ့အနားမကပ်နဲ့ ခပ်မိုးဈာန်”

မောင် ရွံရှာစွာဆိုရင်း ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေမိမှ မောင်မျက်ဝန်းတွေထဲက ဒေါသတွေကို ဈာန် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နိုင်တော့သည်။

မောင် တကယ်ပဲ ဈာန်ကို နာကျည်းမုန်းနေသည်လား။

“မောင် ဘာလို့ ဈာန်ကို ခါးခါးသီးသီးမုန်းနေတာလဲဟင် ညအလင်းကြောင့်လား ပြောစမ်းပါ မောင်”

ဈာန်ဆိုရင်း မောင်ပခုံးကို လှမ်းကိုင်တော့ ဈာန်လက်တွေ့ထိ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မောင်တွန်းထုတ်သည်။

“ငါ့ကို မင်းမထိနဲ့ မိုးဈာန်”

“အို”

ဆိုဟာထိုင်ခုံပေါ် ဈာန် ငုတ်တုတ်လဲပြိုကျသည်။ မောင်

ဈာန်နစ်နစ် အကြည့်တွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေရင်း

“မင်း ညအလင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမေးစရာမလိုဘူး၊ ပြော နိုင်ဖို့မရှိဘူး မိုးဈာန်၊ ငါ့ကို အရုပ်တစ်ရုပ်လို မင်းသဘောထား ဆက်ဆံ နေတာ ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“မောင် သိပ်ရက်စက်တယ်”

“ဘာကွ ငါက ရက်စက်တယ်လား ခင်မိုးဈာန်၊ ဒီစကားကို ငါ့အပြောရမှာကွ၊ မင်းသွားတော့ကွာ၊ ငါ့အနားက ထွက်သွားပါတော့၊ သွားပါတော့”

မောင် ခါးခါးသီးသီး နှင်ထုတ်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုတွေနှင့် ဈာန်မျက်ရည်တွေ တားဆီးမရ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

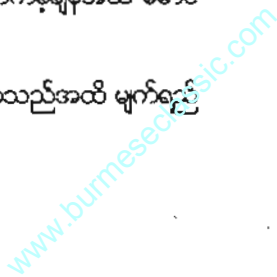
“မင်း သွားပါတော့၊ သွားပါတော့”

“ကောင်းပြီ မောင်၊ မောင် အလိုမရှိဘဲ ဈာန်မရှိပါဘူး၊ တစ်ခု သွားပြောခဲ့မယ် မောင်၊ ဈာန်နဲ့မောင့်ကြားမှာ မောင်မသိတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် သွားရှိတယ်၊ ဒါကို ဈာန် ရှင်းပြခွင့်မရရင်လည်း”

ရှိက်သံတွေနှင့် ဈာန် အသံတွေ တိမ်ဝင်သွားခဲ့သည်။ မောင် အနားမှာလည်း ဆက်ပြီး ရပ်တည်မနေချင်ပါ။ မျက်ရည်တွေနှင့် မောင် ဈာန် အနိုင်ယူသည်ဟုလည်း မထင်စေချင်ပါ။

ခြံအပြင်မှာ ရပ်ထားသောကားဆီကို ရောက်ခဲ့ချိန်အထိ မောင် ဈာန်အသံကို မကြားရပါ။

ကားပေါ်တက်ကာ ဈာန် မောင်းထွက်လာသည်အထိ မျက်ရည်

တွေက ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ် စီးကျနေဆဲ။

ကားလေး ခြေရှေ့ရောက်တော့ ဈာန် မျက်ဝန်းတွေ ဝိုင်းစက် သွားစေတာ အုတ်ခုံမှာ ငုတ်တုတ်ရှိနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ကြောင့် ...။

“ဒယ်နီ”

“ Rain ”

ဈာန် ကားတံခါးဖွင့်အဆင်းမှာပဲ ဒယ်နီက အနားရောက်လာ သည်။ နှစ်ဦးသား ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ဖက်မိကြသည်။

“ငါရောက်တာ ကြာပြီ၊ နင့်ဆီဖုန်းဆက်တာလည်း မရဘူး နင်က ဖုန်းပိတ်ထားတာကိုး Rain ရဲ့”

“ငါ ငါ”

“ဟင် Rain နင် ငိုထားတာလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ နင့်ချစ်သူနဲ့ စိတ်ကောက်လာတာလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဒယ်နီ စိုးရိမ်စွာ မေးနေတာကို ဈာန် ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ဒယ်နီကိုတွေ့မှ မောင့်အပြုအမူတွေအတွက် ပိုဝမ်းနည်းလာကာ မျက်ရည် တွေက ပိုလို့ကျဆင်းလာ၏။

“Rain မငိုပါနဲ့ဟာ။ မငိုနဲ့နော်၊ နင် ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ငါ့ကိုပြောပြနော်၊ ငါ ရောက်လာပြီပဲ၊ ကဲ လာ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်” သူမပခုံးကို ပွေ့ဖက်ကာ ဒယ်နီက ကားပေါ်ပြန်တက်စေသည်။ ပြီးတော့ မောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ဒယ်နီကားကို ခြံထဲမောင်းဆွဲ

ဆိုက်သည်။

“တောက်”

သူ နာကျင်ခံပြင်းစွာ တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။ စတီယာရင်ဘီး နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်တွေက တင်းကြပ်လာ၏။

ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်အထိ မျက်နှာပြောင်တိုက်လွန်းတဲ့ ခင်မိုးဈာန်လဲ။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေတာ နဲ့ မျက်စိနဲ့ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။

သူ့မှာတော့ ခင်မိုးဈာန်ရဲ့ ရှင်းပြချက်တွေကို နားထောင်ပေးဖို့ ဆိုက်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ဖက်သတ် မုန်းတီးတာမျိုး မဖြစ်စေချင် တာကြောင့်ဖြစ်၏။

အခုတော့ ရေခြားမြေခြားက ပြန်လာသော ခင်မိုးဈာန်မှာ မည်း အဖော်အသစ်နဲ့ပါလား။

ဆံပင်ရွှေရောင် အရွှေအလိပ်နှင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း တောင်က နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ပဲဖြစ်မည်။

မင်း တော်တော်မျက်နှာများလွန်းတဲ့ မိန်းမပါလား ခင်မိုးဈာန်။ ခင်မိုးဈာန်ကလေးတစ်ယောက်ပေမယ့် မင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ မြန်မာသွေး နဲ့တော့ဘူးလား။

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတရားတွေ မရှိတော့ဘူးလား။ သိပ်ရွံရှာစရာ ဘာပဲတဲ့မိန်းမကို ငါ မုန်းတယ်။

ငါ့ရဲ့ သံယောဇဉ်တွေအားလုံး မင်းအပေါ်မှာ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်
တောက်ခဲ့ပြီဆိုတာ ...။

အခန်း (၁၉)

“ဗျာ မာမိတို့ မြန်မာပြည်ကိုလာကြမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သား အရေးကြီးကိစ္စတွေရှိတယ်၊ မာမိတို့ ဖိတ်ဆွဲ
တစ်ယောက် ပုဂံမှာဟိုတယ်အသစ် တစ်လုံးဆောက်ထားတယ်၊ အဲဒီ
အထဲမှာပွင့်ပွဲကို မာမိတို့တက်ရမှာ၊ အဲဒါလည်းပါတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ
တစ်ရာလေးတွေ စီစဉ်စရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာမိတို့ရောက်လာဖို့ သား အရမ်းပျော်တယ်ဗျာ၊
လေးလည်း သိပ်ဝမ်းသာသွားမှာ၊ ပြီးတော့ သား မာမိတို့နဲ့တွေ့ပေး
အဲဒါတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ သား”

“သားလက်ထပ်တော့မယ့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ”
သူ့စကားကြောင့် မာမိ အံ့သြသွားပုံရသည်။ အတော်ကြာ

အောင် နှုတ်ဆိုတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့ပြီးမှ

“ဘယ်သူလဲ သား နာမည်က”

“ညအလင်း တဲ့ မာမီ”

“ညအလင်း”

“ဟုတ်တယ်မာမီ Eco နဲ့ကျောင်းပြီးထားတယ်၊ အခု ဒီနေ့ အကသင်တန်း ဖွင့်ထားတယ်၊ ညီမလေးတောင် သူ့ဆီမှာ အကသင်တန်း တက်နေတယ်၊ သားနဲ့က ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

သူ ပြောပြသမျှ မာမီ နားထောင်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ

“အေး အေး မာမီရောက်လာတော့ ဆုံကြည့်တာပေါ့ သားရင်

ကဲ ဒါပဲနော် သား”

“အိုကေ မာမီ ဒီရောက်မှ ဆုံကြစို့နော်”

သူ ဖုန်းပိတ်ပြီး ကြည်ကြည်နူးနူး ပြုံးနေတုန်းမှာပဲ ညီမလေး

အိမ်ခန်းထဲက ထွက်လာတာမို့

“ညီမလေး မာမီတို့ မြန်မာပြည်ကို လာကြမလို့တဲ့”

“ဟယ် တကယ် တကယ်နော် ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ညီမလေး ဝမ်းသာစွာခုန်ပေါက်ရင်း သူ့ကို ပြေးဖက်သည့် မိဘတွေနှင့် ဝေးကွာနေရသော ညီမလေး ရင်ထဲက အပျော်တွေကို သူ ခံစားနိုင်ပါသည်။

“ကိုကို မာမီတို့နဲ့ မမညအလင်းကို မိတ်ဆက်ပေးရအောင်

နော်”

“အင်း ကိုကိုတောင် မာမီတို့ကို ပြောပြလိုက်ပါတယ်”
“ဟုတ်လား မာမီတို့ကို သွားကြိုတဲ့နေ့ကျရင် မမကို ရအောင် ဆီရမယ်”

“ညအလင်း ကလိုက်မယ်တဲ့လား”
“ရအောင် ခေါ်မှာပေါ့ နေဦး ငယ်လေး ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”
ပြောရင်း ငယ်လေးက ရှိုးကျေ(စ်)ပေါ်ကဖုန်းကို ကောက်ကိုင်

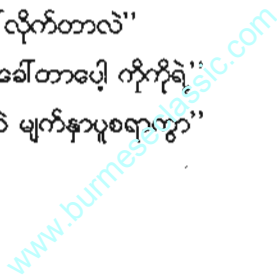
သည်။ ပြီးတော့ ညအလင်းဆီ ဖုန်းခေါ်နေသည်။
“ဟဲလို မမ ငယ်လေးပါ”
“...”

“ငယ်လေးရဲ့ မာမီတို့ မြန်မာပြည်ကို လာမလို့တဲ့ အဲဒါလေးဆိပ်
တို့ သွားကြိုတဲ့နေ့ကျရင် မမ လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”
“...”

“ဟာ ကိုကိုက မမကို ကိုယ်တိုင်လှာခေါ်မှာ၊ ငယ်လေးက
အရင်ကြိုဖုန်းဆက်တာပါ၊ ဒါပဲနော် ယောက်မလေးကို ချစ်ရင်လိုက်ရမယ်
ဆီ ၁၆”

ငယ်လေး ပြောင်ချော်ချော်လေးဆိုကာ ရယ်မောပြီး ဖုန်းချ
သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ကာ မျက်စိတစ်ဖက်မှိုတ်ပြသည်။
“ညီမလေး ညအလင်းကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“သမီးယောက်မမို့ ယောက်မလေးလို့ ခေါ်တာပေါ့ ကိုကိုရဲ့”
“ဟာကွာ ဟိုက ကြိုက်မကြိုက်မသိဘဲ မျက်နှာပူစရာကွာ”

“ဘာလို့ မကြိုက်ရမှာလဲ၊ မမက ကိုကိုကို သံယောဇဉ်ရှိတာ
ငယ်လေး သိတာပေါ့”

ငယ်လေးစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲဖြစ်ရသည်။ ည
အလင်းနုလုံးသားထဲမှာ သူ တကယ်ပဲ ရှိနေသည်လား။

“ကိုကိုနော် မမမိုးချာန်နဲ့ ငယ်လေး သဘောမတူဘူး၊ မမကို
ကိုကိုရွေးနော်”

“ကိုကိုက မာမိတို့ကိုတောင် ချွေးမလောင်းနဲ့တွေ့ပေးမယ်လို့
ပြောလိုက်ပြီ”

“ဟယ် တကယ် မာမိတို့ ဘာပြောလဲဟင်”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ ဒီရောက်မှ တွေ့ကြမှာပေါ့”

ငယ်လေးမျက်နှာလေးက ဝင်းပကြည်လင်လျက် ပျော်ရွှင်နေ
တာ ဖုံးဖိမရပါ။

“ဘာမှ မာမိတို့သဘောမတူစရာမရှိပါဘူး၊ မမကိုမြင်တာနဲ့
ချွေးမချောလေးကို ချစ်သွားကြမှာ ငယ်လေး ယုံတယ်၊ မမညအလင်း
ကိုပဲ ယောင်းမအဖြစ်လက်ခံမှာ”

ညီမလေးကတော့ အတိအလင်း ကြေညာကာ ထွက်သွားထေ
ပြီ။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း အပျော်တွေ လှိုင်းထလျက် တငြိမ်ငြိမ်မျှော
ခဲ့သည်။

ခြံထဲဆင်းခဲ့ကာ ညအလင်းဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ ဒီတစ်
တော့ ညအလင်း ဖုန်းကိုလက်ခံနားထောင်သည်။

“ညည”

“ကိုယ် ညည မဟုတ်ဘူး ညအလင်းပါ”

“အဟွန်း ကိုယ် သိပ်ပျော်နေတယ်ကွာ”

“ကျော်ညီညာ ရှင် ပျော်နေရင် အဲဒီအပျော်တစ်ဝက်လောက်ကို
ကိုယ့်ကို မျှဝေပေးစမ်းပါ”

“ရတယ်လေ၊ ညည အားရင် ကိုယ့်ဆိုင်လေးကို လာခဲ့ပါလား”

“အခုတော့ ကိုယ်မအားဘူး ကျော်ညီညာ၊ ဒီလိုလုပ် ည
နှစ်နာရီလောက်မှ လာခဲ့မယ်လေ”

• “အိုကေ ညည အဆင်ပြေတဲ့အချိန်ပေါ့၊ ကိုယ်စောင့်နေမယ်
နော် ဘိုင်”

သူ ဖုန်းပိတ်လိုက်ရင်း အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ကို
အလင်း လာမည်ဆိုတော့ ဒီညနေ သူ ဆိုင်ကိုသွားရမည်။

မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော ညအလင်းကို တွေ့ချင်လှသည်။

ကတိပေးထားသည့် ခုနစ်နာရီအတိအကျမှာပဲ ညအလင်း
ရောက်လာပါသည်။

သီးသန့်အခန်းလေးထဲမှာ အအေးထိုင်သောက်ရင်း နှစ်ဦး
တစ်ဆိတ်စွာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ငေးကြည့်ရင်း ဘာစကား
ဆိုဖြစ်ကြပါ။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ ကျော်ညီညာ၊ ရှင် ကျွန်မကို ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုခို”

ခေါ်ထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဆောရီး ပြောစရာစကားတွေ များနေလို့ ဘယ်ကစပြောမှန်းမသိဖြစ်နေတာ၊ အဓိကက မာမိတို့ကို သွားကြိုတဲ့နေကျရင် ညညလိုက်ခဲ့မှာလားဟင်”

“ကိုယ်လိုက်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်က ရှင့်မေမေနဲ့ ကိုယ့်ကို ဘယ်လို မိတ်ဆက်ပေးမှာလဲ”

“ကိုယ် မာမိတို့ကို ပြောထားတဲ့အတိုင်း ညညကို ပြန်ပြောမှာလား”

သူ့စကားနှင့်အတူ ရနံ့တစ်ခုပါ လွင့်ပါလာတာကြောင့် ညအလင်း မျက်မှောင်လေးကုပ်သွားရင်း

“ရှင် သောက်ထားတာလား ကျော်ညီညာ”

“ဟုတ်တယ် စောစောကပဲ သဘောနားပြန်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာလို့ ကိုယ် နည်းနည်းညှိခံလိုက်ရတယ်”

သူပြောရင်း ထိုင်ခုံက ထရပ်ကာ သူမဆီ စားပွဲကိုတော်တော် လျှောက်လာသည်။ ထိုင်ခုံအနောက်မှာ ရုတ်တရက် သိုင်းဖက်လာသော သူမ မင်သက်အံ့ဩစွာ မော့ကြည့်မိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပဲ သူ့အနမ်းတွေက သူမနဖူး၊ ပါးပြင်တွေဆီ ဆင့်ကဲကျရောက်လာသည်။

နူးညံ့သိပ်မွေ့သောအနမ်းတွေထဲမှာ ညအလင်း နှစ်မျောရင်း သွားခဲ့တာ စက္ကနိုင်းလေးပျံ့သာ။ သတိဝင်လာတော့ ဆတ်ခနဲ ကိုယ်

ရုန်းထွက်လိုက်မိ၏။

ရင်ခုန်သံတွေကတော့ လှုပ်ခတ်လို့နေဆဲရှိသည်။

“ဟာ ည ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတာပါ၊ ကိုယ့်ကိုတစ်ခုခု လုပ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ပါးရိုက်ပစ်ပစ်ပစ်ပစ်ပါကွာ၊ ကိုယ်ခံယူပါမယ်၊ ကိုယ် မှားသွားတယ် ညရယ်”

သူမလက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး သူ တောင်းပန်နေသည်။ လှုပ်ခတ်နေသော ရင်ခုန်သံတွေကို သူမ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းဖို့ကြိုးစားရင်း သက်ကို သူ့လက်တွေထဲက ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

မှားသွားတယ်တဲ့လား။ လူမှားသွားတာလား ကျော်ညီညာ။ အဲဒီလိုရင်တော့ ကိုယ် ရင်မခုန်သင့်ဘူးပေါ့။ ရှင့်ကို ရိုက်ခိုင်းသတဲ့လား။ အင်အင်း အဲဒီပါးပြင်ကို ကိုယ် မရိုက်ရက်ဘူး ကျော်ညီညာ။

“ထားလိုက်ပါတော့ ခုနက ကိစ္စ ကိုယ်တို့မဖြစ်ခဲ့ဘူး ထားလိုက်ပါ၊ ကိုယ်လည်း မေ့လိုက်မယ်၊ ရှင်လည်း မေ့ထားလိုက်တော့ ဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကိုယ်ဘယ်တော့မှ နောက်ထပ် ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ကိုယ်ကလည်း လုံးဝအဖြစ်မခံပါဘူး”

တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်သက်သွားကြသည့်တိုင် သူ့ ရင်ခုန်သံတွေက မတည်ငြိမ်ချင်သေးတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်ချင်ပါ။

ကိုယ်ကသာ ရင်ခုန်နေတာ။ သူက နောင်တတွေနဲ့ တောင်းပန်

နေတာ။

“ညည ကိုယ် ညကို လက်ထပ်ပါရစေ”

သူ့ကို ညအလင်း တအံ့တဩကြီး မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ညအလင်း ကြားချင်သောစကားက ဒီစကားမဟုတ်။ ရှင် အဆင့်တွေ ကျော်နေပြီ ကျော်ညီညာ။

“ကိုယ် ညညကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ၊ မာမိတို့ကိုလည်း ကိုယ် အသိပေးထားပြီးပြီ”

“နေဦး ကိုယ်က လက်မခံရင်ရော”

“ဟင်”

သူ တုန်လှုပ်စွာမော့ကြည့်သည်။ သူမဆီက မျှော်လင့်ထားတာ ခေါင်းညိတ်လက်ခံမှုတစ်ခုပဲဟု ယုံကြည်ထားသည်လား။

“ရှင်မိဘတွေကြိုရင် ကိုယ်လိုက်ခဲ့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ပြောတဲ့ စကားကို ကိုယ် စဉ်းစားရဦးမယ်၊ ရှင်စကားတွေက အဆင့်တွေကျော်နေပြီ၊ ကဲ ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

သူ ခေါင်းညိတ်ကာ ကားနားအထိ လိုက်ဖို့သည်။ ညအလင်း ကားပေါ်ရောက်တော့မှ

“ညည ကိုယ် အလေးအနက်ပြောတာပါ။ အသေအချာ ဇနီးစားပေးပါနော်”

ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ ညအလင်း ကားကို မောင်းထွက် ခဲ့လိုက်သည်။

ရှင်စကားတွေကို ပြန်တွေးကြည့်ပါဦး ကျော်ညီညာ။ ရှင် ကိုယ် နှိပ်စက်တယ်လို့ မပြောရသေးဘူးလေ။

အခန်း (၂၀)

ငယ်လေးတို့ အိမ်လာခေါ်မည်ဆိုတာကြောင့် သူမ ကြိုထိုင် ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

အနက်ရောင်ဂါဝန်အပါးပျော့တွဲတွဲ ဒူးဖုံးလေးမှာ စီးကွင်းကြည့်လေးတွေ ထိုးထားတာကြောင့် ဖြူဝင်းနေသော သူမအသားရောင်လေးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းပါသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ အလှအပကို ဂရုစိုက်မပြင်ခဲ့သော သူမ မျက်နှာလေးကိုလည်း နုညက်အောင် ပြင်ထားတာမြင်လျှင် ငယ်လေးဘာပြောမည်မသိ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာသောသူကားလေးတို့ မြင်သည်။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုးရင်သွားတော့ အရင်ဆုံးဆင်းလာသူက ငယ်လေးဖြစ်သည်။

“မမရေ ပြီးပြီလား”

ညအလင်း ဆိုဖာထိုင်ခုံက ထရပ်ရင်း ကြီးနေလိုက်တော့ ငယ်လေး မင်တက်တက်လေး ငေးကြည့်ရင်း

“ဟယ် မမရယ် လှလိုက်တာ၊ ကိုကိုတော့ အသက်ရှူမှားတော့ သေး တကယ် အရမ်းလှတာပဲ”

“မမြှောက်နဲ့လေ”

“ဟကယ်ပြောတာပါ”

ငယ်လေးက သူမ လက်မောင်းကိုချိတ်ကိုင်ဆွဲခေါ်လာသည်။

အနက်ရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးစီးကာ ကားဆီရောက်တော့ ကျော်ညီညီက ကားတံခါးဖွင့်ပေးရင်း ငေးကြည့်နေသည်။

နောက်ခန်းထဲမှာ သူမနှင့်ငယ်လေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျော်ညီညီက မောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကားစက်နှိုးနေတော့ ငယ်လေးက

“ကိုကို ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနော်၊ မမညကုပ် ခိုးကြည့်မနေ

“ဟာ မိငယ်ကတော့ကွာ”

ကျော်ညီညီက မျက်နှာကြီး ရဲကာ ရှက်သွားတော့ ညအလင်းလေးထိုး၏။ လေယာဉ်ကွင်းရောက်တော့လည်း ငယ်လေးက ညအလင်း

အောက်မှာ ပူးကပ်ရှိနေတော့ ကျော်ညီညီက ဘာမှစကားပြောခွင့်မရ ဖြစ်နေသည်။

လေယာဉ်ဆိုက်တော့ ကြိုဆိုသူများနေရာတွင် စောင့်ရင်း ငယ်

လေးအသံလေးက တစာစား။

“ဟော ဟိုမှာ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ”

အသက်ငါးဆယ်ကျော် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်တော့ ငယ်လေးက ပြေးကြီးရင်း ထွေးပွေ့သည်။ ကျော်ညီညာကလည်း

“ဟိုင်း ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ”

“သားကြီး”

သူတို့သိသားစု ဆုံတွေ့မှုကိုကြည့်ရင်း ညအလင်းတောင် ကြားထဲက ဝမ်းသာကြည့်နူးမိသေးသည်။

“မာမိ ဒါ သားပြောထားတဲ့ ညအလင်းလေ”

သူမအကြောင်းတွေ ကျော်ညီညာ ဘာပြောထားသည်မသိဘဲ သူ့မိခင်အကြည့်တွေက သူမဆီမှာ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ဝေ့ကြည့်ရင်း

“ဪ မက်လာပါကွယ်၊ အန်တီက ဒေါ်နှင့်မြတ်ပါ၊ ဒါက သားရဲ့ဒယ်ဒီ ဦးသိန်းဝါ တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မက်လာပါ အန်တီ၊ ကျွန်မက ညအလင်းပါ”

သူ့ဒယ်ဒီနှင့်မာမိက သူမကိုပဲ ဝိုင်းကြည့်အကဲခတ်နေထော့ မနေတတ်ဖြစ်နေရသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမကို သဘောကျ ကြည့်ဖြူသော အရိပ်တွေကတော့ မြင်တွေ့နေရ၏။

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီရော ကျော်ညီညာနဲ့ငယ်လေးပါ အိမ်ထဲ လိုက်ခဲ့ကြပါနော်၊ အိမ်မှာ ထမင်းစားဖို့ အားလုံးပြင်ဆင်စီစဉ်ထား

တယ်”

“ဟာ ညအလင်း ဒီအစီအစဉ်ကို ကိုယ် ဘာမှမသိရပါလား” ကျော်ညီညာ တအံ့တဩ ပြောသည်။ ငယ်လေးက ပြုံးပြီးလေး သူမကိုမက်ထားရင်း

“မမက ကိုကိုမသိအောင် စီစဉ်ထားတာလေ”

“အခု ရှင်သိရပြီပဲ ကျော်ညီညာ”

ညအလင်းတို့ ပြောဆိုနေကြတာကို သူ့မိခင်က မျက်ခုံးလေး တွဲ နားထောင်နေရင်းမှ

“ဟယ် နေ နေကြပါဦး၊ သားတို့သမီးတို့က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခေါ်ပုံတွေကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး”

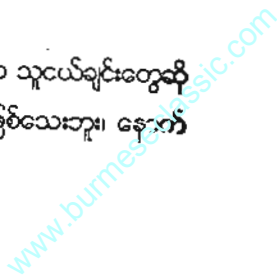
ညအလင်းတို့ ခေါ်ပြောကြပုံတွေကို အံ့ဩနေဟန်နှင့် သူ့မာမိ ပြောနေတော့ ငယ်လေးက

“အဟင်း မာမိကလည်း ကိုကိုနဲ့မမက ဒီလိုပဲ နှုတ်ကျိုးနေပြီ”

“မဟုတ်တာကွယ်၊ သမီးက သားကို ကျော်ညီညာလို့ခေါ်တာ သာ ချစ်သူတွေပဲကွယ် တခြားနာမ်စားမျိုး ပြောင်းခေါ်ပေါ့”

ဘုရားရေ သူမနှင့်သူ့ကို ချစ်သူတွေလို့ သူ့မိဘတွေကို ပြောထားသည်လား။ ညအလင်း မျက်နှာလေးပူကာ အံ့ဩနေမိတာလည်း မှန်။

“ညညနဲ့သားက ကျောင်းတန်းကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ ရုတ်တရက်ကြီး အခေါ်အဝေါ်တွေ မပြောင်းဖြစ်သေးဘူး၊ နောက်

တော့လည်း ပြောင်းမှာပါ”

သူ ကမန်းကတမ်း ဝင်ဖြေရှင်းသည်။ ဘာတွေလဲ ကျော်ညီညာ ဟန်ဆောင်နေတာလား။ သူမကို ဘာလို့ကြိုပြောပြထားတာလဲ။ တကယ် ဆို မနေ့ညက ကြိုပြောပြထားသင့်သည်။

သူ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသည်ဆိုတာက ဘာလဲ။

တစ်ချိန်လုံး စကားတစ်ခွန်းမပြောသော သူ့ဒယ်ဒီက ကားပေါ် ရောက်မှပဲ စကားပြောတော့၏။

“သမီး မိဘတွေကောကွယ်”

“ဖေဖေနဲ့မေမေက ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားကြပြီ၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဘိုးနဲ့အဘွားလက်ထဲမှာ ကြီးပြင်း ခဲ့ရတာပါ။ အဘိုးနဲ့အဘွားကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်ကပဲ ဆုံး ကြပါပြီ။ လက်ရှိတော့ သမီးတစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ဝမ်းကွဲအဒေါ်ထစ် ယောက်နဲ့ အတူနေပါတယ်ရှင်”

“ဪ ခိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ ဆောရီး သမီးရယ်”

“ရပါတယ် အန်ကယ်”

“မမက သိပ်တော်တယ် ဒယ်ဒီ၊ လက်ရှိပါသနာပါတဲ့ အဖေ သင်တန်းကို ဦးဆောင်နေသလို စီးပွားရေးကမ္ဘာပေါ်တွေမှာလည်း ရှယ်ယာ တွေ ဝင်ထားသေးတယ် သိလား”

ငယ်လေးကတော့ ညအလင်းအကြောင်းတွေ သိထားသူမို့ မိဘတွေရှေ့မှာ စွတ်တင်ပေးနေသည်။

ညအလင်းတို့အိမ်ကိုရောက်တော့ အရင်ဆုံး နှုတ်ကထုတ်ချီး

သူက ကျော်ညီညာ မာမိ။

“အိမ်လေးက ချစ်စရာလေးပါလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ ခြံဝင်းလေးကို အန်ကယ်တော့ သဘောကျ

အပြီ”

ညှော်ခန်းထဲမှာထိုင်ကြတော့ မိအေးက အအေးဘူးတွေနှင့် ညှော်ခဲ့သည်။ ငယ်လေးက သင်တန်းခန်းမဘက်ကို ခေါ်သွားကာ သူ့မာမိ ဘာတွေကြားနေသည်မသိပါ။

ခဏနားပြီးတော့ ထမင်းဝိုင်းကို ညအလင်းကိုယ်တိုင် ဦးဆောင် ခေါ်လာခဲ့၏။

“မြန်မာထမင်းဟင်းတွေအပြင် ဥရောပအစားအစာလည်း စီစဉ်

တယ်၊ အန်ကယ်တို့ သုံးဆောင်ကြပါနော်”

“ကျေးဇူးတင်တယ် သမီး၊ မြန်မာ ထမင်းဟင်း မစားရတာ

ညှော်လို့ တောင့်တနေတာကွ့”

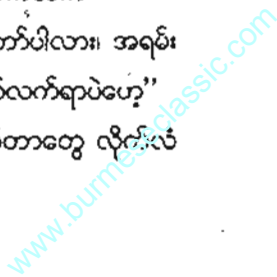
“အားမနာတမ်း သုံးဆောင်ပါ အန်တီ”

ကျော်ညီညာ မိဘတွေ အားပါးတရ စားသောက်နေကြတာ တော့ ညအလင်း ဝမ်းသာကျေနပ်မိသည်။ အန်ကယ်က

“သမီးအိမ်က ထမင်းချက်က တကယ်တော်ပါလား၊ အရမ်း

ညှော်ကောင်းတယ်၊ ဟင်းတွေကလည်း စပါယ်ရှယ်လက်ရာပဲပေ”

ကျော်ညီညာ ဖခင်စကားကြောင့် လိုအပ်တာတွေ လိုက်လံ

ဖြည့်ဆည်းပေးနေသော အေးမက သဘောကျစွာရယ်ရင်း

“ဒီ ထမင်းဟင်းတွေကို ကျွန်မတို့ချက်တာ မဟုတ်ဘူး ဦးနှိုး မမလေးကိုယ်တိုင် မနက်အစောကြီး ထချက် စီစဉ်ထားတာပါ”

“ဟေ ဟုတ်လား ငါ့သမီးက ဟင်းချက်ကောင်းတာပဲကွ”

“အန်တီတော့ သမီးကို ချီးကျူးတယ်ဟေ့၊ သမီးက မြန်မာ မိန်းကလေးပီသတယ်၊ သားတော့ ကံကောင်းတာပဲကွယ်”

ညအလင်း မျက်နှာပူနှင့် ကျော်ညီညာ မျက်နှာတောင် မကြည့်ရဲတော့ပါ။ ကျော်ညီညာတော့ စကားတွေ ကွဲလွန်ထားတာ သိပ်ကိုဆန္ဒမရှိနေသည်။

“မာမိတို့ သားနဲ့ညညကို သဘောတူရဲ့လားဟင်”

ဘုရားရေး... သူမရှေ့မှောက်မှာ မိဘတွေကို သူနှုတ်ကတော်တိုက်ရိုက်ကြီး မေးနေသည်။ တကယ်ဆို သူ့ကို ညအလင်း ဘာအဖြေပေးရသေးတာမဟုတ်။ ပြီးတော့ သူကလည်း ညအလင်းကို ချစ်တယ်ဟု မပြောရသေးပါ။ ကျော်ညီညာ ရှင်မေ့နေပြီလား။

“သဘောတူတာပေါ့ ငါ့သားရာ၊ မာမိကြီးလည်း ပြောလိုက်ဦးလေကွာ”

“သဘောတူတာပေါ့ သားရယ်၊ ဒီလောက် အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းကလေးကို မာမိတို့ မြှင်းချက်မရှိ သဘောတူတာပဲကွယ်”

“ဟယ် အခု မမကို မမယောက်မလို့ လွတ်လွတ်လတ်လတ်

ခွင့်ရပြီပေါ့ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဘာမှမသိဘဲ ငယ်လေးက ဝမ်းသာအားရ ထအော်နေသေးသည်။ ညအလင်းမှာ မျက်နှာတွေထူပူကာ ရှက်လိုက်တာ။

ကျော်ညီညာကလည်း ပြုံးလို့ ကျေနပ်နေတာ အထင်အရှား။ သဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။

ဘာသဘောလဲ၊ ခင်မိုးဈာန်အတွက် သူမကို အသုံးချနေခဲ့တာ ခင်မိုးဈာန်နှင့်ကျော်ညီညာကို အရင်ကတည်းက သူ့မိဘတွေကပါ သဘောတူ ကြည်ဖြူခဲ့တာ သူမ သိသည်။

ခင်မိုးဈာန် ပြန်ရောက်နေတာကို ကျော်ညီညာမိဘတွေ မသိကြောင်းလား။

ဘာတွေလဲ ကျော်ညီညာ။ ကိုယ့်ကို ရှင်အသုံးချနေတာသက်တမ်းပဲလား။

တကယ်ဆို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားက နှလုံးသားအတွက် ချစ်အတွက် အရေးပါဆုံးစကားဆိုတာ ...။

စိတ်ထဲက မတင်မကျဖြစ်နေမှုတွေအတွက် သူတို့ပြန်သွားပြီး အချက်မဲ့ပဲ ကျော်ညီညာဆီ ဖုန်းဆက်ဖြစ်တော့သည်။

“ကျော်ညီညာ ရှင်လုပ်ရပ်တွေကို ကိုယ် လိုက်မမိတော့ဘူး”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ညည၊ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိကို ညက နှစ်ချစ်သူလို့ ပြောထားခဲ့တာပါ”

“ရှင် ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောရတာလဲ”

သူ့အမေးကို သူ ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင်သေးဘဲ တိတ်ဆိတ်ဆဲ
ခဲ့သေးသည်။ အတန်ကြာမှ

“ကိုယ် အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ချင်နေမိတယ်”

ဘာကြောင့် ချစ်တယ်ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကို ထွက်
အတွက် သူ့ပါးစပ်က တွန့်ဆုတ်နေရတာလဲ။ သူမ ဒီစကားကို ငုံ့လင့်
တာ သူ မသိဘူးတဲ့လား။

တမင်ပဲ သိရက်နဲ့ မသိဟန်ဆောင်နေခဲ့တာလား၊ ကျော်ညီညီ
သူမ နားလည်ရခက်လွန်းပါသည်။

“ညည ကိုယ်ပြောတာ ကြားလား”

“ကိုယ့်ကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ညည ကိုယ့်ကိုစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကိုယ့်မိဘတွေရှေ့မှာတော့ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံပေးပါနော်”

ရှင် ဘာတွေတောင်းဆိုနေတာလဲ ကျော်ညီညီ။ ကိုယ် လိုက်
တာ ဒါမဟုတ်ဘူး။ ဖုန်းထဲမှာဖို့ပါ အပြင်မှာဆို ရှင်ကို ကိုယ် ကိုင်ဆောင်
ပစ်လိုက်မိမှာ သေချာတယ်။

“ညညကို အရေးကြီးတာ ပြောရဦးမယ်၊ သဘက်ခါကျ
ပုဂံကို သွားကြမှာ၊ အဲဒါ မာမီရော ဒယ်ဒီကပါ ညအလင်းကို လိုက်
ပါတဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ်တောင် ငါးယောက်စာ ဘိုကင်လုပ်ထားဦးဦး”

“ပုဂံကို သွားလည်ကြမှာလား ကျော်ညီညီ”

စိုးစိုးစာပေ

“ဟိုတယ်ဖွင့်ပွဲသွားကြမှာ၊ ညည လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်၊ မာမီတို့
က လိုက်စေချင်နေတာ”

သူလိုချင်တာ ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ တောင်းဆိုနေပါလား။ သူမက
လည်း ငြင်းဆန်ဖို့ ဆန္ဒမရှိတာ သေချာနေတော့

“ကောင်းပြီလေ ရှင်မိဘတွေရဲ့ဆန္ဒဆိုတော့ ကိုယ် လိုက်ခဲ့မယ်”

“တကယ်နော် ကိုယ် အရမ်းပျော်တာပဲ”

သူ ဖုန်းပိတ်သွားတော့ ညအလင်း ဘာမှပြောခွင့်မရလိုက်ဘဲ
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကျော်ညီညီ။ ကိုယ်တော့ စိတ်နာချင်နေ
ဦး ဒါပေမဲ့ နာလို့မရတာက နှလုံးသာ။

ဒီတော့လည်း ကိုယ် မင်းရဲ့အရှင်တစ်ရပ်ပေါ့ ကျော်ညီညီ။

အခန်း (၂၁)

“မနက်ဖြန်ပဲ လေယာဉ်လက်မှတ်ရတယ် ဒယ်နီ၊ ပုဂံဟိုတယ် မှာလည်း အခန်းယူပြီးပြီ၊ ငါတို့ မနက်ဖြန် သွားကြတာပေါ့”

“အိုကေ ရိန်း နင်နဲ့သွားရမှာမို့ ငါပျော်တယ်၊ ဩော် ဒီနေ့ ငါ့ကို မင်္ဂလာဝတ်စုံရောင်းတဲ့ဆိုင်ကို လိုက်ပို့ပေးဦးနော်”

ဒယ်နီစကားကြောင့် ဈာန် ပြုံးမိသည်။ မြန်မာပြည်ရောက် ကတည်းက ဒီမင်္ဂလာဝတ်စုံကိုပဲ ဒယ်နီ ပြောနေသည်။

“အဟင်း နင်ကလည်း မှန်ဆီကြော်က ဘယ်မှာမှန်းမသိသေး ဘူး။ နှုတ်ခမ်းနာကိစ္စ ပြောနေသလိုပဲ”

“ဟင် ဘာလဲ ဘာပြောတာလဲ၊ ရိန်း ငါ နားမရှင်းဘူး”

“ဆောရီး ငါပြောတာ မြန်မာစကားပုံပါ၊ ဆိုလိုတာက နင်ယူ မယ့်ဇနီးလောင်းက ဘယ်ဆီမှာ မသိသေးဘူး။ မင်္ဂလာဝတ်စုံ နင် ဝယ်

အောင်လှည့်ပေးရမယ်

“မယ်ဆိုလို့ပြောတာ”

ဈာန် ရှင်းပြတော့ ဒယ်နီ သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ မြန်မာ မြို့သမီးကို တစ်နေ့ လက်ထပ်မည်ဆိုသော ဒယ်နီ ဆန္ဒလေးကို ဈာန် သဘောကျမိပါသည်။ ဒယ်နီကတော့ မြန်မာစစ်စစ် မဟုတ်ပေမယ့် မြန်မာချစ်သူပါပဲ။

“မြန်မာပြည်ရောက်တုန်း ဝယ်ထားချင်တယ်ဟာ နင်ကူညီပါ”

“အိုကေ ပါတယ် ပိုထည်တိုက်တွေရှိတယ် အဲဒီမှာ စိတ်ကြိုက် နှုတ်ပေး ဒီဇိုင်နာတွေဆီအပ် ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ စီးကွင့်ထိုးခိုင်းပြီး အပ်ခဲ့ သလေ နင်ပြန်တဲ့အချိန်လောက် ရမှာပါ”

“ဒါဆို နင်ပြောတဲ့ ပိုးထည်တိုက်တွေဆီ သွားရအောင်”

ဒယ်နီ ဆန္ဒရှိနေတော့လည်း ဈာန် ကားနှင့်လိုက်ပို့ရသည်။ မြန်မာပြည်မှာ ဈာန်တစ်ယောက်ပဲ ဖိတ်ဆွေရှိသော ဒယ်နီကို ရောက်တုန်း မ တာဝန်ကျေချင်သည်။

ရန်ကုန်မြို့အနှံ့လည်း ပိုပြီးပြီ၊ ပုဂံလည်း ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ထား သည်။ ဒယ်နီ နေထိုင်ဖို့အတွက်တော့ ဟိုတယ်မှာပဲ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ဈာန် အိမ်မှာက မိန်းမသားတွေပဲ ဒယ်နီ နေဖို့မသင့်။

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို သိထားသော ဒယ်နီကလည်း နားလည် ထက်ခံပါသည်။

ပိုးထည်တိုက်ရောက်တော့ ဒယ်နီ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ဝယ် ခဲ့၏။ ဈာန်နှင့် ခင်မင်သော ဒီဇိုင်နာထံမှာ ဝတ်စုံဝင်အပ်သည်။

“ခန္ဓာကိုယ်တိုင်းကိုတော့ ဒီက Rain အချိုးအဆစ်နဲ့ပဲ ချုပ်ထားပါ”

ရယ်လည်းရယ်စရာ ကောင်းသည်။ မမြင်မရှိသော ဇနီးလောင်းအတွက် ခန္ဓာကိုယ်အတိုင်းကို ဈာန်နှင့်ပဲ ခန့်မှန်းအပ်သည်တဲ့။

“ငါ လက်ထပ်လက်စွပ်ဝယ်ချင်သေးတယ်”

“လက်စွပ်များဟာ နင်တို့ဆီမှာ အများကြီးဥစ္စာ”

“နိုး ငါက မြန်မာမြေက မင်္ဂလာပစ္စည်းတွေပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

“ဒယ်နီရယ် နင် အဲဒီလောက် မြန်မာဆန်လွန်းချင်ရင် မြန်မာပြည်မှာပဲနေပြီး မြန်မာလူမျိုး ခံယူလိုက်တော့”

“စိတ်ချ Rain ငါရည်ရွယ်ပြီးသား အချိန်တန်ရင် ငါ မြန်မာပြည်မှာနေမှာပါ။ လက်ရှိက ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ ရှုပ်ထွေးနေလို့”

“ကဲ ကဲ လာပါဟာ နင်လိုချင်တဲ့ မင်္ဂလာလက်စွပ် ငါကိုယ်တိုင် လိုက်ဝယ်ပေးမယ်”

ဒယ်နီလက်ကိုဆွဲကာ ပိုးထည်တိုက်ထဲက ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မမြင်ချင်ပါဘဲနဲ့ မြင်ရပြန်ပါပြီ။ နှစ်ယောက်သား လက်ချစ်တွဲလို့ ပိုးထည်တိုက်ထဲက ထွက်လာသည်ဆိုတော့ ...

“မင်းတို့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်ပေါ့ ခင်မိုးဈာန်”

သူ့ နာကျင်စွာပြုံးရင်း ရေရွတ်မိ၏။ မကြာသေးခင်တုန်းက

နိုးမိုးစာပေ

တော့ သူ့နောက်ကို အရိပ်လိုလိုကပ်ကာ တောင်းပန်ငိုယိုနေခဲ့သော ခင်မိုးဈာန်။

အခုတော့လည်း အဖော်သစ်နဲ့ ပြောင်းလဲနေတာက မြန်ဆန် ထွန်းလိုက်တာ။ မင်း မထင်မှတ်အောင် ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ ခင်မိုးဈာန်။

ချစ်သူကို တစ်ယောက်တည်းပဲ ထားခဲ့ပြီး အဲဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ မင်း စွဲစွဲမြဲမြဲတွဲခဲ့ ချစ်ခဲ့သူဆိုတာ ငါဘယ်လို ကျိန်တွယ်ပြောပြရမှာလဲ။ ကျောင်းတုန်းက ခင်မိုးဈာန် ဆိုတာ တကယ့်ကို မင်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူးပေါ့။

ငါ သိပ်ကံကောင်းပါတယ်။ ရင်ထဲက အကြွင်းအကျန် သံယောဇဉ်တွေကို အပြီးတိုင် ဥပေက္ခာပြု သောခတ်လိုက်ခွင့်ရလိုက်တာ။ မင်းနဲ့ငါ့ကို ဝေးခွင့်ပြုတဲ့ ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်မိပါရဲ့။

“ဪ မာမိတို့ လေယာဉ်ကွင်းကို သွင်းနှင့်ကြနော်၊ သားရဲ သူငယ်ချင်းကို ဝင်နှုတ်ဆက်ချင်လို့”

“သားက လုပ်ပြီ၊ ပြန်ခါနီးမှကွယ်”

“ဒီကောင်တွေ လင်မယားက အခုမှ နယ်ကပြန်ရောက်ကြတာ ဆီရဲ့၊ မနှုတ်ဆက်လို့ မကောင်းဘူး ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ”

“ဒါဆိုလည်း သမီးညလေးနဲ့ အတူသွားနှုတ်ဆက် လေယာဉ် နှီးအောင်တော့ လာခဲ့ကြနော်”

ကျော်ညီညာ မေမေက သူမကိုပါ အတူလိုက်ဖို့ ပြောနေတာမို့ မငြင်းသာပဲ လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။ တက္ကစီဌာနက သူမတို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

“ဒီကောင်က ကိုယ်နဲ့တောင်းနေဖက်လေ၊ အခုပုဂံဟိုတယ်မှာ နေရင်း ဒါရိုက်တာဖြစ်နေပြီ”

လမ်းမှာ သူကရှင်းပြသည်။ ညအလင်း ဒုမ္မာလင်သော စကား ဆွေတာမှ မပြောဘဲ ဘာမဟုတ်သော သူငယ်ချင်းအကြောင်းတွေပဲ ဆာင်ဖွဲ့လာ၏။

ဟိုတယ် ရောက်တော့ သူ ဝင်နှုတ်ဆက်သည်။ အချိန်က နှစ်မရတာမို့ နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“မောင်”

“ဟင်”

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသော ခင်မိုးချာန်ကို ဟိုတယ်က အထွက်မှာပဲ ထိပ်တိုက်ဆုံလိုက်ရ၏။

အခန်း (၂၂)

ညအလင်း တို့ ပုဂံကိုရောက်တာ ငါးရက်ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုငါးရက်မှာ ကျော်ညီညာ မိဘတွေက ဂရုစာစိုက်ရှိတာ၊ သူမအပေါ် သမီးရင်းဆူ တစ်ဦးလို ဆက်ဆံတာ ကြုံခဲ့ရသည်။

ကျော်ညီညာကတော့ ထိုအတွက် စိတ်ချမ်းသာ ကျေနပ်နေပုံ ရပါ၏။ သူမမှာသာ ထိုအတွက် ကြည့်ရှုရသော်လည်း ပြည့်ဝစွာ မဖော် နိုင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုဂံကပြန်လျှင်တော့ သူ့ဆီက တိကျသော စကားကို ကြားချင်သည်။

ကျော်ညီညာ နှုတ်က ဖွင့်ပြောလာသည့် သူမဘက်က ကြည့်ရှု အပြုံးလေးနှင့် ‘ရှင်ကို ကိုယ်ချစ်တယ် ကျော်ညီညာ’ လို့ ပြောဖို့ ဝန်မထား တော့တာ သေချာနေ၏။

ပုဂံက ပြန်မည့်ရက်မှာ အားလုံး လေယာဉ်ကွင်းကို အတူသွား ကြဖို့ ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကွင်းကို ထွက်ခါနီးမှာ

၇ “မောင် မောင် ဈာန်နဲ့ ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပေးပါနော်”
 “ဟင့်အင်း ကျော်ညီညာ၊ ရှင်လိုက်လို့မရဘူး”
 ကျော်ညီညာ လက်ကိုဆွဲထားကာ သူမတားလိုက်မိသည်။
 ခင်မိုးဈာန်ကလည်း သူမကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ကျော်ညီညာရဲ့ ကျန်လတ်
 တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထား၏။
 “မောင် ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါ ဈာန်မိန့်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့
 မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ”
 “ရှင်လုံးဝမလိုက်ရဘူး ကျော်ညီညာ ရှင်လိုက်ရင်တော့ ကိုယ့်နဲ့
 အပြတ်ပဲ”
 သူမကလည်း အရှုံးမပေးဘဲ ယတိပြတ် စိန်ခေါ်သည်။ ခင်မိုး
 ဈာန် ပုဂံအထိ လာနှောင့်ယှက်တာ သည်းမခံနိုင်။
 ပြီးတော့ အခုချိန်မှာ သူမဘက်မှာ ကျော်ညီညာရဲ့ မိသားစုက
 အပြည့်အဝရှိသည်။ ဒါကို ခင်မိုးဈာန် မသိဘူးလား။
 “မောင်”
 “ကျော်ညီညာ”
 ခင်မိုးဈာန် မျက်ဝန်းတွေက တောင်းပန်နေသလို ညအလင်းက
 လည်း လုံးဝ အလျော့မပေးဖို့အသင့်။
 ကျော်ညီညာက သူမတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ တိတ်ဆိတ်စွာနှင့်
 ခင်မိုးဈာန်နှင့်ပါလာသော နိုင်ငံခြားသား ပုဂ္ဂိုလ်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ
 သည်။

“ခင်မိုးဈာန် မင်း ဒီလောက်အထိ သိက္ခာမဲ့မို့ မသင့်ဘူး။
 ကျော်ညီညာက ကိုယ့်နဲ့လက်ထပ်တော့မှာ အခု သူ့မိတာတွေလည်း ပါတယ်
 ခင်”
 သူမ စကားကြောင့် ခင်မိုးဈာန် အံ့ဩသလို မျက်မှောင်ကုတ်
 သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ နိုင်ငံခြားသားက ခင်မိုးဈာန်ကို တွဲခေါ်၏။
 “Rain လာပါ ငါတို့ သွားရအောင်”
 “ငါ ငါ”
 “လာပါဟာ ဒါ နင့်ပြဿနာတွေ ရှင်းပြသင့်တဲ့နေရာ မဟုတ်
 တော့။ ငါ့စကားကို နားထောင်နော်”
 ခင်မိုးဈာန် နှုတ်ဆိတ်စွာနှင့် ကျော်ညီညာလက်ကို လွှတ်ကာ
 နှုတ်သွားခဲ့သည်။ ဝေဝဲယိုစီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကိုတော့ သူမ
 ကျော်ညီညာပါ မြင်လိုက်ကြသည်။
 “လာ ကျော်ညီညာ အန်ကယ်တို့ မျှော်နေမယ်”
 ကျော်ညီညာ လက်ကိုဆွဲကာ သူမ တက္ကစီကားပေါ် ခေါ်ခဲ့
 သည်။ ကားလေးထွက်ခဲ့သည်အထိ ကျော်ညီညာ နှုတ်ဆိတ်နေဆဲ။
 ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ကျော်ညီညာ ရှင် တွေဝေသွားခဲ့ပြန်ပြီ
 “ဒီမှာ ကားဆရာ၊ ခဏလောက်ရပ်ပါ ညည မင်းပဲလေယာဉ်
 ကို လိုက်သွားလိုက်ပါ”
 “ဘာရယ် ရှင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ ကျော်ညီညာ”

www.burmeseclassic.com

၁၇၆ ◊

နတ်

“ကိုယ် ကိစ္စလေးရှိလို့ပါ ကဲ လိုက်သွားနော်”

ပြောပြီး ကျော်ညီညာ ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ဆင်းသွားသည်။ ဆင်းသက်နေသော ကားဒရိုင်ဘာကို သူမ အိတ်ထဲက ငါးထောင်တန် နှစ်ထွက်ကမ်းပေးရင်း

“ရပြီ ကျွန်မတို့ ဒီကပဲ ဆင်းနေခဲ့တော့မယ်”

သူမ ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းခဲ့ကာ သူ့နောက်ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်ကို ကိုယ်ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး ကျော်ညီညာ။

“ကျော်ညီညာ”

သူ့ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ပြီး သူမခေါ်တော့ ကျော်ညီညာ မော့ကြည့်သည်။

“ရှင် သူ့ဆီပြန်မသွားပါနဲ့ ကျော်ညီညာ ကိုယ် ကိုယ့်စကားနားထောင်ပါနော်”

သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူမ တောင်းပန်နေမိသည်။ သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲကို သူက စူးစူးနှစ်နှစ် စိုက်ကြည့်နေရင်း

“ညည ကိုယ့်ကို ဘာလို့ တားနေတာလဲဟင်”

“ကျော်ညီညာ ရှင်မသိဘူးလား၊ ရှင်ကိုကိုယ် သိပ်ချစ်တာရှင်တကယ် မသိခဲ့ဘူးလားဟင်”

“ညည ည ရယ်”

သူက သူမ ပခုံးတွေကို သိုင်းဖက်သည်။ သူမ ဟန်ဆောင်မှုကောင်းလွတ်ကာ သူ့ပခုံးတွေကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပြန်သိုင်းဖက်ထားလို့

နိုး နိုး ဝေ ဝေ

၁၇၇

“ရှင်ကို ကိုယ်ချစ်တယ် ကျော်ညီညာ”

ဒါ သူမနုလုံးသားက နိုးသားစွာ ပွင့်ထွက်သွားသော စကားပဲ ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးကြား ကြာလေသွေးလို့ ဝေးမှာစိုးသည့်အလား ပေ့ဖက်ဆားတာ စက္ကန့်အတော်ကြာသည်။

ပြီးမှ ကျော်ညီညာက သူမ ပခုံးလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ခင်ချင်းခွာသည်။

“ညည လေယာဉ်ကွင်းကိုပြန်ပါ”

“ရှင် မလိုက်ဘူးလား”

“ကိုယ်ပြန်ခဲ့ပါ့မယ် ညညတို့ ပြန်နှင့်ပါ ခင်မိုးဈာန်ရဲ့ ပြဿနာတို့တော့ တစ်ခါတည်း ရှင်းရမယ်”

“ဟင့်အင်း မလိုအပ်တာ”

“လိုအပ်တယ် သူ့ကိုအပြတ်ရှင်းပြီးမှ ညညကို ကိုယ်လက်ထပ်တာ”

ပြောရင်း လမ်းမပေါ်က မောင်းနှင်လာသော တက္ကစီကားကို သူ လှမ်းတားသည်။

“ရှင် မသွားပါနဲ့ ကျော်ညီညာ”

“ည သွားပါ ကိုယ်ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဒီတစ်ခုတော့ ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

ပြောပြီး သူ ကားတံခါးဖွင့်တက်သည်။ ပြီးတော့ သူမကို

နိုး နိုး ဝေ ဝေ

လက်ပြဲ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေပြီ။

လမ်းဘေးမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း မတ်တပ်လေး ကျန်ခဲ့ရုံ ခဲ့၏။

သူ ခင်မိုးချာန် ဆီသွားတာလား။ ခင်မိုးချာန်ရဲ့ မျက်ရည်တွေ ကို သူ့ကြုံဆုံရဦးမှာ သေချာသည်။

သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမည်လဲ။ ကျော်ညီညာကို စိတ်ချရှာ ထား ရစ်ခဲ့ဖို့က မဖြစ်နိုင်။

ဒီအချိန်ဆို ငယ်လေးတို့ အန်တီတို့ မျှော်နေမှာလည်း သိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ လေယာဉ်ကွင်းကို မသွားတော့ပါ။

အခုမှ တက္ကစီကမရှိ။ လမ်းကြိုကားက မလာ။ သူမ ခြေ ထောက်တွေပဲ အားကိုးကာလျှောက်ခဲ့သည်။

ခင်မိုးချာန်တို့ကို တွေ့ခဲ့တာ ပုဂံဟိုတယ်ရှေ့မှာ ဆိုတော့ သူမတို့ ထိုဟိုတယ်မှာတည်းတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

တွေးနေတုန်းမှာ ဆိုင်ကယ်က သူမနံဘေးမှာ ထိုးရပ်သည်။
“အစ်မ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ပုဂံဟိုတယ်ကို”

“ကျွန်တော် ပို့ပေးပါမယ် နှစ်ထောင်ပဲပေး”

သူမ ခေါင်းညိတ်ကာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်လိုက်ပါသည်။ ဆိုင် ကယ်လေး ဝေါခနဲ မောင်းထွက်တော့ သူမ ဖုန်းလေး မြည်လာ၏။

“သမီး ညအလင်းလား”

စိုးစိုးစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“သမီးတို့ မလာကြသေးဘူးလား ဒီမှာ လေယာဉ်ကွင်း ထွက် နိုင်က နီးနေပြီ။ သားဆီဖုန်းဆက်တာ ပိတ်ထားတယ် ဘာဖြစ် နေကြ ဘာလဲ”

စိုးစိမ်းစွာ မေးနေသော ကျော်ညီညာမိခင်အမေးကို ပြန်ဖြေဖို့ သူမ အပြေးအလွှား စဉ်းစားရသေး၏။

“ဟို သမီးတို့ လိုက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး အန်တီ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုလေ ဒီမှာ ကျော်ညီညာ သူငယ်ချင်းက တစ်ရက်လောက် နှစ် နေခိုင်းနေလို့ပါ။ အန်တီတို့ ပြန်နှင့်နော် နောက်ရက်ကျမှ သမီးနဲ့ ပြန်ခဲ့ပါ့မယ်”

ကျော်ညီညာ မိခင်တွေ သွားပုံရ၏။ နံဘေးက ခင်ပွန်းနှင့် သမီးကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြနေပုံရှိ၏။ ပြီးမှ

“ကဲ ကဲ သမီးတို့သဘောပဲ။ သားကိုလည်း အန်တီတို့ ရန်ကုန် ဆက်ရင် ဖုန်းဆက်ခိုင်းဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားမှပဲ သူမလည်း ပင့်သက်ရှိုက်မိတော့ ညီညာ ရှင် တော်တော် ဒုက္ခပေးပါလား ကျော်ညီညာရယ်။

ပုဂံဟိုတယ်ကထွက်ခဲ့သည့် တစ်လမ်းလုံး ကျော်ညီညာ ရင်းစွာ

စိုးစိုးစာပေ

လုပ်ခတ်နေခဲ့သည်။ ညအလင်းက သူ့ကိုချစ်သည်တဲ့။

ထိုစကားကို သူ ကြားခဲ့ရစဉ်က ရင်တွေခုန်ကာ အံ့ဩနေခဲ့သည်။

ဒါ တကယ်လား။ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတုန်းက ခေါင်းမညှိဘဲ ခေါင်းမခါ လုပ်နေခဲ့သော သူမ ဟန်ဆောင်နိုင်လိုက်တာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ သိပ်ပျော်သည်။ ညအလင်းဆိုတာ သူ နောင်တွယ် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သူပါပဲ။

သူမနှင့်ဆုံတုန်းက ခင်မိုးဈာန်နှင့်သာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်မနေခဲ့လျှင် ကောင်းမှာပဲဟု သူ အမြဲတွေးဖူးသည်။

ခင်မိုးဈာန် ကို အပြန်ချစ်ရေးဆို ဖြစ်ခဲ့တာ သူမဘဝလေးထဲ ဓာနာသနားတာကြောင့် ဖြစ်သည်။ နှလုံးသားက အချစ်ကို ခံစားတတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။

အခုမှ အချစ်ကို သူ သိမ်မွေ့စွာ ခံစားတတ်ခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ခင်မိုးဈာန်နှင့် အပြတ်ရှင်းချင်သည်။

ပုဂံဟိုတယ်၏ကားစောင်းမှာ ကားရပ်တော့ သူ ကားခရုတ်ခကာ ညှပ်ကြိုကောင်တာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ကောင်တာမှာ စုံစမ်းကြည့်တော့ ခင်မိုးဈာန် အမည်နှင့် အခေါ်ကို တွေ့သည်။ ကိုယ်တိုင်ပဲ အခန်းဆီ လျှောက်ခဲ့ကာ အခန်းတံခါးခေါက်လိုက်၏။

ထွက်လာသူက ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် နိုင်ငံခြားသားမို့

“ဆောရီး”

“နီး ပြဿနာမရှိပါဘူး။ Rain အဲ ခင်မိုးဈာန်နဲ့ တွေ့ဖို့ ဆီးဘူးလာတာလား”

ရုပ်က နိုင်ငံခြားသားပေမယ့် မြန်မာစကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောနေတော့ အံ့ဩမိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ခေါ်ပေးမယ်။ သူက ဒီဘက်အခန်းဗျ” ပြောရင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဘေးချင်းကပ် အခန်းတံခါးကို ခေါက်

သည်။ အခန်းတံခါး ပွင့်လာတော့ ခင်မိုးဈာန်။ မျက်ဝန်းတွေက နီရဲမို့ အစ်ကား ဝိုထားမှန်း သိသာ၏။

“မောင် ဈာန်ဆီလာတာလား”

“ကိုယ် မင်းနဲ့နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်တယ် မိုးဈာန်”

“အိုကေ ရတယ် ပြောကြပါ”

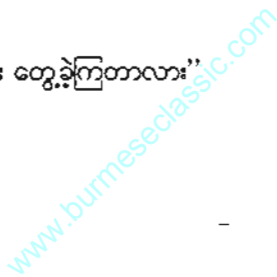
ထိုပုဂ္ဂိုလ် ထွက်သွားဖို့ပြင်တော့ ခင်မိုးဈာန်က လက်ပြတားရင်း “ဒယ်နီ မသွားပါနဲ့၊ ဒီမှာ မောင် သူက ဈာန်ရဲ့ အခင်မင်ဆုံး

အစ်ဆွေပါ။ ပြောစရာရှိတာ သူ့ရှေ့မှာ ပြောလည်းရပါတယ်” သူမဘက်က ဒီလောက်ထိတောင် မျက်နှာပြောင်တိုက်ရဲနေ

တာလည်း သူဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

“ဟုတ်ပြီ မင်းနဲ့သူက ကျောင်းတက်ရင်း တွေ့ခဲ့ကြတာလား”

“မောင် ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ဒီမှာ မိုးဈာန် ကိုယ် အရှားမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ တတွဲဆို ရှိနေတာ ငါ မမြင်ချင်အဆုံးပဲ”

“မောင် ဈာန်ကို မစော်ကားနဲ့ ရှင်သာ ဒီကိုလာမှန်း သိရင် ဈာန်တို့မလာဘူး၊ မောင်တို့ကို တွေ့ရတာ ဈာန်ကံဆိုးတာပဲ၊ ဈာန် ဆုတောင်းပေးပါတယ်၊ ရှင်တို့ ပျော်ပါစေ”

“အေး မင်း ငါ့ကို ဆက်မနှောင့်ယှက်ဖို့ လိုတယ်၊ ငါမင်းတို့ ရွံ့တယ်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တန်ဖိုးမထားတဲ့ မိန်းမပဲ”

“ဖြန်း”

“ဟင်”

သူပါးပြင်မှာ နာကျင်သွားခဲ့သည်။ သူမ ဒီလိုတုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဆို မျှော်လင့်မထားခဲ့မိပါ။

“အဲဒါ ကျွန်မကို စွပ်စွဲဦး စော်ကားဦး”

“ဘာကွ မင်းတို့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်ဝယ်ခြမ်းနေတာတွေ ငါ သိတယ် မိုးဈာန်”

သူ ပေါက်ကွဲစွာ အော်တော့ သူမမျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက် ပေါက် ကျဆင်းလာရင်း

“ထွက်သွား ရှင်ထွက်သွားတော့၊ ကျွန်မကို စော်ကားတာတွေ ဒီမှာတင်ရပ်တော့ ရှင် ထွက်သွား သွား”

သူမ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးကာ သူ့ကို မောင်းထုတ်သည်။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော သူမအဖော်က သူ့ပုခုံးကို ကြမ်းကြမ်းဆွဲလှည့်

ချင်း

“မင်း သူနဲ့ငါ့ကို စွပ်စွဲနေတာတွေ ရပ်တော့၊ နောက်ထပ် ဒါ့နဲ့ ကို ထပ်ပြောရင် ငါနဲ့တွေ့မယ်၊ သူ့မှာမင်းမသိတဲ့ အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်ကွ အဲဒါ ဘာလဲ မင်းသိလား”

“ဟင့်အင်း ဒယ်နီ မပြောနဲ့၊ သူသိလည်း ဘာမှထူးခြားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ခင်မိုးဈာန် အော်ဟစ်တားသည်။ ဒယ်နီက ခေါင်းကိုခါရမ်း ငြင်းနေရင်း

“သူ့ကိုပြောပြမှ နင်ခံစားနေရာတွေ ပျောက်မှာပေါ့ Rain”

“ကဲဗျာ ဘာလဲပြော ဒါ လျှို့ဝှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့ကြားထဲက စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်တော့ ဒယ်နီ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ရင်း

“သူ့မှာ အစာအိမ် ကင်ဆာဖြစ်နေတယ် ဒါကြောင့် သူ ဆေး ကုသဖို့ ထွက်သွားခဲ့တာ”

“ဟင်”

သူ မယုံနိုင်စွာ ဈာန်ကို ကြည့်နေမိ၏။ ဈာန်က မျက်ရည်တွေ နှင့် ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေဆဲ။

“ဈာန် မင်း မင်း ကိုယ့်ကိုဘာလို့ မပြောခဲ့တာလဲ၊ ဒါကို ဘာမှ ငါမသိခဲ့ပါလား”

“အဲဒီကိစ္စကို မင်းမိဘတွေက မသိစေချင်ကြဘူးလေး ရောဂါ

ပျောက်အောင် ကျပြီးပြန်လာမှ မင်းတို့ကိစ္စဆွေးနွေးမယ်တဲ့၊ အခု သူ သက်သာလာမှ မင်းမိဘတွေက ခေါင်းရှောင်ချင်တာ မဖြစ်သင့်ဘူး ကျော်ညီညာ”

ဒယ်နီ မနေနိုင်ဘဲ ဝင်ပြောတော့မှ သူ့အားလုံး သိရတော့အောင် ဈာန်ကိစ္စကို မာမိတို့ပါ လိမ်ညာထားသည်ပေါ့။

မျက်ရည်တွေနှင့် ရပ်နေသော ဈာန်အနားကို သူ့လျှောက်ထားသည်။ သူ့ဘာမှ မသိခဲ့သော အကြောင်းတွေကို အခုမှ သိခဲ့ရ၏။

“ဈာန် သိပ်ဝမ်းနည်းတယ် မောင်၊ ဈာန် ဈာန်မောင်နဲ့ ချစ်လွန်းလို့ ဈာန်ရောဂါကြီးကို အချိန်ယူ ကုသခဲ့တာပါ။ ဆေးဝါးတွေ အကြိမ်ကြိမ် တက်ခဲ့ရတယ်၊ စမ်းသပ်မှုတွေ အကြိမ်ကြိမ် ဆေးဝါးတွေ နှစ်ချီစားခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါ မောင့်ဆီ ပြန်လာချင်လွန်းလို့ပါ”

“ဈာန် ဈာန်ရယ် မငိုပါနဲ့တော့၊ အခု ဈာန် အနားမှာ မော့နေ ပြန်ပဲကွယ်”

ဈာန် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့ချောရင်း သူ နှစ်သိမ့်နေသည်။ ဈာန်က သူရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိကိုင်နေဆဲ။

ဈာန် ဝေဒနာတွေနှင့် သောကမျက်ရည်တွေ ဘယ်လောက် အထိ ကျခဲ့သည်လဲ။ သူ မတွေးမကြည့်ရဲပါ။

“ဈာန် မောင်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

သူရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာအပ်ရင်း ဈာန်ပြောသည်။ ဒါနဲ့ သူ ရင်ခုန်သံတွေ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုစကားကို ညအလင်းလည်း ပြောခဲ့သည်။ ထိုစဉ်တုန်းက ခုန်ခဲ့သော နှလုံးသားက ထပ်ခုန်ဖို့ မေ့နေပြီလား။

သူတို့အနားက ဒယ်နီ အလိုက်တာသိ ထွက်ကာ အခန်းတံခါးကို ပြန်စေ့ပိတ်သွားတာကို နှစ်ဦးစလုံး သတိမထားမိကြ။

လတ်တလောမှာတော့ ဈာန်ကို သူ သနားသည်။ ညအလင်း အတွက်တော့ ...။

ညအလင်း ဟိုတယ်ထဲလှမ်းဝင်တော့ တွေ့လိုက်ရတာ ခင်မိုး ဈာန်နှင့် အတူတွေ့သော နိုင်ငံခြားသားကို တွေ့၏။

သူကလည်း သူမကို မှတ်မိကာ အနားလျှောက်လာသည်။ “မင်း ဘယ်သူ့ဆီ လာတာလဲ၊ ကိုယ့်နာမည် ဒယ်နီပါ”

မြန်မာစကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောနေသော သူ့ကို ညအလင်း ခြုံငုံမိပေမယ့် အခုချိန်မှာ တွေ့ချင်နေတာ ကျော်ညီညာ။

“ကျော်ညီညာ ဒီကိုလားသလားဟင်”
“သူရှိတယ် သူနဲ့ Rain အဲ ခင်မိုးဈာန်တို့ ဆွေးနွေးနေတယ်”

“ဟင် ဘယ်မှာလဲ”
သူမ မေးတော့ သူက လက်ကာထားရင်း

“သူတို့ ဒီမှာမရှိဘူး၊ တစ်နေရာရာမှာ သွားစကားပြောကြ သေး”

“ဟင် ရှင်က ဒါကို ခွင့်ပြုသလား၊ ခင်မိုးဈာန်က ရှင်နဲ့

www.burmeseclassic.com

ကြိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာ လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ Rain နဲ့ကိုယ်က အခင်ဆုံး မိတ်ဆွေပါ။ ကယ်လီဖိုးနီးယားမှာ တွေ့ကြတာပေါ့ ကဲ ခင်စာထိုင်ပါဦး”
ညအလင်း သူ ဖိတ်ခေါ်ရာ ဟိုတယ်ဝန်းရှေ့က ခုံတန်းလေးမှာ အထူထိုင်လိုက်ရသည်။ ကျော်ညီညာကို စောင့်ရဦးမည်။

“ကိုယ်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ Rain နဲ့ခင်မင်ခဲ့တာ Rain ရဲ့ဝေဒနာရောဂါကို ကုသပေးတာ ကိုယ့်ဆရာမို့လေ”

“ဟင် ခင်မိုးဈာန်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့မှာ အစာအိမ်ကင်ဆာ ရှိတယ်”

“ဘုရားရေ”

အခုမှပဲ ညအလင်း သိခွင့်ရတော့သ်။ ကျော်ညီညာကို စောင့်ရင်း ဒယ်နီဆိုသောသူ ပြောပြတာတွေကို နားထောင်ခဲ့ရ၏။

အားလုံးကို သူမ သိလိုက်ရချိန်မှာ ကျော်ညီညာကို ဆုံနှုတ်ပြီလားဟု တုန်လှုပ်စွာ တွေးမိ၏။

ထိုနေ့က ကျော်ညီညာ ရောက်မလာဘဲ သူမဆီ ဖုန်းဆက်သွယ်မှုပဲ ဝင်လာသည်။

“ညည ကျွန်တော်တို့ တည်းခွဲတဲ့ ဟိုတယ်ပြန်ပြီး ဒီတစ်ည တည်းလိုက်ပါ”

“ဟင် ရှင်က အခုဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် အရေကြီးကိုခွဲကြာပြီ ပြန်မလာနိုင်ဘူး မနက်ကြီး

သူ ညည ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ လေယာဉ်လက်မှတ် စီစဉ်ပေးမယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဖုန်းတစ်ခါတည်း ပိတ်သွားခဲ့သည်။ ညအလင်း ပြန်ခေါ်တော့ ဖုန်းအပြီးပိတ်ထားမှန်း သိရ၏။

“ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ ညအလင်း”

ဒယ်နီက မေးတော့ သူမ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ထားရင်း ခေါင်းကိုခါမိသည်။

ရှင် ရက်စက်တယ် ကျော်ညီညာ။ ကိုယ့်ကို အရှုပ်တစ်ရှုပ်လို တားသွားခဲ့တာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ် စိုးရိမ်နေခဲ့သလိုပါပဲ။

တည်းခိုခဲ့ဖူးသော ဟိုတယ် ပြန်ရောက်သည်အထိ သူမ အိပ်မက်ပါ။ ကျော်ညီညာ ဘယ်မှာရှိနေသည်လဲ။

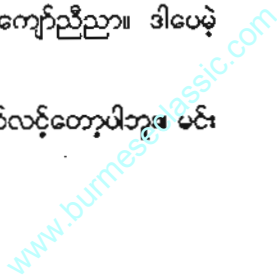
ခင်မိုးဈာန်နှင့်သူ ပြန်လည် နာလည်သင့်မြတ်သွားပြီ ထင်သည်။ ကျော်ညီညာကို ရက်စက်စွာ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဟု ဆိုမှတော့ သူ

ခင်မိုးဈာန်ဆီ စိတ်ပြန်ပါသွားမည်လေ။
တစ်ခွဲစိတ်တွေ့ကာ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသည်။

ကိုယ့်မှာတော့ ပေးဆပ်မှုတွေများစွာနှင့် သူ့ကိုပေးဆပ်ခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းကို သူ ဖွင့်မပြောသေးဘဲတောင် ကိုယ်က

အားပေးဖွင့်ဟခဲ့ရ၏။
ဟင့်အင်း ကိုယ်နောင်တမရပါဘူး ကျော်ညီညာ။ ဒါပေမဲ့

အိပ်ခံလိုက်ပါပြီ။
ကိုယ်ရှုံးသွားခဲ့ပြီ။ ဘာမှလည်း မမျှော်လင့်တော့ပါဘူး မင်း

မနှင်ဘဲ ကိုယ် ရန်ကုန်ပြန်ရုံပေါ့။

နှလုံးသားအတွက် ဒဏ်ရာမဟုတ်ပေမယ့် ဝေဒနာတစ်ခုထောင့်
ကိုယ် တစ်သက်စာ ပိုင်ဆိုင်ယူပါမယ်။

အချစ်ကို ကိုယ်တကာယ် မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရဘူး ကျော်ညီညာ၊ ဒါထောင့်
ချစ်တတ်ခဲ့ပါပြီ။

အခန်း (၂၃)

ပုဂံက ပြန်ရောက်ပြီးကတည်းက ကျော်ညီညာ သူမကို လုံးဝ
မထောက်အသွယ် မလုပ်ခဲ့ပါ။

ဟိုတယ်မှာ တစ်ရက်တည်းပြီး သူမဘာသာ ရန်ကုန်ကို ပြန်ခဲ့
တည်း။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းခြင်း ရှက်ရွံ့ခြင်းတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးနေခဲ့သည်။
မယ်လေးဆီကိုလည်း မသွားခဲ့ပါ။ ငယ်လေးက မိဘတွေရောက်နေက
တည်းက သင်တန်းကို ခွင့်ယူထား၏။

ညအလင်း ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မခံစားဘူးသော ဝေဒနာဆို
တည်းက ဆိုးလှသည်။ ညဘက်တွေမှာ အိပ်လို့လည်းမပျော် စားလို့မရသော
ဝေဒနာက နှိပ်စက်လွန်း၏။

သူမ အရမ်း သိက္ခာမဲ့နေသည်လား။ တစ်သက်လုံး မျှိုသိပ်

စိုးမိုးစာပေ

ထားသမျှ အခုတော့ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ကုန်သည်။ မဆက်သွယ်လွယ်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ကြားက ငယ်လေးထံကို မနေနိုင်သည့် အဆုံးဖုန်းခေါ်မိ၏။

“ငယ်လေး ငယ်လေးလား ကိုယ်ပါ”

“မမ ငယ်လေးလည်း ဒီနေ့ပဲ မမဆီ ဖုန်းဆက်မလို့ လုပ်တာ”

“ကျော်ညီညာ ကောဟင် ငယ်လေး အခုဘယ်မှာလဲ ပုဂံက ကိုယ်ပြန်ရောက်ပြီ၊ ကတည်းက သူ့ကိုယ့်ဆီကို လုံးဝ မဆက်သွယ်ဘူး သို့ ပြန်ရောက်ပြီလား”

“ကိုကို ပြန်ရောက်နေပြီ မမ၊ ငယ်လေးပြောပြမယ်၊ အခု အချာနားထောင် ကိုကို မမဈာန်နဲ့ ပြန်တွဲနေတယ်”

“သိတယ် ငယ်လေး ကိုယ် အဲဒါသိတယ် သူတို့ပျက်မှာ ကတည်းက ပြန်အဆင်ပြေသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါကြောင့် ကိုကိုနဲ့ မာမိတို့ ပြဿနာတက်ကြွတယ်၊ မာမိတို့က မမမိုးဈာန်နဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူး၊ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေတာ၊ ကိုကိုက အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီ မမ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမ၊ ကိုကို သိပ်အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းတယ် မမ ငယ်လေး နားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ မမကို အရမ်းမျက်နှာပူတာပဲ ငယ်လေး ဘယ်လို ခံစားနေရသလဲ သူမနားလည်ပါတယ်”

ထကယ်ဆို သူမခံစားရတာကို သူမ အသိဆုံး။

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲ ငယ်လေး”

“ကျောင်းမြောင်းမှာ ကိုကိုရဲ့ တိုက်ခန်းရှိတယ်လေ၊ အဲဒီတိုက်ခန်းမှာ ကိုကိုသွားနေတယ်၊ မမလိုက်ချင် လိုက်သွားလိုက်လေ၊ ခြောက်နေတာ မာမိက ပြောသေးတယ်၊ မမနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့ ညနေကျရင် အိမ်လာခဲ့ပါလားဟင်”

“အင်း ကိုယ်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ အခု ကိုယ် ကျောက်မြောင်းကို လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ညအလင်း ဖုန်းပိတ်ပြီး အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ ဘာမှ မြင်ဆင်ချင်စိတ် မရှိပါ။ အခန်းထဲက အထွက်မှာ ခေါင်းထဲက ခုတ်နဲ့ ဖြစ်သွားသေးသည်။

အအိပ်ပျက် အစားပျက်ရက်တွေများတော့ လူလည်း အင်အား မရှိတော့ပြီထင်သည်။ ကားလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းခဲ့လိုက်သည်။ ကျောက်မြောင်းက သူတိုက်ခန်းကို သူမသိသည်။

မိဘတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး ခင်မိုးဈာန်ဘက်ကို သူပါသွားပြီပေါ့။ မမဆီ ရှင့်ဆီလာတာ နောက်ဆုံးပါ ကျော်ညီညာ။

မသဲကွဲသေးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းအတွက် ညအလင်း ရှင့်ကို ချစ်လိုပါ။ ဒါမှ ကိုယ် ဖြေသာမှာလေ။

ရှင်နဲ့ မိုးဈာန်တို့ အနာဂတ်သာယာပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးမိသည်။

ကိုယ်ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်တွေကတော့ မီးလောင်တိုင်ထဲ ပစ်သွင်းရင်တောင် အရည်ပျော်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်ကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ချစ်ခဲ့တာကြောင့်ပါ။

တိုက်ရှေ့ရောက်တော့ သူ့အခန်းရှိသော သုံးလွှာကို အခြေတက်ခဲ့၏။ သူ့ရဲ့ အခန်းရှေ့ရောက်တော့ ညအလင်း အရမ်းမောဟိုက်နေသည်။ အမောမဖြေနိုင်သေးဘဲ အခန်းတံခါးကို ကြည့်မိသည်။

တော်ပါသေးရဲ့ သော့ခတ်မထားပါ။ လူခေါ်ဘဲလဲလေးကို ညအလင်း နိပ်လိုက်သည်။

တံခါးလာဖွင့်သူက ကျော်ညီညာ။ မထင်မှတ်ဘဲ ညအလင်း မြင်လိုက်တာနဲ့ မျက်ဝန်းတွေမှာ အံ့ဩရိပ်တွေနှင့် မင်သက်နေသည်။

“မောင် ဘယ်သူလဲဟင်”

နောက်ကအသံနှင့်အတူ ထွက်လာသော ခင်မိုးစုန်ကို ခြုံငုံသည်။ ညအလင်း ရင်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲ ခံစားရသည်။ သူတို့က အတူနေကြပြီလား။

“ဪ ညအလင်းကိုး၊ မောင် အထဲကိုခေါ်ဦးလေ”

“ဪ အင်း လာလေ ညည၊ အထဲကိုဝင်ထိုင်ဦး”

သူ့အခေါ်အဝေါ်က မပြောင်းသေးပါ။ ဝဲတက်လာသော မှုတ်ရည်တွေကို သူမ မျက်တောင်တွေနှင့် ပုတ်ခတ်ပစ်ရင်း

“ကိုယ် သိချင်တာလေး တစ်ခုရှိလို့ လာခဲ့တာပါ။ အဲဒါသိဖို့ ကိုယ်ပြန်တော့မှာပါ အထဲကို မဝင်တော့ဘူး”

ခင်မိုးစုန်က အလိုက်တသိနှင့် ပြန်လှည့်သွားကာ ဧည့်ခန်း နိုင်ခဲ့မှာ သွားထိုင်သည်။ ညအလင်း သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း

“ကျော်ညီညာ ရှင်ကိုယ့်ကို အသုံးချခဲ့တာလား၊ ကိုယ့်ကို အတယ် မချစ်ခဲ့ဘူးလားဟင်”

ကျော်ညီညာ အကြည့်တွေက ချက်ချင်းရှောင်လွှဲသွား၏။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ သူမကို ရင်ဆိုင်ဖို့ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ။

“ဖြေပါ အဲဒီစကားကိုပဲ ကိုယ် ကြားချင်တာ”

“ကိုယ် ကိုယ်တို့ အရင်က ဖြစ်ခဲ့တာတွေ မေ့လိုက်ကြစို့နော်၊ ကိုယ်တို့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ သဘောထားပေးပါ ညည”

ကြည့်စမ်း သံယောဇဉ်ကင်းမဲ့သော စကားကို သူဆိုသည်။ ညအလင်းမျိုး တစ်ခါတုန်းက သူမလည်း သူ့ကိုပြောခဲ့ဖူးသည်။

“ဖြန်း”

“အဲဒါ ရှင်အတွက် ကိုယ့်ရဲ့လက်ဆောင်ပဲ။ ရှင့်ကို နာကျည်းအထိ ရှင်ဟာ အလကားလှပဲ ကျော်ညီညာ၊ ရှင့်ရင်ထဲက ရှိတဲ့အတိုင်း သဘာကျားမိမိ မပြောရဲဘူး။ ရင်မှာဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး။ ရှင်ဘယ်တော့မှ နောင်တမရမိစေနဲ့”

သူမ ပေါက်ကွဲစွာ ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ မြင်အာရုံတွေက ပြာဝေ မူးမိုက်သွားခဲ့ကာ

“ဟာ ည ညည”

လှေကားထစ်တွေအတိုင်း သူမပြုတ်ကျသွားမည့် အခြေအနေ

www.burmeseclassic.com

က တစ်စုံတစ်ယောက်ချဲ့ လှမ်းထိန်း ပွေ့ထားမှုကြောင့်ဟု နောက်ထပ် သိလိုက်၏။

“ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်”

ဦးရိပ်သံနှင့်ပေးရင်း ဈာန် အနားရောက်လာချိန်မှာ ညအထိ က သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သတိလစ်မေ့မောနေပြီ။

“သူ သတိမေ့လဲသွားတာဈာန် ဆေးရုံကိုခေါ်သွားမှ ဖြစ်လာ လာ ဈာန်က နောက်ခန်းမှာ သူ့ကိုထိန်းထား မောင် ကားမောင်းပေး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မောင်”

သူ ညအလင်းကို ပွေ့ချိကာ ဆင်းခဲ့သည်။ ဈာန်က တိုက်ထိ ကို သော့ပိတ်ပြီးနောက်က ပြေးလိုက်ဆင်းလာ၏။

အနီးဆုံးရှိသည့် ဆေးရုံကိုပဲ သူ့ကားကို ဦးတည်မောင်းခဲ့သည်။ ဈာန်က သတိမေ့နေဆဲ။ ညအလင်းကို ပွေ့ထိန်းထားရင်း ဦးရိပ်မျက်စိ လေးနှင့် ရှိနေ၏။

ဆေးရုံရောက်တော့ ဆရာဝန်ကြီးက လိုအပ်သော စစ်ဆေး တွေကို အသေအချာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးပေးသည်။

“သူ သိပ်အားနည်းနေတယ်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း အစားအ သောက်ပျက်နဲ့ ပင်ပန်းထားတယ်နဲ့တူတယ် စိတ်ပူပူနဲ့ ခဏနေရင် သတိ လာမှာပါ။ အခုအားဆေးတွေ သွင်းထားတယ်”

ဈာန်က သူ ပခုံးကိုလှမ်းကိုင်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“မောင် ညအလင်း အနားမှာနေပေးလိုက်ပါနော်၊ ဈာန် သူ့ အတွက် ဝယ်ခိုင်းထားတဲ့ ဆေးတွေ သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“အိုကေ ဈာန်”

ဈာန် ခပ်သုတ်သုတ်လေး အခန်းထဲမှထွက်သွား၏။ သတိလစ် နေဆဲ ညအလင်းမျက်နှာလေးကို သူ့ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူမ မျက်ကွင်းလေးတွေ ချောင်ကျသွားတာတော့ အမှန်။ သူ့အတွက် ညအလင်း အတော်ထိခိုက် ခံစားရခဲ့ရသည်ဆိုတာ သေချာ၏။

သူ့ရင်ထဲမှာ တကယ်မကောင်းပါ။ ညအလင်းကို သူ့နှလုံးသား က ချစ်ခဲ့တာကို ဘယ်လိုဝန်ခံရမှာလဲ။ အခုချိန်မှာ ဈာန်အနားမှာ သူ နေထိုင်လိုသည်။

ဈာန် အပေါ်မှာ သူ သစ္စာမဲ့ချင်ပါ။ ဈာန်သည်လည်း သူ့အပေါ် မှာ နားလည်မှုတွေ ပြည့်ဝနေခဲ့သည်ပဲ။

ခွင့်လွှတ်ပါသည်ဟုလည်း ညအလင်းကို သူ နှစ်သိမ့်စကား ဆိုရက်ပါ။ သူမ သူ့ကိုရိုက်ခဲ့တာကိုလည်း လုံးဝ အပြစ်မမြင်ရက်။

ညအလင်း နှလုံးသားက ဒဏ်ရာပျောက်မည်ဆိုလျှင် သူ့ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ နှိပ်နှက်လိုက်စမ်းပါ။

ညအလင်း မျက်နှာလေးပေါ် ဝေ့ဝဲကျနေသော ဆံနွယ်လေးတွေ ကို သူ ညင်သာစွာပဲ သပ်တင်ပေးလိုက်မိသည်။

နုညက်သန့်ရှင်းနေသော မျက်နှာလေးကို သူ ထိန်းချုပ်မှုကင်း အွတ်စွာနှင့် နမ်းရှိုက်ခဲ့ဖူးသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

သူမ လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိစဉ်မှာ လက်ချောင်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်လာတာကို သတိထားမိသည်။ သူမ မျက်တောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်ပွင့်လာတော့ သူ ဝမ်းသာသွား၏။

“ည ည သတိရပြီနော်”

သူမ မျက်ဝန်းတွေ သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကားကားကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အားနည်းသော လေသံတိုးတိုးနှင့်

“ရှင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“ကိုယ် ညညကို စောင့်နေတာလေ”

သူမ မျက်ဝန်းတွေက သွယ်တန်းထားသော ဆေးပိုက်တွေကို သတိထားမိသွားပုံရ၏။

“ကိုယ်ရောက်နေတာ ဆေးရုံလား”

“ဟုတ်တယ် ညည၊ အားနည်းပြီး သတိမေ့သွားတာ”

“ကိုယ် ဘယ်တော့ ဆေးရုံကဆင်းရမှာလဲ”

“အခုသွင်းပေးထားတဲ့ အားဆေးတွေကုန်ရင် ဆင်းရမှာပဲ။ နောက်ထပ်လိုတဲ့ဆေးတွေ ဈာန်သွားဝယ်နေတယ်”

ညအလင်း နှုတ်ခမ်းလေတွေ မှဲ့ကျကာ အကြည့်တို့ လွှဲသွားခဲ့သည်။ သူ့ကို ဘာမှမပြောချင်တော့ဟန်နှင့် မျက်လုံးလေးတွေမှိတ် မြိတ် သက်သွား၏။

သူ အလိုက်တသိနှင့် အနားကထကာ ပြတင်းတံခါးမှာပဲ နေနေလိုက်သည်။ ကံကြမ္မာက ဘာကြောင့် သူတို့သုံးယောက်ကို ကြေညာ

နှုတ်တွေနှင့် ဆုံတွေ့ခွင့် ပြုခဲ့တာလဲ။

ညအလင်း ရယ် မင်းက ငါ့နည်းသားမှာ ဖူးဖူးနစ်နစ် စိုက်ဝင်နေတဲ့ မြားတစ်စင်းပါ။ ငါဘယ်တော့မှ အဲဒီမြားကို ဆွဲမနှုတ်ပစ်ဘူး။

ဘာလို့လဲသိလား။ ငါ မင်းကို ...။

ငွေရှင်းကောင်တာမှာ ဆေးဖိုးကျသင့်ငွေကို ထုတ်ရှင်းအပြီးမှာပဲ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက မောင့်ရဲ့ ဟန်းဖုန်းလေးက ထမြည်သည်။

ဈာန် ဖွင့်နားထောင်လိုက်တော့ မောင်ရဲ့ညီမလေး ငယ်ညီညာအိတ်ဆက်တာ ဖြစ်နေ၏။

“ဟယ်လို ကိုကိုလား”

“ငယ်လေး ဈာန်ပါ”

“ဪ မမဈာန် မာမိက မမဈာန်ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့ မနက်ဖြန်မမဈာန် အိမ်လာခဲ့ပါလား”

“ဪ အင်း လာခဲ့ပါ့မယ် ငယ်လေး”

“ဒါနဲ့ ကိုကို အနားမှာရှိလား”

“မရှိတူး ငယ်လေး ဆေးရုံပေါ်က အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဆေးရုံ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် မမဈာန်”

“ညအလင်း မောင့်ဆီလာရင်း သတိမေ့လဲသွားလို့၊ အဲဒါမှာ အားဆေးသွင်းနေရတယ်”

“ဟင်”

“အားဆေးကုန်ရင် ချက်ချင်းဆင်းလို့ရပါပြီ အခု မမဈာန် သူ့အတွက်လိုတဲ့ ဆေးတွေ ဆင်းဝယ်နေတာ၊ စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး”

“အခု မမဈာန်ကို ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ ငယ်လေး လာခဲ့မယ်”

“April Clinic လေ ငယ်လေး သိလား”

“သိတယ် သိတယ် ငယ်လေး အခုပဲလာခဲ့မယ်”

ငယ်လေး ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့သည်။ ငယ်လေး လေသံတွေမှာ ညအလင်းအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပူပန်နေတာကို ဈာန် သတိထားမိသည်။

တကယ်ဆို မောင်သည်လည်း ညအလင်းပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးမားတာ ဈာန် အကဲခတ်မိပါသည်။ ထိုအတွက် ဈာန် သဝန်မတိုချင်တော့ပါ။ မောင် ပျော်ရွှင်နေတာကိုပဲ ဈာန် မြင်ချင်ပါသည်။

ဈာန် အနားမှာ မောင်ရှိနေလျှင်ပဲ အရာရာ ပြည့်စုံနေပြီ။ အခန်းထဲကို ဈာန် ပြန်ရောက်တော့ မောင်က ပြတင်းတံဆိပ် အနီးမှာရပ်နေသည်။ ခုတင်ပေါ်က ညအလင်းကို ဈာန် ပြုံးပြတော့ ညအလင်းကလည်း ပြန်ပြုံးပြသည်။

“သက်သာရဲ့လား ညအလင်း”

“အင်း သက်သာပါတယ်”

“အခုလေးတင် ငယ်လေး ဖုန်းဆက်တယ် ညအလင်း ဆေးရောက်နေတယ်ဆိုတော့ ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်တဲ့”

“ညီမလေး ဖုန်းဆက်တာလား ဈာန်”

“ဟုတ်တယ် မောင် အခုလာနေလောက်ပါပြီ”

သွင်းပေးထားသော အားဆေးကုန်တော့ ဆရာဝန်က ခဏအပြီး ဆင်းလို့ရပြီဆိုသည်။

“ကိုယ်ပြန်ချင်ပြီ ကျော်ညီညာ”

“ငယ်လေး လာနေပြီလေ ညညရဲ့၊ ခဏလေး နားရင်းစောင့် ထိုင်ပါ”

မောင် ပြောနေတုန်းမှာပဲ ငယ်ညီညာ အခန်းထဲကို ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာသည်။ ညအလင်း နံဘေးမှာ သုတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်ရင်း

“မမ မမ သက်သာရဲ့လားဟင်”

“အင်း သက်သာပါ ငယ်လေး”

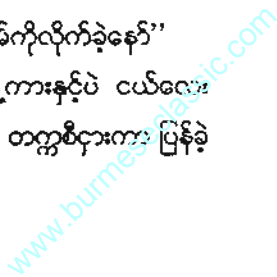
“မမရယ် ကိုကိုကြောင့် သိလား။ ကိုကို ရက်စက်လို့ မမဒီလို ခြစ်ရတာ ကိုကိုကို ငယ်လေး အရမ်းမုန်းတာမဲ”

ငယ်လေးပြောပြီး ငိုသည်။ မောင်က နှုတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည်။ ဈာန်တာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။ ငယ်လေး စကားတွေက ဈာန်အနားမှာရှိနေတာကိုတောင် အလေးမထားပါ။

ညအလင်းအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေ လွန်ကဲနေတာကြောင့်ဟု ဈာန်လည်ပေးလိုက်ပါသည်။

“မမ ငယ်လေးနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့နော် အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့နော်”

ဆေးရုံကို ယူလာသော ညအလင်းရဲ့ကားနှင့်ပဲ ငယ်လေး ချစ်ချစ်ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဈာန်နှင့်မောင်ကတော့ တက္ကစိဌာနက ပြန်ခဲ့

ကြသည်။

“မောင် မောင်တိုက်ခန်းရောက်ရင် နားလိုက်တော့နော်၊ ဈာန်လည်း အိမ်တန်းပြန်လိုက်တော့မယ်”

“အင်း၊ ဈာန်၊ ဈာန်ရဲ့ နားလည်ပေးမှုကို မောင်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် မောင်ရယ်၊ ဈာန် နားလည်ပါတယ်”

မောင့် လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဈာန် ဆိုမိပါသည်။ တကယ်ဆို မိဘတွေကို အတိုက်အခံလုပ်ကာ မောင် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာ ဈာန်သိ၏။

မောင့်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် ဈာန်နေ့စဉ် လာစိစဉ်ဆေးသည်။ ဈာန်နှင့်မောင်တို့ လက်ထပ်ဖို့အတွက်တော့ မောင်တို့ မိသားစု ပြဿနာတွေ အေးချမ်းမှု စိစဉ်ချင်သည်ဆိုသော မောင့်ဆန္ဒကို ဈာန် လက်ခံခဲ့၏။

မောင်ကိုတော့ ဈာန် မခွဲနိုင်အောင် မြတ်နိုးပါသည်။

“သမီး နေသာသလိုနေနော်၊ အန်တီတို့ကို ဘာမှ အားနာမေးမလိုဘူးနော်”

ငယ်လေးတို့ အိမ်ရောက်တော့ ငယ်လေးမိခင်က ညအလင်းက ရုတ်တရက် ရှိပါသည်။

“မမ ဒီညတော့ အိမ်မှာပဲနေနော်၊ ပြန်ချင်ရင် မနက်ကြိုက်

ဖြန် မမအိမ်မှာ ပြုစုမယ့်သူမှ မရှိတာ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အန်တီလည်း သမီးကို မေးစရာလေးတွေ နှိုလို့ ဟို သမီးနဲ့သားက ဘယ်တုန်းကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့တာလဲ”

“ကျော်ညီညာနဲ့ကျွန်မ ကျောင်းတုန်းကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ကြတာပါ။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပြီး ပြန်ဆုံကြတာလေ”

“သမီးက သားကို ခင်မင်သံယောဇဉ် ကြီးတယ်နော်”

အခုချိန်မှာ ညအလင်း ဟန်ဆောင်မှုတွေနှင့် မရှိချင်တော့ပါ။ ဆကယ်ဆို ကျော်ညီညာကိုတောင် နှုတ်က ဝန်ခံခဲ့ပြီးပြီပဲလေ။

“ကျောင်းမှာတုန်းကတည်းက ကျော်ညီညာနဲ့ ခင်မိုးဈာန်ချစ်သူတွေဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းလို ခင်ခဲ့ကြတယ်၊ ပြန်တွေ့တော့ ခင်မိုးဈာန် သူ့အနားမှာမရှိဘူး။ သူက လက်ထပ်ဖို့တောင်းတယ်၊ သမီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျော်ညီညာကို သံယောဇဉ် နိုင်မာခဲ့တာပါ အန်တီရယ်၊ သမီးဘဝမှာ ကျော်ညီညာက ပထမဆုံး ခင်တွယ်မိတဲ့ယောက်ျားပါ”

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ညအလင်း မရှက်စတမ်း ဝန်ခံမိသည်။ ငယ်လေးတို့သားအမိက နားလည်စွာ နားထောင်နေခဲ့ကြ၏။

“ကျွန်မ အရင်က ဒီပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ကျော်ညီညာ သိဆုံးပါ။ အခုတော့ အရာအားလုံး ပြောင်းလဲပြီး သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်ခဲ့တာပါ”

“အန်တီ သမီးကို နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီကလည်း သားကို သမီးနဲ့ပဲ သဘောတူတာပါ”

“ငယ်လေးလည်း ကိုကိုကို မမနဲ့ပဲ သဘောတူတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငယ်လေး၊ ဒါပေမဲ့ ကျော်ညီညာရဲ့နည်း သားက ကိုယ့်ဆီမှာ မရှိတော့ပါဘူး”

“အန်တီသိတယ်သမီး သားက ခင်မိုးချာန်ကို စာနာသနားစိတ် ပြီးတော့ အရင်သံယောဇဉ်နဲ့ မပြတ်သားတာပါ သူ သမီးကိုချစ်တာ အန်တီ သိတယ် အန်တီ မွေးထားတဲ့သားပါကွယ်”

နှစ်သိမ့်ဖေဖေ၊ စကားလား၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုကိုတော့ သူမ မိုက်မဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားချင်ပါသည်။

ကျော်ညီညာရယ်။ ရှင့်ကြောင့် ကိုယ်ရဲ့သိက္ခာ မာန အားလုံးကို ပေးဆပ်စတေးခဲ့ရတာပါ။

ရှင် ဒါကို တစ်ချက်လေးတောင် စောင်းဝှဲမကြည့်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်နှစ်လုံးသားကို ရှင်စကားသွားတာ နာကျင်စရာ ကောင်း ပေမယ့် ကိုယ်မနာနိုင်ဘူး၊ မနာရက်ဘူး။

အချစ်စိတ်ရဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းက အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ

အခန်း (၂၄)

တစ်ချိန်တုန်းက ဒီခြံ ဒီအိမ်ကြီးက သူမနှင့် အကျွမ်းတဝင် နှိတ်တာ မှန်ပေမယ့် အခုချိန်မှာတော့ သူ့စိမ်းဆန်လွန်းသလို ဖြစ်နေခဲ့ သည်။

အခုလည်း ဧည့်ခန်းဆိုဟာ ထိုင်ခုံမှာ သူမ ဧည့်သည်တစ် သောက်လို မောင့် မေမေကို ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရ၏။

ခဏကြာတော့ သွားခေါ်သည့် ငယ်လေး ပြန်ပါမလာတော့တဲ့ ဆင့်မေမေ တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းကိုထွက်လာသည်။

“မင်္ဂလာပါ အမေ”

ဈာန် မတ်တပ်လေးရပ်ကာ နှုတ်ဆက်တော့ မောင့်မာမိက နှစ်ခမ်းလေးတွေ လွန်ခနဲပြုံး ခေါင်းညိတ်ရင်း

“မင်္ဂလာပါကွယ် ရတယ် သမီးထိုင်ပါ နေကောင်သွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းသွားပါပြီ အမေ”

မောင့်မေမေက ဈာန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်သည်။ အရင်ကအတိုင်း နူးညံ့ပြီး ချိုသာသော အပြုံးမျက်နှာက ချစ်ခင်ကြွင်းမဲ့ ခိုင်တို့ အပြည့်ရှိနေဆဲ။

မောင့်မေမေရဲ့ အကဲခတ်အကြည့်တွေ ဈာန်ခန္ဓာကိုယ် ခြေချာ ခေါင်းအဆုံး လွှမ်းခြုံနေခဲ့တာတော့ စိတ်မှာ မလုံခြုံသလို ခံစားနေခဲ့ရသည်။

ဝေဒနာရောဂါဆိုးကြီး၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုက နှစ်ချီကြာခဲ့သည်ဆိုတော့ ဈာန် လူးလှိမ့် ခံစားခဲ့ရတာ ပြင်းထန်ပါသည်။ ဒီတော့ ဈာန်ခန္ဓာကိုယ်က သိသာစွာတော့ ပိန်လို့သွားသည်။

မောင်ဆီ ပြန်မလာခင် အချိန်ကာလဆိုလျှင် ဈာန်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က တကယ်ကို အရိုးပေါ် အရေတင်မတတ်ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

ဒယ်နီက အားပေးစကားတွေနှင့် ပြန်လည် ဖြည့်ဖြိုးလာအောင် အစားအသောက်ကအစ အကြံပေးဂရုစိုက်ခဲ့တာမို့ ဈာန် ဒီလို အဆိုးအနေကို ပြန်ရောက်လာတာ ဖြစ်၏။

“ခွဲစိတ်တာ အောင်မြင်တယ်လို့ သမီးဦးလေးက ပြောတယ်”

လွင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသော အတွေးတွေက ဒေါ်နှင်းမြတ် အထဲ

စကားကြောင့် ပြတ်တောက်သွား၏။ ဈာန် ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ အောင်မြင်ပါတယ် အမေ”

“ငါးနှစ်ကျော်လောက်တောင် ကြာခဲ့တယ်နော်၊ သမီးပြန်အောင်တော့ ဘာလို့ အန်တို့ကိုတောင် အသိမပေးတာလဲ”

“ဦးလေးက မပြန်စေချင်ဘူး။ ဈာန်မောင့်ကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ပြန်လာတာပါ”

ဈာန် စကားကို ဒေါ်ရင်းမြတ် သိပ်မနှစ်သက်သလို မျက်မှောင်များကပ်ကြည့်ရင်း

“အန်တီ သမီးဦးလေးနဲ့ တွေ့ဖြစ်ပါတယ်၊ သမီးရောဂါက အလွင်းပျောက်ကင်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်သေးဘူးတဲ့၊ ဆေးဝါးတွေ ဆက်မှီခဲ့ပြီး အစားအသောက် အနေအထိုင်ကအစ ဂရုစိုက်ရမယ်ဆို”

“ဟို ဒီလောက် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဆေးတော့ သောက်ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အတော်ကြီးကို သက်သာ ပျောက်ကင်းနေပါပြီ”

“နေဦး သားက မင်းရောဂါ အစစ်အမှန်ကို သိထားပြီးပြီလား။ ရောဂါကို ကုသဖို့ မင်းသွားခဲ့တာ အန်တီပါ သိတယ်လို့ ပြောလိုက်တာ”

“နေဦး သားက မင်းရောဂါ အစစ်အမှန်ကို သိထားပြီးပြီလား။ ရောဂါကို ကုသဖို့ မင်းသွားခဲ့တာ အန်တီပါ သိတယ်လို့ ပြောလိုက်တာ”

မယုံကြည်သလို မေးသော လေသံတွေက စိမ်းပြတ်နေသလို

“ဟုတ်ကဲ့ အောင်မြင်ပါတယ် အမေ”

လွင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသော အတွေးတွေက ဒေါ်နှင်းမြတ် အထဲ

“ဟုတ်ကဲ့ အောင်မြင်ပါတယ် အမေ”

“ငါးနှစ်ကျော်လောက်တောင် ကြာခဲ့တယ်နော်၊ သမီးပြန်အောင်တော့ ဘာလို့ အန်တို့ကိုတောင် အသိမပေးတာလဲ”

ဈာန်ရှင်းပြသမျှကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော မျက်နှာ
က တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။ ပြီးမှ

“သမီးကို အန်တီ တောင်းပန်ချင်တယ်။ အန်တီသားကို ဥ
အလင်းနဲ့ သဘောတူထားပြီးပြီ။ သမီး သားနဲ့ကင်းကင်းနေပေးပါ”

မောင့်မာမိနုတ်က ဒီလောက်အထိ ပြတ်သားစွာဆိုလာမည်
မထင်ခဲ့မိပါ။ အခုတော့ သူမကိုတွေ့ချင်သည်ဆိုတာ ဒီစကားတွေ
ဖို့ဟု နားလည်သိခဲ့ရပြီ။

ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် ဈာန် မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ မျက်ရည်
ဝဲတက်လာတာ ချက်ချင်း။

“သမီး မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ သမီးရဲ့ရောဂါပျောက်ကင်း
မြန်မာပြည်ပြန်ခဲ့ပါလို့ အမေပဲ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား အမေရယ်”

“အန်တီလို့ပဲ ခေါ်ပါ ခင်မိုးဈာန်”

ခေါ်နေကျ နာမ်စားကိုတောင် နားခံနားထောင်ဖို့ ဒေါ်နှင်းမြတ်
အလိုမရှိတော့ပြီလား။

“ရောဂါ ပျောက်သွားရင် မောင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးပါမယ်
အမေပဲ ဈာန်ကို သဘောတူထားခဲ့တာ မဟုတ်လားဟင်”

“အဲဒီ သဘောတူညီမှုကို အန်တီဖျက်တယ်။ သားနဲ့မင်း
အန်တီ သဘောမတူနိုင်ဘူး ခင်မိုးဈာန်”

“အန်တီ ဈာန် နှလုံးသားကို မခွဲပါနဲ့။ မောင့်ကိုချစ်လွန်း
အန်တီတို့စကားကို ဈာန် နားထောင်ခဲ့တာပါ။ ဈာန်ဆန္ဒနဲ့ဆို မြန်မာပြည်

က မသွားဘူး။ မောင်နားမှာပဲ သေဖို့ဝန်မလေးခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အန်တီ
စကားကို ဈာန် နားခံခဲ့ပါတယ်။ ငါးနှစ်ကျော်အထိ မောင့်ကို မဆက်သွယ်
ဘဲ နေခဲ့တယ်။ ဒီအတွက်လည်း ဈာန် မောင်အထင်လွဲတာ ခံခဲ့ရတယ်။
အခု မောင်ရဲ့နားလည်မှုတွေကို သမီးရနေပြီ အမေ။ သမီးကို မရက်စက်
ပါနဲ့နော်”

မျက်ရည်တွေကြားကာ ဈာန် ငိုကြွေးတောင်းပန်မိသည်။ ဒေါ်
နှင်းမြတ် ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း ထရပ်သည်။

“အန်တီသားကို ရောဂါသည်နဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူး။ အန်တီ
အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ တားပါရစေကွယ်”

“အမေ ညအလင်းကြောင့် သမီးကို ရက်စက်နေတာလား”

“ညအလင်းကို သားကိုယ်တိုင်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာ
အန်တီတို့ကိုလည်း အသိပေးခေါ်ခဲ့ပြီးမှ သား အခုလို ထင်ရာလုပ်သွား
တော့ ညအလင်းဘက်က စဉ်းစားဦးလေကွယ်”

“သမီးဘက်ကကော အမေ”

“တော်ပါတော့ ခင်မိုးဈာန်။ သမီးကိုလည်း အန်တီ ချစ်ခဲ့တာ
သမီးအသိပါ။ ဒီလိုချစ်လို့ သမီးဆက်ပြီး အသက်ရှင်ခွင့်ရအောင် တိုက်
တွန်းခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အန်တီရှေ့မှာ တစ်ချိန်ချိန် သမီးရောဂါသည်ပြု
ရင် အန်တီ ခံနိုင်ရည်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ အန်တီကို နားလည်ပေးပါ သမီး
ရယ်”

ပြောရင်း ဒေါ်နှင်းမြတ် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာတာ

ဈာန်မြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာ မချို။

“သားကိုချစ်ရင် အန်တီကို စာနာရင် သမီးနောက်ဆုတ် လိုက်ပါ”

စကားအဆုံးမှာ ဒေါ်နှင်းမြတ် အခန်းထဲကို လှည့်ဝင်သွား ခဲ့သည်။ ဈာန် တစ်ယောက်တည်း ညှော်ခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

မီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သုတ်ရင်း ဈာန် ညှော်ခန်း လေးကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ရက်စက်လိုက်တာ လောကကြီးရယ်။ ဈာန် အပေါ်မှာ ဘာညီ ဒီလောက် ရက်စက်ရတာလဲ။

တကယ်ဆို ဈာန်မှာ အစာအိမ်ဆိုတဲ့ ရောဂါကြီးရှိနေပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရချိန်က နောက်ကျနေပြီ။

အစာအိမ်နာက ကင်ဆာဆန်ဆန် အခြေအနေအထိ ဆိုးရွား နိုင်သည်ဆိုတာကြောင့် မောင့်အမေက ဈာန်ကို နှစ်သိမ့်သည်။

“သမီး ရောဂါကို နုတုန်းမှာ ကုသစမ်းပါ။ ဆေးပညာတိုး တက်ထွန်းကာနေတဲ့ တိုင်းပြည်အထိ သွားကုနိုင်ရက်နဲ့ သမီးဘာညီ ခေါင်းမာနေတာလဲ”

“သမီး မောင့်ကို မခွဲနိုင်ဘူး အမေရယ်”

“သားနဲ့သမီး တစ်သက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားချင်တယ် ဒီရောဂါကို အချိန်ယူပြီး ကုသပါ။ အန်တီ တာဝန်ယူတယ်။ သမီးပျော် ပျောက်ကင်းပြီး ပြန်လာတာနဲ့ အန်တီကိုယ်တိုင် သားနဲ့ လက်ထပ်”

သ်”

ကတိတွေပေးကာ ဈာန်ကို အမေရိကားမှာ ရောဂါကုဖို့ မောင့် ဆေး တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ မောင် ထိုကိစ္စကိုမသိအောင်လည်း လျှို့ဝှက် ထားခဲ့သည်။ ဈာန် ပညာသင်သည်ဟုပဲ မောင်သိခဲ့၏။

ဈာန် မသွားမီလေးမှာ မောင် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တော့ နီးစဉ်ဖျက်ဖို့ ဈာန် စီစဉ်ခဲ့သေး၏။

“မလိုတူသမီး သား အခြေအနေက ဘာမှမပြောပလောက်ဘူး ဆိုပြီး မရှိလည်း ဘာဖြစ်နိုင်မှာမို့လဲ၊ ကိုယ့်ခရီးကို ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါ ဘုရား။ အချိန်တန်ရင် သမီးဘဝ အေးချမ်းသွားမှာပါ”

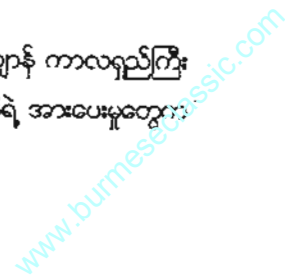
ဈာန် ထင်မှတ်ထားသည်ထက်တောင် ဈာန်ရဲ့ရောဂါဝေဒနာ က ဆိုးနေခဲ့၏။

ထိုနောက်မှာ ခွဲစိတ်မှုတွေ အကြိမ်ကြိမ်၊ ဆေးရုံးလေးငါးခု ပြောင်းကာ အချိန်ယူ ကုသခဲ့ရ၏။

ထိုကာလတွေမှာ မောင့်မေမေကံတော့ သတိတရ ဖုန်းဆက် ကာ အားပေးစကားတွေ ပြောခဲ့၏။

“သားက သမီးအကြောင်း အမြဲမေးတယ်။ သမီး ပညာရေး နှင့်အယှက် မဖြစ်စေဖို့အတွက် အန်တီ ချော့မော့ထားရတယ်။ သမီး ကျန်းမာရေးပဲ ဂရုစိုက်နော်”

မောင့် မေမေရဲ့ အားပေးစကားတွေနှင့် ဈာန် ကာလရှည်ကြီး ခုတ်ထိုင်ကျော်ပြတ်ခဲ့ရတာ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ဒယ်နီရဲ့ အားပေးမှုတွေက

ခွန်အား ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဈာန် ရောက်သက်သာ ပျောက်ကင်းခဲ့သည် ဆိုပေမယ့် ဦးထွန်းက မြန်မာပြည်ကို မပြန်စေချင်ခဲ့။

“ဒီမှာပဲ အခြေချပါ သမီးရယ်၊ သမီးရဲ့ရောဂါအတွက် လိုအပ်ရင် ဒီမှာပဲ ပြသလို့ရတယ်၊ ဘာလို့ မြန်မာပြည် ပြန်မှာလဲ”

ဦးလေးကို ဆန့်ကျင်ကာ ဈာန် မြန်မာပြည်ကို ပြန်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ မောင်ရဲ့ ဥပေက္ခာတရားတွေကိုလည်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနိုင်ပြီးမှ...။

အခုတော့ မောင့် မေမေကိုယ်တိုင်က သဘောမတူနိုင်ဘဲ ဖွင့်ပြောလာခြင်းက ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။

မောင်ရယ် မောင့်ကို ကျွန်မ မခွဲနိုင်ဘူး။

ကျွန်မကို ခွဲမသွားပါနဲ့။ ဘယ်သူမှ ကျွန်မဘက်မှာ မရှိတော့မောင်ရဲ့နေပေးပါ။

အခန်း (၂၅)

ဒီနေ့ သူတိုက်ခန်းကို ဈာန်ရောက်လာသည်။ လက်ထဲမှာလည်း အိတ်တွေနှင့် လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပြည့်နေသည်။

“ဟာ ဈာန် စောစောစီးစီး လက်ထဲက ဘာတွေလဲ ပင်ပန်းလိုက်တာကွာ”

“ဒီနေ့ မောင်နဲ့အတူ ထမင်းချက်စားကြမလို့လေ၊ ဒီမှာဟင်းတွေပါလာတယ် အနံ့ပဲ”

“အိုကေ မောင်လည်း ကူလုပ်ပေးမှာပေါ့”

ဈာန်လက်ထဲက အိတ်တွေကို ဝိုင်းကူဆွဲပေးရင်း မီးဖိုခန်းလေးထဲကို နှစ်ဦးသား ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဘာတွေ ချက်မှာလဲဟင် ဈာန်”

“ကြက်သားဆီပြန်၊ အပိမ်းကြော်၊ ငါးဖယ်ဟင်းချိုနဲ့ နောက်နေ့တွေ မောင်စားလို့ရအောင် ငါးကြော်နှပ်ပေးခဲ့မယ်”

“ဟား စုံလှချည်လား”

“ကဲ ကြက်သားချက်ဖို့ ဂျင်းရယ် ကြက်သွန်ဖြူရယ် မောင်
နွားပေးနော်၊ ငရုတ်သီးတော့ မောင် ထောင်းတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဈာန်ဝဲ
ထောင်းမယ်”

“ဈာန် ငရုတ်သီးတွေ ဂျင်း အပူအစပ်တွေ ဈာန်နဲ့ တည့်လို့
လား”

“ရတယ် ဈာန် တစ်ခါတလေ စားတာဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ပြောရင်း ဈာန်က ကြက်သားတွေကို ဘောစင်လေးမှာ ရေ
အထပ်ထပ်ဆေးကြော ပြင်ဆင်နေသည်။ သူ ကြက်သွန်တွေ နွားပေးရင်း
နံဘေးက လိုအပ်တာတွေ ကူညီပေးနေလိုက်၏။

ဈာန်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း ဟင်းတွေ တစ်အိုးပြီး တစ်
အိုးတည်ကာ ချက်ကာ ဖယ်ဆက်သလို လုပ်နေ၏။

“ဈာန် ဒါတွေ ဘယ်တုန်းက ချက်တတ်နေတာလဲ”

“အဟင်း ဟင်းချက်နည်းစာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး စမ်းချက်ရင်း
တတ်တာပေါ့၊ အဟင်း ရယ်စရာ ပြောရဦးမယ်၊ ဈာန် စချက်တုန်းက
မြည်းပြီးစားတဲ့ သူက ဒယ်နီလေ”

“အင်း ပြောပါဦး”

“အစင်အဟင်မတည့်တော့ င်လိုက်ပေါ့လိုက် ရသာနံပေါ် ဒယ်နီ
က မြန်မာထမင်းဟင်း ခရေစီဆိုတော့ ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း
စားတာပဲ သိလား”

“အင်း ဒယ်နီကတော့ ဈာန်အတွက် မိတ်ဆွေကောင်းပါ။
သူကော နေထိုင်ရ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် အခု မန္တလေးသွားတယ် ပြီးရင် မေမြို့ဆက်သွား
မယ်တဲ့၊ မြန်မာပြည်ရောက်တုန်း သူက အနှံ့လည်နေတာလေ”

ဈာန် ပြောပြတာ နားထောင်ရင်း ဒယ်နီကို သူ ပြေးမြင်မိသည်။
မြန်မာစစ်စစ် မဟုတ်ပေမယ့် ဈာန် မိတ်ဆွေဒယ်နီက ခင်မင်စရာ
ကောင်းသူဟု သူသိခဲ့ရသည်။

ဈာန်နှင့် အထင်လွဲမိတာကိုတောင် အားနာမိသေးသည်။

“ကဲ မောင် ရေခိုးချိုးနှင့်တော့ ဒီအိုးကျရင် စားလို့ရတော့မှာ”

“ဟား ဈာန်နဲ့မှ အတူချိုးမှာပေါ့”

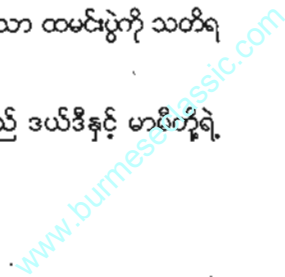
“အိုး မောင်ကလည်း”

ဈာန် မျက်နှာလေးရဲ့ကာ ရှက်သွေးလွှမ်းသွားတော့ သူ သဘော
ကျသလို ရယ်ရင်း ဈာန် နဖူးလေးကို နှမ်းလိုက်၏။

“နောက်တာပါကွာ မောင်နဲ့ ဈာန် လက်ထပ်သေးဘဲ မောင်
ဘယ်တော့မှ အဆင့်မကျော်ပါဘူး၊ ကဲ မောင်ရေချိုးလိုက်မယ် ပြီးမှ
ဈာန် ချိုးပေါ့”

သူ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ဈာန်နှင့်အတူ ဒီလိုချက်ပြုတ်
စားသောက်ရတော့ ညအလင်း အိမ်မှာ စားခဲ့ရသော ထမင်းပွဲကို သတိရ
မိ၏။

ဟင်းချက်တော်သော ညအလင်းသည် ဒယ်နီနှင့် မာမိကဲ့ရဲ့

ချီးကျူးမှုကိုတောင် ခံယူခဲ့ရသေးသည်။

တစ်ချိန်မှာ ညအလင်းနှင့် ပျော်စရာကောင်းသော မိသားစု ဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟု သူ့စိတ်ကူးယဉ်ထားသမျှတွေက ဘယ် တော့မှ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဈာန် ချက်ထားသော ဟင်းတွေနှင့် နှစ်ယောက်သား အတူ ထမင်းစားဖြစ်သည်။

“ဈာန် အငန်အစပ်တွေ သိပ်မစားနဲ့နော်”

“အဟင်း ရပါတယ် မောင်ရဲ့၊ ဈာန်က ရောဂါသည်မှ မဟုတ် တော့တာ”

ဈာန်ကို စိုးရိမ်စွာ သူပြောပေမယ့် ဈာန်ကတော့ အားရပါးရ စားနေတာ ထမင်း နှစ်ပွဲတောင်ကုန်သည်။

စားသောက်ပြီးတော့ ဈာန် ပန်းကန်တွေ သိမ်းဆည်း ဆေး ကြောရင်း

“အ အ နာလိုက်တာ”

“ဟာ ဈာန် ဈာန်တာဖြစ်တာလဲ”

“ဗိုက် ဗိုက်ထဲကနာလို့ ဈာန် ထမင်းစားများသွားလို့ ထင် တယ်”

“ဟာ ဖြစ်ရမယ်ကွာ ဈာန်ကတော့”

“ရတယ် ဈာန် အိတ်ထဲမှာ ဆေးဘူးပါတယ်၊ အ ယူပေးပါ မောင်”

စိုးစိုးစာပေ

သူ ဈာန်လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဆေးဘူးကို ယူကာ ရေတစ် ခွက်နှင့် ဈာန်ဆီ ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ဒီမှာခဏထိုင်လိုက် ပန်းကန်တွေ ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ပြီးမှ မောင် ရှင်းလို့ရတယ်”

ထိုင်ခဲ့မှာ ခဏလေးထိုင်လိုက်မှပဲ ဈာန် သက်သာသွားကာ ချက်နာလေး ပြုံးရွှင်သွားခဲ့သည်။

“အိုကေ သက်သာသွားပြီ မောင်”

“မောင် ရင်ထိတ်လိုက်တာ ဈာန်ရယ်”

“ဒါဆို ဈာန်ကို ချစ်လို့ပေါ့နော်၊ ဈာန်လေ မောင့်ကို သိပ်ချစ် တယ်၊ သေတဲ့အထိချစ်မှာ၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်မေမေက ဈာန်နဲ့ မောင့်ကို သဘောမတူတာတဲ့”

“မာမိက ဈာန်ကို နားလည်မှုလွဲနေတာပါ ဈာန် နေကောင်းနေ ပြီပဲ၊ နောက်တော့ စိတ်ပြေသွားမှာပါ၊ အရင်က ဈာန်ကို မာမိချစ်သလို ပြန်ချစ်လာမှာပေါ့”

“မောင် ချစ်ဖို့ပဲလိုတာပါ၊ ညအလင်းကို မောင် မတွဲနဲ့တော့ နော်”

“အင်း မတွဲပါဘူး ဈာန်ရယ်”

“ဈာန် ကွယ်ရာမှာလည်း မတွဲနဲ့နော် မောင့်ကိုတော့ ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုမယုံဘူး၊ သူ့ရင်ထဲမှာ မောင်ရှိနေတာ ဈာန် သိတယ်”

ဈာန် သူ့လက်တွေ့ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ပြောနေ

သည်။ သူ ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်မိတာ ဈာန်မသိ။

ညအလင်း ရင်ထဲမှာ သူ ရှိနေသည်လား။ သူ့ရင်ထဲမှာ
လည်း ...။

အခန်း (၂၆)

ညအလင်း ဒီနေ့ စောစောထပြန်ခဲ့သည်။ ရေခဲချိုးပြီး အဝတ်
အစားတွေလဲကာ ပြင်ဆင်ရသည်။

စိတ်က မပါလှပေမယ့် ငယ်လေးတို့ သားအမိခေါ်တာကြောင့်
ဖြစ်၏။ ဒီနေ့ ငယ်လေးနှင့် အန်တီနှင့်မြတ်တို့ မိဘမဲ့ကျောင်းကို သွားလှူ
ဒါန်းကြမည်ဆိုသည်။

သင်တန်းပိတ်ရက်ဆိုတော့ ငြင်းလို့မကောင်းပါ။ ကိုယ်နှင့်
ကျော်ညီညာနှင့်ပတ်သက်မှု မရှိပေမယ့် ငယ်လေးတို့ သားအမိနှင့်က
ရင်းနှီးနေတော့လည်း ခေါင်းညိတ်ရတော့၏။

ကော်လံ အပြားကြီးကြီး လက်ရှည်အင်္ကျီဖြူလေးကို စကပ်
ချည်ရှည်ဖားဖား အနက်ရောင်နှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ အညှို့
ရောင်ဆံပင်ဖျော့ဖျော့လေးတွေကို အပြောင်သိမ်းကာ ခပ်မြင့်မြင့်လေး

စုချည်သိမ်း၏။

နားမှာက ပလက်တီနမ်ဆွဲပြားလေးနှင့် စိန်လော့ကတ်သီချင်း
သောကြား။ စိန်ပွင့်စီ ဟန်ချိန်းလေး ဆင်လိုက်တော့ ပြီးသွားခဲ့ပြီ။

ညအလင်း ပုံစံလေးက အဝေးက လှမ်းကြည့်လျှင်တော့ ထင်
ခနဲ မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာသော နို့နှစ်ရောင် ပရာဒိုကားကိုမြင်တော့
ဘယ်သူလဲဟုတောင် အံ့သြသွားမိသေး၏။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်တော့မှ ကားကို ငယ်လေးကိုယ်တိုင်
မောင်းနှင်လာမှန်း သိလိုက်သည်။

“မမ ရေ အသင့်ပဲနော်၊ လှလိုက်တာ”

ငယ်လေး ဆင်းလာကာ ညအလင်းကို ပြုံးကြည့်ကာပြောသည်။
ကားပေါ်က အန်တီနှင့်မြတ်ကလည်း ပြုံးနှုတ်ဆက်၏။

“ကားပြောင်းသွားတော့ ဘယ်သူလဲလို့”

“အဟင်း ဒါ မာမိတို့ ငယ်လေးအတွက် ဝယ်ပေးတဲ့ ကားပေါ့”

“ဟုတ်လား ဒါဆို ငယ်လေး သင်တန်းလာရင် လန်းပြီဗျော်”

“သမီးရေ သမီးညီမက ထမင်းကြွားချင်လို့ သူ့ကားနဲ့ လာခေါ်
တာကွဲ့ ဟင်း ဟင်း”

ညအလင်း ရှေ့ခန်းမှာပဲ ငယ်လေးနှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
ငယ်လေးက ကားလေးကို ညင်သာစွာပဲ မောင်းထွက်လိုက်သည်။

“အန်ကယ် မလိုက်ဖြစ်ဘူးလား”

“အရေးကြီး ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာလို့ သမီးရေ နောက်ဆိုင်
အန်တီတို့က မြန်မာပြည်မှာပဲ စီးပွားရေး အခြေချတော့မှာဆိုတော့
အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့ သမီးအန်ကယ် ရှုပ်နေတာပေါ့”

အန်တီနှင့်မြတ် ရှင်းပြတာကို နားထောင်ရင်း ညအလင်း
ဆင်းလေးပဲ ညိတ်မိ၏။ ငယ်လေးက

“မမ ဒီနေ့ အရမ်းလှတာပဲ”

“အဟင်း အရင်က မလှဘူးပေါ့”

“အမြဲတမ်း ထုံနေတာပါ မမယောက်မရယ်”

“အန်တီကတော့ အဲဒီလို အမြဲတမ်းလှနေတဲ့ သမီးကိုပဲ ချွေးမ
ဆော်ချင်တာ”

အန်တီနှင့်မြတ် စကားကို ညအလင်း အပြုံးယဲ့ယဲ့လေးနှင့်
ဆင်းညိတ်လိုက်ရင်း

“အန်တီကို ကျော်ညီညာ မပြောပေးဘူးထင်တယ်၊ သမီးတို့
ထမ်းခွဲလိုက်ပါပြီ”

“ဟင့်အင်း အန်တီကတော့ ခင်မိုးချာန်ကိစ္စကို အပြတ်ရှင်းဖို့
ဆုံးစားထားတယ်”

မိဘမဲ့ကျောင်းဝင်းထဲကို ကားလေးဝင်လာပြီမို့ စကားစကို
ဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရပ်ထားသော ကျော်ညီညာ

ကားလေးကိုမြင်တော့ ညအလင်း အံ့သြမျက်ဝန်းလေး ဝိုင်းသွားသည်။
သူ ဒီမှာ ကြိုရောက်နေမည်ဟု ညအလင်း မထင်ပါ။ ငယ်လေး

www.burmeseclassic.com

ကလည်း ကြိုပြောမထားခဲ့ပါ။

အဖြူရောင် လည်ကပ်နဲ့ ရှုပ်လက်ရှည်နှင့် ပုလဲဖောက် အနက်ရောင် ယောပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့အသွင်က ရှင်းခန့်နေသည့် အနားမှာ ခင်မိုးချာန် ပါမလာတာတော့ တော်သေးသည်။

ကားပေါ်က ဆင်းလာသော ညအလင်းကိုမြင်တော့ သူ့လည်အံ့ဩမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေ၏။

“ဘာအံ့ဩနေတာလဲ သား ညအလင်းကို မာမိခေါ်လာတာ အန်တီနင်းမြတ်က ပြောရင်း ညအလင်း လက်ကိုဆွဲကျောင်းထဲဝင်သည်။ ငယ်လေးကလည်း ညအလင်း တစ်ဖက်က ထိုင်လာသည်။

သူကတော့ အနောက်က အသာတိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာရင်း သက်ဆိုင်သူတွေကို ကျောင်းအတွက် ပစ္စည်းနှင့် ငွေတွေ့သွားဒါန်းကြသည်။ အမှတ်တရ ဓါတ်ပုံတွေရိုက်တော့ သူ့အနားမှာ ညအလင်းကို အန်တီနင်းမြတ်က ရပ်စေသည်။

အန်တီနင်းမြတ်နှင့် ငယ်လေးတို့ တမင်စီစဉ်ထားသည်ဟု တောင့် သူမ ထင်မိသေး၏။

ကျောင်းက ညှော်ခံကျွေးမွေးသော ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့် အလင်းကို ငယ်လေးနှင့် ညအလင်းတို့ သုံးဆောင်နေတုန်းမှာ ကျော်ညီညွတ်ညွတ် အန်တီနင်းမြတ်တို့ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရပ်ကာ ဘာတွေပြောနေကြသည်မှ မသိပါ။

“မာမိ နောက်ကို အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ညအလင်းနဲ့သား လမ်းထဲက ငါ့ကိုဖြို”

သူ့စကားကြောင့် မာမိ မျက်နှာက အလိုမကျသလို တင်းမာနေခဲ့ရင်း

“ညအလင်းကို လက်ထပ်ပါရစေ၊ ညအလင်းနဲ့ သားကို ညအလင်းဟာ သားဘဝပါလို့ မင်းပါးစပ်ကပဲ ပြောတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး။ အခုတော့ မင်းကအမျိုးမျိုးပါလား။ ငါမွေးလာတဲ့သားဟာ ဒီလောက်အထိ မျက်နှာများလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး။ ငါ နောက်ဆုံးပဲ ပြောတော့မယ်။ နင် သဘောမတူတဲ့ မိန်းမနဲ့ နှစ်သက်၍ ငါ့အိမ်ကို ပြန်မလာခဲ့နဲ့”

“မာမိကို သား တောင်းဆိုထားတယ်လေ၊ သားကို ချာန်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ”

“ငါပြောပြီးပြီ ကျော်ညီညွတ် ငါ ရောဂါသည်မကို ချွေးမ မတော်ဘူး။ မင်းကို ခင်မိုးချာန်ကို လက်မထပ်ရဘူး”

“သားနဲ့ချာန်ကို မာမိပဲ ဘဘောတူခဲ့တာလေ၊ ပြီးတော့ ချာန်နဲ့ ဆေးသွားကုဖို့ မာမိပဲ တိုက်တွန်းခဲ့တာ၊ ဘာလို့အခုမှ မာမိ ဖျက်မလဲချာ၊ ချာန်ကို သနားပါဦး”

“ချာန်ကို သမီးလေးလို စာနာလို့ ရောဂါသွားကုသဖို့တောင် တိုက်တွန်းခဲ့တာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း သူ အခုချိန်ထိ အသက်ရှင်တာ မာမိသာမတိုက်တွန်းခဲ့ရင် သူ အခုချိန်ဆို လောကကြီးထဲမှာ

ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး သား”

“အခုမှ ဘာလို့ ဈာန်ကို မာမိ သားနဲ့ သဘောမတူတာလဲ”

“ခက်ပါလား သားရယ်၊ ဈာန်ရောဂါက ယတိပြတ် ပျောင်းကင်းတယ် မင်းထင်လား။ အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ရှိတယ်။ အစားသောက်တစ်ချက် မှားတာနဲ့ ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်။ ငါက ကိုယ့်သားငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးဖိုဘဝ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဈာန်က သနားစရာ ကောင်းပါတယ် မာမိရယ်”

သူ့စကားကို မာမိ ပင့်သက်ရှိုက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“မာမိ လက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးလည်း ဒီမှာမနေဘဲ သူ့နေခဲ့တဲ့ အမေရိကားမှာ ဆက်နေတာက အဆင်တော်ဆုံးပဲ။ ပြည့်စုံတဲ့ ဆေးဝါးကုသမှု လိုအပ်ရင် အဲဒီမှာလွယ်တယ်။ သူ့ရောဂါနဲ့ သူ့ဘဝကို ဂရုစိုက်နေနိုင်မှ တန်ကာကျမှာ”

“ဈာန် ဆန္ဒက ကျွန်တော့်အနားမှာပဲ နေချင်တာ”

“ကျော်ညီညာ မင်း ညအလင်းဘက်ကို လုံးဝ ထည့်မတွေးဘူးလား။ ဒီကိစ္စမှာ မင်းကို ဒယ်ဒီလည်း တော်တော် ဒေါသထွက်စေတယ်။ မင်းလုပ်ပုံက လှေခန်နှစ်ဖက် နင်းနေသလိုပဲ”

“အဲဒီလိုဖြစ်တာ သား သိခွင့်မရခဲ့တဲ့ အချက်တွေကြောင့် အခုချိန်မှာ ဈာန်ကို သား ဥပေက္ခာပြု မထားနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို မင်းက ညအလင်းကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“သူ့ကိုလည်း သားတောင်းပန်မှာပါ မာမိ”

မာမိ သူ့ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ တည့်တည့် ဆွေးနာအသံနှင့်

“အေး ဒါဆိုရင် မင်းငါ့ကိုလုံးဝ ဆက်သွယ်စရာ မလိုဘူး။ အခု ညအလင်းကို ငါ ထားခဲ့မယ် မင်းလိုက်ပို့ပေးလိုက်”

စကားဆုံးမှာ မာမိ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်နုံးချိနေခဲ့သည်။

ချစ်ခြင်း သံယောဇဉ် အကြင်နာတရားနှင့် စာနာမှုအားလုံးကို ချစ်ဥပေက္ခာပြုနိုင်သူ မဟုတ်တော့လည်း...။

အန်တီနှင့်မြတ်က ကျော်ညီညာကားနှင့် ပြန်လိုက်သွားဟု ဆိုတော့ သူမ ဘာမှမငြင်းနိုင်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။

ဘာကြောင့်လဲ။ သူ့က တောင်းဆိုခဲ့တာကြောင့်လား။ သူမကို ဘာပြောချင်တာကြောင့်လဲ။

ငယ်လေးနှင့် အန်တီပြန်သွားတော့ သူ့က ညအလင်းဆီ လှမ်းသွားလာသည်။

“ညည ဒီကိုဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ”

“ကိုယ်သိပ်လိုက်ချင်လို့ လိုက်လာတယ် ရှင်ထင်နေသလား။ မာမိ ကိုယ်တိုင်ခေါ်လို့ လိုက်ခဲ့တာ ရှင် ရှိမယ်တောင် မဆင်ဘူး”

“တကယ်ဆို ကိုယ့်ဆီ ညည ဖုန်းဆက်မေးသင့်တယ်”

“ကိုယ်က ဘာကြောင့်မင်းဆီ ဖုန်းဆက်ရမှာလဲ ကျော်ညီညာ”

“ဒါဆို နောက်တစ်ခါ မာမီ ဒါမျိုးခေါ်ရင် ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်

ကြို အသိပေးထားပေးပါ”

“မဆက်တော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ”

တမင်ပဲ ဘုတေ့ပဲ ညအလင်း ဆိုနေမိသည်။ သူ့မာမီနှင့်သူ ဘာတွေပြော ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ ကိုယ်မှ မသိဘဲလေ။

“မာမီရယ် ဈာန်ရယ် ပြဿနာတွေ တက်နေတာ မင်းသိလား”

“ရှင်အမေနဲ့ ခင်မိုးဈာန်နဲ့ စစ်အေးတိုက်ပွဲဖြစ်နေတာ ကိုယ်က ကြားက စားစာခံ ဖြစ်နေတာကိုသိတယ်။ ရှင်ကတော့ ဒါတွေကို ဘယ်သိမှာလဲ ရှင်ချစ်သူနဲ့ နှစ်ပါးသွားကခွင့် ရနေတာကိုး”

သူမ နာကျည်းစွာ ပြောမိသည်။ ကျော်ညီညာ မျက်စိမျက်နှာ မျက်သွားခဲကာ

“ကိုယ် အဲဒီကိစ္စအတွက် တကယ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကဲ ကားပေါ်တက်ပါ ပြန်ရအောင်”

“ရှင်ဘာသာ ရှင်သွားပါ ကိုယ်တက္ကစီနဲ့ ပြန်မယ်”

“ညည တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာ”

“အိုကေ ဒါဆို ကိုယ်သွားပြီ”

ကျော်ညီညာ ပြောပြီး တကယ်ပဲ ကားပေါ်တက်မောင်း ထွက်

သွားခဲ့သည်။ ညအလင်း မင်သက်စွာ ကျန်ခဲ့ရင်း

“ကြည့်စမ်း တကယ်ကို ထားသွားတယ်။ ဒီနေရာနဲ့ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင် အဝေးကြီးဆိုတာသိရက်နဲ့ တကယ်ယုတ်မာတယ် တောက်ဆော်တော် ယုတ်မာတဲ့သူ”

ညအလင်း မကျေမနပ် ရေရွတ်ရင်း ကားလမ်းမဘက်အထိ ဆစ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာနှင့် ပါစင်ဇာမပါသော တက္ကစီတစ်စီး တွေ့တာကြောင့် တော်တော့သည်။

တက္ကစီကားလေးငှားကာ သူမ အိမ်ပြန်ခဲ့တော့ ခြံရှေ့မှာ ဆောင်မှတ်ဘဲ မြင်လိုက်ရတာ ကျော်ညီညာ။

ကားကို ထိုးရပ်ထားသော သူ့လက်ထဲမှာ အလွန်လှပသော နန်းစည်းကြီးနှင့် သူမအတွက်လား။ ဘယ်လိုလဲ ကျော်ညီညာ။

ရှင် ကိုယ့်ကို ရင်ခုန်တတ်အောင် လာပြန်ကစားပြနေပြန်ပြီ ဟား။

“ကိုယ်ခေါ်တုန်းကသာ လိုက်ခဲ့ရင် ညည အိမ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ပြန်ရောက်နေပြီ”

“အခုလည်း ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ”

“ညည ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“ကိုယ် စိတ်နာနေတာ”

“ဟင် ဘာလို့လဲ”

“ရှင်အကြောင်း ရှင်သိပါတယ်။ ကဲ ဂျေ့ကဖယ် ကျွန်မမှာ ဆုတ်စရာတွေ ရှိနေတယ်”

သူက ရှေ့ပိတ်ရပ်နေရင်း လက်ထဲက ပန်းစည်းကို ကမ်းပေး
နေသည်။

“ဖြစ်ခဲ့တာ အားလုံးကို ကျေအေးနော်၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါ
တယ်၊ ကိုယ် မင်းအတွက် ပန်းဝယ်လာတာ ရော့”

“ဒါ ဘာသဘောလဲ”

“ညညကို ပန်းစည်းပေးပြီး သူငယ်ချင်းအဖြစ် ပြန်နေဖို့
တောင်းဆိုတာလေ”

ညည မျက်နှာလေး မာတင်းသွားခဲ့သည်။

“ရှင် တော်တော် မျက်နှာပြောင်တဲ့ သူပါလား၊ ကျော်ညီညာ
ရှင် ကိုယ်တိုင်လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖူးတဲ့ မိန်းမကို ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့
သူငယ်ချင်းလို ပြန်ဖြစ်ခွင့် တောင်းနေတာလဲ”

“ကိုယ်တကယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကဲ ရော့”

သူ့လက်ထဲက ပန်းစည်းကို လှမ်းယူပြီး တင်းတင်းဆုပ်ထား
သော ကျွန်လက်သီးတစ်ဖက်နှင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို ညအလင်း အားပါးတရ
ထိုးချပစ်လိုက်သည်။

“အဟွတ် အားလား လား”

ညအလင်း ချာခနဲ အိမ်ဘက်လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်
များ သူပေးခဲ့သော ပန်းစည်းကို လက်ခံယူခဲ့မိတာလဲ မသိတော့။

ဝေဒနာတွေကို လက်ခံယူနေမိသည့် အဖြစ်မှာ ...။

အခန်း (၂၇)

သူ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာလေးမှာ ဂစ်တာ ထွက်တီးနေမိသည်။
တစ်ခါတုန်းက ညအလင်း တောင်းဆိုဖူးတဲ့ သီချင်း။ လေးဖြူရဲ့ စာမျက်
နှာတစ်ဆယ့်ငါး။

“ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် ပိတ်ကားထက် ... အရင်လို
ညညမကောင်းပေမယ့် မြင်ရတယ် ... အမိပျိုယ်မရှိတာ သိထားလည်း
တစ်ခါတလေ တိုက်ဆိုင်မှုတွေရှိလာတိုင်း ... အမှတ်တမဲ့ မင်းကို
နှုတ်ပစ်တယ်”

ညအလင်း ငါကတော့မင်းကို အမြဲတမ်း လွမ်းနေခဲ့တာ သတိ
မထားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ဖွင့်ဟခွင့်မရှိဘဲ ရင်ထဲမှာပဲ သိုငှက်ထားရတဲ့
အခန်းပါ။

တစ်ချိန်ခါတုန်းက မင်းလည်း ငါ့လိုပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့

ရတယ် မဟုတ်လား။ အခု ငါ ဟန်ဆောင်တတ်နေပြီ ညအလင်းရယ်။

“ဘယ်ဆီကို မင်းရောက်နေသလဲ... ဘာတွေကို မင်းလုပ်နေသလဲ ဘယ်နေရာမှာ မင်းရှိနေမလဲ... တွေးမိပါတယ်... ငါလွှမ်းမောရင်းနဲ့... တမ်းတရင်းနဲ့... သတိရပါတယ်”

ထိုသို့ချင်းပိုင်းလေးရောက်တော့ ညအလင်းကို သူ့လို သတိရလာသည်။ ဂစ်တာကို ရပ်ပစ်ကာ ဖုန်းလေး ကောက်ယူပြီး သူမဆီ ဖုန်းခေါ်သည်။

“ရက်စက်တယ်ကွာ ဘာလို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာလဲ”

သူ စိတ်ညစ်စွာရေရွတ်ရင်း သူ့ဆီဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ မက်ဆေ့ချ်ပို့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဂစ်တာကို ကောက်ယူကာ ကြိုးတွေကို တီးခတ်ကစားနေမိသည်။

စိတ်အာရုံကတော့ ညအလင်းနှင့် ဆုံခဲ့ပတ်သက်ခဲ့သော အတိတ်တွေ တွေးမောရင်း

“ဘယ်ဆီကို မင်းရောက်နေသလဲ... ဘယ်နေရာမှာ မင်းရှိနေသလဲ”

ရုတ်တရက် သူ့ဖုန်းထဲက သီချင်းလေး ထမြည်တော့ ဝမ်းသာအားရ ကောက်ကိုင်လိုက်မိ၏။

“ဟယ်လို ညညလား”

“မောင် ဈာန်ပါ”

သေလိုက်စမ်း။ နံပါတ်ကိုမကြည့်ဘဲ အပိုင်ပြောလိုက်မိတာ

ထကယ့်တလွဲပါလား။

“ဪ ဈာန် ပြောလေ ဘာကိုစွဲလဲဟင်”

“မောင်ဘာလို့ ညအလင်း ဖုန်းကို မျှော်နေတာလဲဟင်” -

“မဟုတ်ပါဘူး ဝယ်လေးက သူ့ဖုန်းဆက်မယ် ပြောထားလို့ပါ” ညီမလေးကို ခုတုံးလုပ်ကာ ညှာလိုက်ရသည်။ ဈာန် အထင်လွဲသွားမှာသေချာသည်။

“ထားလိုက်ပါတော့ အခု ဈာန်ကမုန်းဖွင့်ကို သွားမလို့ ဝယ်စရာလေးတွေရှိလို့ မောင် လိုက်ပို့ပေးနော်”

“အိုကေ ဈာန် စောင့်နေလေ၊ မောင်အခုထွက်ခဲ့မယ်”

“အသင့်ပဲ မောင်”

သူ အဝတ်အစားလဲပြီး ဈာန်ဆီကို ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်ခွေကောက်ကောက်လေးတွေကို ဈာန် ဖားလှားလေး ချထားသည်။ လှပြီးသော မျက်နှာလေးကို နှည့်ကံအောင်ပြင်ဆင်ကာ အဝါဆောင် ကြိုးတစ်ချောင်း အင်္ကျီလေးဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပေါင်လယ်ဆောက်အထိပဲ ရှည်သော အနက်ရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် သွတ်ဝတ်ထား၏။

ထကယ့် နိုင်ငံခြားသူ တစ်ယောက်နှင့်တူနေသည်။ ဈာန် ဆက်တော်လေး ပိန်သွားတာတော့ သူ သတိထားမိသည်။

“မောင် ဘာငေးကြည့်နေတာလဲ”

“ဈာန် အရမ်းလှနေလို့ပါ”

www.burmeseclassic.com

“မောင် မြှောက်နေတာလား”

ပြုံးပြုံးလေးပြောရင်း သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲကာ ဈာန် ကာသီ လျှောက်လာသည်။ ညအလင်း ကိစ္စမပြောဘဲ တခြားအကြောင်းတွေ့ ဈာန် တစ်လမ်းလုံး ပြောလာသည်။

ဂမုန်းပွင့်ရောက်တော့ ဈာန် အကျီတွေကိုသာမက အေး အသောက်တွေပါ စုံလင်အောင် ဝယ်တော့သည်။

“တစ်ခုခု စားရအောင် ဝိုက်ဆာလာပြီ”

ဒိုးနတ်နှင့် ချောကလက် မစ်ရိုတ်ကို ဈာန် သောက်သည့် သူကတော့ ကော်ဖီအေးပဲ မှာသောက်ဖြစ်သည်။

“မောင် မောင့်ဆိုင်အတွက် လိုအပ်တာတွေကို ဘယ်သူဝယ် တာလဲဟင်”

“မောင်ကိုယ်တိုင် ဝယ်တာပေါ့၊ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက် ဆိုင်မှာ အပ်တာတွေကို မောင်ကိုယ်တိုင် ထွက်ဝယ်တာပေါ့”

“ဟင် ပစ္စည်းတွေ အများကြီးဝယ်ရမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“မောင် အရမ်းပင်ပန်းမှာပေါ့နော်”

“အခု ပင်ပန်းတာပေါ့၊ နောက်ဆိုရင်မပင်ပန်းတော့ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲဟင်”

“နောက်ဆိုရင် မောင့်အနားမှာ ဈာန်ရှိနေပြီလေ၊ ဈာန် နှစ်ယောက် အတူဝယ်မှာပေါ့”

“ဈာန်က ရောဂါသည်လေ”

“ဒီအကြောင်းတွေ မပြောနဲ့လေ ဈာန် နေကောင်းနေပါပြီ သူ ပြောတော့ ဈာန် ပြုံးကာ ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း တာဝွဲထိ က သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“မောင် အခုတလော ညအလင်းနဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလား”

“မတွေ့ဖြစ်ပါဘူး ဘာလို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်မချလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ဈာန်ရယ် မောင့်ကို စိတ်ချစမ်းပါ၊ ဈာန်မသိဘဲ မောင် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ကဲ ပြန်ကြစို့နော်”

“ယုံပါတယ် မောင်ရယ်”

ဈာန် သူ့လက်ကလေးဆွဲကာ ရပ်ထားသော ကားဆီ ပြန်ခဲ့ကြ ချိန်အထိ ညအလင်းအကြောင်း မပြောတော့ပါ။

ဈာန်ကို သူ သနားတာ ဒါတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ညအလင်း မေ့လဲလို့ ဆေးရုံပို့ရတုန်းကလည်း ဈာန်သည် သူနှင့်အတူ ကူညီပေး သည်။

မာမိတို့ မကြည့်ဖြူတာတွေကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုပေးထားတာ သူ့အနားရှိနေပေးသည်။

သူ့မိတ်ဆွေ ဒယ်နီကလည်း နားလည်မှု အပြည့်ရှိပါသည်။

ဈာန်နှင့် သူတို့ကြားမှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ရအောင်တု ခုက သွားစရာရှိတာကို တစ်ယောက်တည်း သွားသည်။ ဈာန်ကို အားမနာခို့

လည်း ပြောသည်။

သူ့ဆီကို မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုတည်းနှင့် ပြန်ရောက်လာသော
ဈာန်ကို သူ ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဥပေက္ခာပြုရန်နိုင်မည်လဲ။

တစ်ချိန်တုန်းက ဈာန်က သူ့ချစ်သူဆိုပေမယ့် နှလုံးသားမှာ
ညအလင်း ရောက်လာချိန်မှာ အချစ်ကို သူ ပိုလို့ခံစားတတ်ခဲ့သည်။
ဒါပေမဲ့ ဈာန်ကို သူ ဥပေက္ခာမပြုရက်။

အချစ်မဟုတ်ခဲ့ရင်တောင် သံယောဇဉ် စာနာမှုတွေနှင့် ဈာန်
အပေါ် ယုယကြင်နာပေးသင့်သည်ပဲ။

အခန်း (၂၈)

သူပေးခဲ့သော အလှပန်းစည်းကြီးကို သူမရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ
ထားဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ့အနားမှာ အမြဲတမ်းရှိနေသလို ခံစားရ၏။ သူနှင့် မတွေ့နိုင်
ဘဲတာကြောင့်၊ နောက်ဆိုလျှင် သူနှင့် လမ်းတွေလို့ နှုတ်ဆက်ခွင့်တောင်
မရဘဲပဲ။

“ကိုကိုတို့ လုပ်ထပ်သေးတာ အမှန်ပဲ မမ၊ မမဈာန်ကလည်း
အိပ်မှာပဲနေတာ၊ ကိုကိုကလည်း တိုက်ခန်းခွဲဆိုင် တစ်လှည့်ဆီ
နေတာ၊ မာမိက နင်တို့လက်ထပ်ချင်ထပ် ဒီလိုလုပ်မနေနဲ့ ဆိုတော့
ကိုကိုက သူ့နဲ့မမဈာန် ကင်းရှင်းတယ်တဲ့၊ မာမိကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်
ဆိုတဲ့ စကားကြားမှ လက်ထပ်မှာတဲ့လေ”

ငယ်လေး ပြောပြမှ သူနှင့် ခင်မိုးဈာန်တို့ အတူမနေကြဟု

ညအလင်း သိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူမာမိရဲ့ ခွင့်လွှတ်မှုကို သူ ရနိုင်ပါ့မည်လား။ သူမာမိတော့ အခုချိန်ထိ တင်းထားသည်။

သူမာမိကကော ဘယ်အချိန်ထိ ကင်းနိုင်မည်လဲ။ ကြားထဲမှာ သူမကြောင့်ဆိုတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ငယ်လေးတို့ အိမ်ကို ညအလင်း အရောင် မရောက်ဖြစ်တော့ပါ။ ဇာတ်လမ်းကတော့ အဆုံးသတ်သင့်နေပြီ။

ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရသည့်အဖြစ်မှာ အလွမ်းတွေကိုပဲ သူမ ခံခဲ့ရဖူးအောင် ကြိုးစားရမည်ပေါ့။

အတွေးတွေ ဖြန့်နေတုန်း ခြံထဲကို လှမ်းဝင်လာသော တစ်ယောက်ကြောင့် ညအလင်း အသေအချာ ကြည့်မိ၏။

“ဟယ် နောင်ထွေး နင်ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ကို ရောက်လာမယ်ဆိုရင်လည်း ကြိုပြောပေါ့ဟယ်။ ငါ အရမ်းဝမ်းသာတယ် သိလို့ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က မှော်ဘီမှာ နင်အစ်ကိုနဲ့တွေ့တယ်။ မိုးကုတ်မှာ မိန်းမရနေပြီဆို”

“အမလေး မိညရယ် ဖြည်းဖြည်းပြောပါဟ”

“မရဘူး ပြောချင်တာတွေ အများကြီးပြောမှာ။ လာ ခြံထဲဝင်ထိုင်ဟာ”

ညဉ့်ခန်းမှာ ထိုင်ဖြစ်တော့မှပဲ နောင်ထွေးက ညအလင်း တာတွေကို ပြန်ဖြေနိုင်တော့၏။

“ငါ့မှာ သားတစ်ယောက်တောင် ရနေပြီ။ သုံးနှစ်ခွဲ နှစ်ပေးစားမလို့နော် နင့်စောင့်ပေး ဟား ဟား”

“ရတယ်လေ ငါကြိုက်တဲ့ အသည်းပုံဂျယ်လီ ကားတစ်စီး တိုက်နဲ့လာတင်တောင်း အိုကေစေရမယ် ဟဲ ဟဲ”

“ဟား ဟား နင်ကတော့ ကျောင်းတုန်းကအတိုင်းပဲ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူးနော်”

နောင်ထွေး စကားကြောင့် ညအလင်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပြုံးရင်း

“ကျောင်းတုန်းကထက် ရင့်ကျက်နေပါပြီဟာ။ ကဲ ခဏလေး ဇီတို့ အပြင်ထွက် တစ်ခုခုစားရအောင်၊ ဒကာခံမယ် နင်ဒီနေ့ လာတာ တံကောင်းတယ်၊ ငါ့သင်တန်း ပိတ်ရက်လေ”

“နင် အကသင်တန်း ဖွင့်ထားတယ်ဆို”

“အေး ဘယ်သူပြောလဲ”

“ငါ့အစ်ကိုပြောတာ ငါတေခင် အံ့ညြဲတယ်၊ နင်က ဒါလည်း ချတာပဲလား”

“ရပြီးသားလေ ညအလင်းပဲ ဒါနဲ့ နင်ဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲ ဘယ်မှာတည်းသလဲ”

“မှော်ဘီမှာတည်းတာ နှစ်ရက်လောက်ပဲနေရမယ်၊ ငါ့ဖုန်းနဲ့ သားကို လွှမ်းတယ်ဟ”

“သေနာကောင် နင်ပြန်ရင် နင့်သားနဲ့မိန်းမအတွက် ငါလက် ဆောင်တွေ ဝယ်ပေးချင်လို့ ကဲ ခဏလေးဟာ”

www.burmeseclassic.com

ညအလင်း အခန်းထဲဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။
ပြီးတော့ နောင်ထွေးနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။
မဆုံတာကြာသည့် သူငယ်ချင်းတွေ ပြောစရာစကားတွေ အများကြီး။

ဆိုင်ရှေ့မှာ သူမကားကို တွေ့လိုက်တာမို့ သူ ဆိုင်ထဲထဲ
လှမ်းကြည့်မိတာဖြစ်သည်။
မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက ရင်ထဲကို နှင့်ခနဲ ခံစားရသည်။
ညအလင်းနှင့် ထိုင်စကားပြော ရယ်မောကြည့်နူးနေသည့် ယောက်ျား
တစ်ယောက်။

သူကားရပ်တာတောင် သတိမထားမိဘဲ ရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြပုံထဲ
တော်တော် ကြည့်နူးနေသည့် ပုံပါပဲ။
သူမှာတော့ နေ့နေညည သတိရနေလိုက်တာ။ ညအလင်း
သူ့ကိုတမင် အရွဲတိုက်တာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ထဲက ဝန်တိုမှုထဲ
ထိန်းချုပ်မရ။

ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းကာ သူ ဆိုင်ထဲကို တန်းတန်းမတ်မတ်
လျှောက်ခဲ့လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမရဲ့နံဘေးက ထိုင်ခုံကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း
ဆွဲယူထိုင်ရင်း

“ဟာ အသည်းက ဒီရောက်နေတာကို မောင်နောက်ကျသွား
တယ်၊ အသည်း ဆေးခန်းသွားပြီပြီးလား၊ ဆရာဝန်က ကိုယ်ဝန်ထိရ

ဘာပြောလိုက်သေးလဲဟင်”

“ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ကျော်ညီညာ”
ညအလင်း မျက်နှာလေးရဲကာ သူ့ကို အူတူတူ ပြန်ပြောသည်။
သူ ခပ်တည်တည်နှင့် ဆက်ပြောပစ်၏။

“အဟဲ အသည်းက ဧည့်သည်ရိုလို့ ရှက်တာလား၊ ဒီမှာသူ
သယ်ချင်း သူက ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ”

“ဟေ့ကောင် ညီညာ၊ ငါ နောင်ထွေးလေ”
“ဟေ့ နောင်ထွေး ဟာ”

“ခွေးကောင် ငါ့ကိုတောင် မမှတ်မိဘူးလား၊ ဒါနဲ့မင်းနဲ့မိညက
အခြေအနေ ရောက်နေတာတောင် မင်္ဂလာမဆောင်သေးဘူးလား။
ဆော်ကြာ မင်္ဂလာဆောင်မှ သားဦးလေးကို လက်ဆွဲနေရဦးမယ် ဟား
ဟား”

“အာ နောင်ထွေး မဟုတ်ဘူး၊ ငါနောက်တာ ဟို ညညကို
အခြား ယောက်ျားနဲ့ ထိုင်နေတယ်ထင်လို့ ည ညည ဆောရီးဟာ”

သူ ကပျာကသီ တောင်းပန်ပေမယ့် ညအလင်း မျက်နှာရဲရဲ
နေသည်။ နောင်ထွေးကိုကြည့်ကာ ထရပ်ရင်း

“နောင်ထွေး နင်မပြန်ခင် ငါ့ဆီ လာခဲ့ဦး၊ ငါသွားတော့မယ်”
“ဟင် မိည နေပါဦး၊ ညီညာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

နောင်ထွေး အူတူတူမေးသည်။ ညအလင်းက ရင်ထားသော
ဘေးပေါ်လှမ်းတက် ထွက်သွားချေပြီ။

“သွားပါစေ နောင်ထွေး၊ ငါအားလုံး ရှင်းပြမယ် ငါတို့သုံးဖွင့် ဆိုင် ပြဿနာကြီးကို မင်းကို ရင်ဖွင့်ချင်တယ်”

“ဘာတွေလဲ ငါသိချင်တယ်ကွာ”

“လာကွာ ဒီဆိုင်မှာ ရင်ဖွင့်လို့ မကောင်းဘူး”

သူ နောင်ထွေးနှင့် ဘီယာစတေရှင်း တစ်ခုကို ရောက်ခဲ့သည်။ နောင်ထွေး မသိသေးသော သူခံစားနေရသော ခံစားချက်တွေအတွက် ရင်ဖွင့်ဖြစ်သည်။

ပြောရင်း သောက်ရင်း နောက်ဆုံးတော့ ရေချိန်လွန်သွားသူက သူ့ပဲဖြစ်သည်။

နောင်ထွေး ကားနှင့်ပြန်လိုက်ပို့တာ သိသည်။ ကိစ္စရှိလို့ ညအိပ် မရဟုဆိုကာ ပြန်သွားတာလည်း သိသည်။

ထို့နောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်တွေက ဝေဝါးစွာ။

သူ နီးလာတော့ ခေါင်းတွေကိုက်ခဲနေသည်။ ခုတင်ပေါ်က လူးလဲထကာ နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ည တစ်နာရီ ကျော်နေပြီ။

ရေဆာလာတာမို့ ခုတင်ပေါ်က အဆင်းမှာ

“ဟင်”

သူအိပ်ရာပေါ်မှာ တွေ့လိုက်တာ ဈာန်ရဲ့ ခေါက်ပိုက်ဆံအိမ် ကလေးဖြစ်သည်။

ဈာန် ရောက်လာသည်လား။ ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ

စိုး စိုး စာပေ

သူ မသိခဲ့ပါ။ အာရုံထဲမှာ နောင်ထွေးပို့ခဲ့တာ မှတ်မိသည်။

ပူလောင်နေသော ရင်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေတစ်ဘူးနှင့် နှိပ်သတ်တာတောင်မရ။

“ဟား ငါတော်တော် သတိကင်းလွတ်ခဲ့တာပဲ”

ဈာန်ကို ဖုန်းဆက်မေးချင်ပေမယ့် အချိန်မတော်ကြီးမို့ စိတ်လျှော့ ညှိတ်သည်။

အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ကာ ခုတင်ပေါ်မှာ သူ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်မိ၏။ လက်ထဲရှိနေဆဲ ဈာန် ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ဖွင့်ကြည့်မိ၏။

သူ့ရဲ့ ဓါတ်ပုံလေးကို တွေ့သည်။ ဈာန် သူ့ဆီရောက်လာခဲ့သည် ဆိုလျှင် သူ ဘာတွေပြောခဲ့ ဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ဦးနှောက်က စဉ်းစားမရအောင် လျှော့နေခဲ့သည်။

သူ သိက္ခာရှိစွာ ဖြူစင်စွာ ဆောက်တည်ထားသော အရာတွေ ဆားလုံး ပျက်ဆီးသွားခဲ့ပြီလား။

မင်း အလကားကောင်ပဲ ကျော်ညီညာ။

အစဉ်အဆက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ စားသောက်ခန်းထဲမှာ ကြက်သားကြော်နှင့် ငါးကြော်တွေ ရှိနေတာသိသည်။

ဈာန်က သူ့အတွက် အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးထားတာ ခြစ်ပေမယ့် မစားချင်တာမို့ အပြင်ထွက်စားဖို့ စိတ်ကူးလိုက်၏။

အပြင်ထွက်ဖို့ အဝတ်စားလဲပြီးမှ သတိရလာတာ ညအလင်းကို ခြစ်သည်။ နောင်ထွေး ရှေ့မှာ သူ ပေါက်ကရပြောခဲ့တာ ညအလင်း ဖိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲ ထင်သည်။

တွေ့ချင်စိတ်က ထိန်းချုပ်မရတော့ သူ ဖုန်းလေး ကောက်ကိုင် တာ ဆက်ပြီးဖြစ်နေ၏။ ဟယ်လိုဆိုသော သူ့မ အသံ ကြည်ကြည်လင် လင်လေးကို ကြားရသည်။

ညအလင်းကို ဒီအတိုင်း ခေါ်လိုက်တော့ သူ့မလာမည်မဟုတ်။

“ဟယ်လို”

“ည ညညလား အား ကျွတ် ကျွတ်”

“ကျော် ကျော်ညီညာလား ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူ့မ အသံလေးမှာ စိုးရိမ်ရိပ်တို့ ရာနှုန်းပြည့် ပါနေတော့ သူ သိပ် ပျော်သွားသည်။

“ကိုယ် ရေချိုးခန်းဘက်မှာ ချော်လဲတာ ခေါင်းပေါက်သွားလို့ အ ကျွတ် ကျွတ် သွေးတွေထွက်တာ များသွားတယ်၊ လက်တလည်း ထောက်လိုက်တာ ကျိုးသွားသလားမသိဘူး။ အရင်းမှာနေတာ အ အား အခုတောင် ခေါင်းတွေမူးလာလို့”

အခန်း (၂၉)

သူတစ်နေ့လုံး အပြင်မထွက်ဖြစ်ပါ။ ရေချိုးလွန်ပြီး နာနေသော ဒဏ်ကြောင့်လည်း စိတ်ကမလန်းပါ။

တိုက်ခန်းထဲမှာပဲ အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်သည်။ ဈာန်လည်း ရောက်မလာသလို ဖုန်းလည်း မဆက်တော့ သူ့လည်း မဆက်ဖြစ်ဘဲ တစ်နေ့ကုန် လှဲလိုက် အိပ်လိုက်နှင့် ညနေရောက်တော့ ရေချိုး လိုက်သည်။ သည်တော့မှပဲ လူက လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဆိုင်ရဲ့ လချုပ်စာရင်းတွေ စစ်ဆေးစရာရှိတာ သတိရပြီး အလုပ်စား ပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

အလုပ်ပြီးပြတ်တော့ ညနေ ခြောက်နာရီတောင်ကျော်လို့ မှောင် စပျိုးနေပြီ။ အခုမှပဲ ဗိုက်ထဲက ဆာလောင်လာသည်။ မနက်ကလည်း သူ ဘာမှမစားခဲ့။ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်နုနု

“နေဦး နေဦး နည်းနည်း အားတင်းထား။ ကိုယ်အခုပဲ လာခဲ့မယ်၊ ရှင် ကျောက်မြောင်းမှာပဲလား။ ကိုယ်လာပြီ၊ ခေါင်းကဒဏ်ရာ ကို အဝတ်သန့်တစ်ခုနဲ့ အုပ်ထားဦး”

“အင်း အ မြန်မြန်လေး လာခဲ့နော်”

ပြောပြီး သူ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အခုလောက်ဆို ည အလင်း စိုးရိမ်တကြီး ရောက်လာတော့မှာ သေချာသည်။

သူ ညာတာသိရင် စိတ်ဆိုးမည်လား။ မတတ်နိုင်ပါ။ ဆိုးချင် ဆိုးတော့ သူ ညအလင်းကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာပဲ သိသည်။

ကျော်ညီညာ ဆီက ဖုန်းဝင်လာတော့ သူမ ပျာယာခတ်သွား သည်။ သူမအခုမှ အပြင်ကပြန်ရောက်ပြီး နားမလို့ ကြံစည်တုန်းပဲ ရှိ သေးသည်။

နောင်ထွေးရှိရာ မှော်တီကပြန်လာ ရေမိုးချိုးပြီးရုံပဲ ရှိသေးချိန် ဖုန်းဝင်လာတာမို့ ကသုတ်ကရိုက် အဝတ်အစားလဲကာ ထွက်ခဲ့၏။

သုံးလွှာရှိ သူတိုက်ခန်းဆီကို အပြေးတပိုင်း တက်ခဲ့ရတာ လူကမောပန်းသွားသည်။ ခပ်ဟဟ ဖြစ်နေသော အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့

“ဟင်”

ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ပြုံးပြုံးကြီးထိုင်နေသော ကျော်ညီညာကို မြင် လိုက်ရတော့ သူမ အံ့သြသွားသည်။

“ရှင် ရှင်ဘာမှ မဖြစ်ဘူးပေါ့”

“နိုး”

“ဘာ”

သူမ တကယ်ပဲ စိတ်ဆိုးသွားရသည်။ ဒီလောက်အထိ စနောက် တာတော့ လွန်လွန်းပြီထင်သည်။

“ရှင် ဘာလို့ ကိုယ့်ကို ညှာခေါ်တာလဲ”

“ကိုယ် ညညကို အရမ်းတွေ့ချင်နေလို့”

“ရှင် ရှူးနေလား။ ရှင်တော်တော် ရက်စက်တဲ့သူ၊ အခုချက် ချင် ကိုယ့်ကို ပြန်ဖို့ပေး၊ ကိုယ်ဘာနဲ့ လာရသလဲသိလား။ တက္ကစီနဲ့လာရ တာ ကိုယ့်ဘီးပေါက်နေလို့ သိချဲ့လား”

“ဆော့စိုး ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင် တော်တော် ရက်စက်တဲ့လူပဲ”

“ကိုယ် စချင်ရုံ သက်သက်ပါ ညညရယ်”

“ရှင်ရဲ့ ခင်မိုးချာန်ကို စပါလား”

“ဟင့်အင်း ကိုယ် အရမ်းသတိရတာ မင်းကိုပါ အခုထိ ကိုယ် အစ်နေလုံးဘာမှ မစားရသေးဘူး အပြင်ထွက်ပြီး တစ်ခုခု စားရအောင်”

“သေလိုက် ကျွန်မဘယ်မှ မသွားချင်တော့အောင် ပင်ပန်း မပြီး စောစောကပဲ နောင်ထွေးဆီက ပြန်လာတာ ကားကတီးပေါက်နဲ့ ချာလည်ရိုက်နေခဲ့တာ”

“ဒါဆို ကိုယ့်စားသောက်ခန်းထဲမှာ ကြက်သားကြော်တွေ

ရှိတယ်။ အသားဘူးတွေရှိတယ်။ စိတ်ကြိုက်စားနေရုံ၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ဂျယ်လီတွေလည်း ရှိတယ်။ အသည်းပုံ သေးသေးလေးတွေ”

သူမ အကြိုက်ကို သူ မမေ့သေးပါလား၊ ဟူသော အသိနှင့် စိတ်က ဒေါသတွေ ပြေသွားသည်။ ဗိုက်ထဲက ဆာလောင်လာတာနဲ့ စားသောက်ခန်းဘက် သူမလှမ်းခဲ့သည်။

စားသောက်ခန်းထဲကိုဝင်ပြီး သူမ စိတ်တိုင်းကျ ယူစားပစ် လိုက်သည်။ သူက သူမရှေ့ထိုင်နံ့မှာ ထိုင်ကာ ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေတာ မြင်မှ

“ရှင်လည်း မစားရသေးဘူးဆို”

“ညည အားပါးတရ စားနေတာကြည့်ပြီး ဝနေပြီ အစားပုပ်တာ တော့ ကျောင်းကအတိုင်းပဲနော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ရှင်ဒုက္ခပေးတာနဲ့ တန်အောင်စားရမှာပဲ”

သူ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေဘူး ထုတ်ကာ ငဲ့ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဂျယ်လီအထုပ်ကြီး ယူလာပေးသည်။ ရေတစ်ခွက် မော့သောက်ကာ ဂျယ်လီဘူးလေး ဖောက်ကာ သူမ စားတော့

“ဖြည်းဖြည်းစားပါကွာ အန်ထွက်နေဦးမယ်”

“ကိုယ်စားတာကို ရှင်မနာလို ဖြစ်နေသလား၊ စိတ်ချ မစားနိုင် မသောက်နိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ ရှင်ရမှာ”

သူမ ဘာရယ်မဟုတ် ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာ

ကွက်ခဲနဲ့ ပျက်သွားတာ မြင်တော့ သနားသွားမိ၏။

“ဆောရီး ကိုယ် စတာနော် ကဲ နောက် ပြန်တော့မယ်”

“အင်း ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

ထိုစဉ်မှာပဲ သူ့ဟန်ဖုန်းလေးထဲက လေးဖြူသီချင်းလေးက ပေါ် ထွက်လာသည်။

“အတိတ်တွေက မှန်ပါးပေမယ့်... ငါတို့ နှစ်ဦးဖွဲ့ဖွဲ့ဖွဲ့လမ်း

မှာ... တချို့နေရာက အကောင်းတိုင်း ရှိနေဆဲပါပဲ”

“ဖုန်းလာနေတယ်လေ”

ညအလင်း သတိပေးမှ သူ ဖုန်းကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။ ဈာန်

ဆီက ဆက်လာတာဖြစ်သည်။

“ဟယ်လို”

“မောင် ဈာန်ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ဘာလို့ ဖုန်းမကိုင်တာ လဲ”

“အင်း ကိုယ် ကားမောင်းနေလို့”

“ဟင် ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကိစ္စလေးရှိလို့”

“အရေးကြီးလို့လားမောင်၊ မောင့်ဘေးမှာ ဘယ်သူရှိသေးလဲ”

“နီး ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

“အိုကေ အိုကေ မနက်ဖြန် မောင့်ဆီ ဈာန်လာခဲ့မယ်၊ ပြောစရာ တွေရှိတယ်”

ပြောပြီး ဈာန် ဖုန်းလေးချသွားသည်။ စပီကာ ဖွင့်ထားတာနဲ့ သူတို့စကားတွေကို ကြားနေရသော ညအလင်း မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ရင်း

“ရှင်က ပညာတွေ သိပ်တတ်နေတယ်ပေါ့”

“ဟင် ဘာပညာလဲ ညညရဲ့”

“ညာတတ်တဲ့ ပညာလေး ရှင့်ဘေးမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာကိုသိရက်နဲ့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးညာတာလေ၊ ဘာလဲ ခင်မိုးဈာန် စိတ်ဆိုးသွားမှာ ကြောက်နေတာလား”

“ညည ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်”

“ဟတ်တယ် ကိုယ်ကလည်း တုံးလွန်းတာပါ ရှင့်ချစ်သူရှိနေရက်နဲ့ ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ကတည်းက စဉ်းစားမိဖို့ ကောင်းတယ်”

“မင်း စိုးရိမ်သွားတယ်မို့လား”

“ရှင့်အသံက သေမလို ဖြစ်နေတာကိုး”

ပြောရင်း ဒေါသလေး ဝင်လာတာမို့ ညအလင်း မျက်စောင်းလေးထိုးတော့

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မျက်စောင်း ခဏခဏထိုးတာ ကျွန်မကို ချစ်ပါလို့ ပြောတာနဲ့ အတူတူပဲ”

“သေလိုက် ကျော်ညီညာ၊ ရှင့်မျက်နှာကို မှန်ထဲပြန်ကြည့်လိုက်ဦး။ ရွံ့စရာတောင် ကောင်းနေပြီ”

“အဲသလောက်တောင်ပဲလား”

မိုးမိုးစာပေ

“ရှင် ကိုယ့်ကို ချစ်နေတာလား ဘာကိုမှ မစဉ်းစားပဲ၊ ရှင်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့အတိုင်းပဲပြောပါ။ ရှင်ဝန်ခံတာကိုပဲ လိုချင်တယ်”

“ကိုယ့်ပုံစံက အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်နေသလား မရိုးသားဘူးလား”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို ညအချိန်မတော် ရှင် ညာခေါ်တာက ငါမင်းကို သတိရတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပဲဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ဝေအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ကျော်ညီညာ”

“ဆောရီး မင်း တွေ့ဝေနေတယ်လို့ ကိုယ်မထင်ဘူး”

“တော်တော့ ကျော်ညီညာ၊ ဟတ်တယ် ကိုယ်သိပ်ပျော့ညံ့နေပြီ အချစ်ကြောင့် တွေ့ဝေနေတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်က သိပ်ကလေးဆန်လွန်းနေပြီ၊ ကိုယ်တစ်ခုခုကို ပြတ်သားရတော့မယ်”

“စကားအဆုံး သူမ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့ သူ အနောက်က လိုက်လာသည်။ အိမ်ကို သူပြန်ဖို့ပေးသည့် တစ်ချိန်လုံး စကားမပြောဖြစ်ပါ။

သူမ သိပ်ကို ညံ့လွန်းပါသည်။ ကျော်ညီညာ စိတ်တိုင်းကျ ကစားနေတဲ့ကပွဲထဲမှာ ကိုယ်က သားကောင်လား။

သေးသည်။ ညအလင်း ကြိုတွေးထားသည့်အတိုင်း ခင်မိုးချာန်လည်း ရောက်နေပြီ။

ပန်းနုရောင် ဂါဝန်လေးနှင့် ခင်မိုးချာန် တစ်မျိုးချစ်စရာ ကောင်းနေသည်။ မျက်နှာလေးကလည်း နုနုညက်ညက် လေးလှသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမ မျက်ဝန်းတွေက ညှိုးမိုနီနေသည် ထင်၏။

ကျော်ညီညာကြောင့် သူမလည်း စိတ်ညစ်နေသည်လား။

“တို့ခေါ်လိုက်ရတာ တောင်းပန်ပါတယ် ညအလင်း”

“ရပါတယ် ကိုယ်လည်း အားနေပါတယ်”

“လိုရင်းကို ပြောပါရစေ၊ ရှင် မောင်ကို တကယ်ချစ်တာလား”

“ကိုယ်လား၊ ဘဝမှာတစ်ခါပဲ ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာပဲ

သိုဝှက်ခဲ့တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းနဲ့ကျော်ညီညာက ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေခဲ့တာမို့ပေါ့။ မင်း သူ့အနားမှာ မရှိချိန်မှ ကိုယ်တို့ပြန်ဆုံတာ သူ

လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်။ ကိုယ် သိပ်ပျော်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်း ပြန် ရောက်လာတယ်။ ပြီးဆုံးနေတဲ့အတိတ်ကို မင်း ပြန်ဆက်နေတာပဲ ခင်မိုး

ချာန်”

“မောင်ကို တို့ သိပ်ချစ်တယ် ညအလင်း၊ သူ တွေဝေနေတာပါ။

ညအလင်းသာ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ရင် မောင်နဲ့တို့ လက်ထပ်ပြန်ပြီ”

“ကိုယ် သူ့ကို စိတ်ရှုပ်အောင် မလုပ်ပါဘူး၊ ငြီးတော့ မင်းပြော တာကိုလည်း ကိုယ် နားမထောင်နိုင်ဘူး။ မင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြော

လိုက်တာ ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့ ကိုယ်လာတာပါ။ ကိုယ် သူ့တစ်ပါး

အခန်း (၃၀)

ဖုန်းမြည်လာတာမို့ ညအလင်း ကောက်ယူ နားထောင်လိုက် တော့ မိုးချာန်ဖြစ်နေသည်။

“ညအလင်း တို့ပါ”

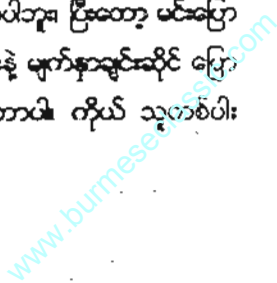
“ကိစ္စရှိလို့လား၊ ခင်မိုးချာန်”

“ဟုတ်တယ် တို့ ညအလင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ် မစ္စတာဂစ်တာ က စောင့်နေမယ်၊ ခဏလောက်လာခဲ့လို့ ရမလားဟင်”

“အင်း လာခဲ့မယ်လေ”

ပြောပြီး ဖုန်းချရင်း နာရီကိုကြည့်တော့ ဆယ်နှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ ရေချိုးခန်းဝင် ရေမိုးချိုးပြီးတော့ မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ကာ စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

Mr. Guiter ကိုရောက်တော့ တစ်နာရီ ငါးမိနစ်သာသာပဲ နဲ့

ပစ္စည်းကိုလည်း မခိုးတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်တာ ဆိုရင် ကိုယ် သူ့ကို လက်ခံရမှာပဲ ခင်မိုးချာန်”

သူမဘက်က ယတိပြတ်ပဲ ပြောပစ်လိုက်သည်။ ခင်မိုးချာန် သူမကို ငေးငေးလေးကြည့်ရင်း

“တို့လျှောက်မယ့်လမ်းကို တို့ရွေးထားတယ် ညအလင်း၊ လမ်း ပျောက်သွားမယ်ဆို တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်”

“မင်း အသက်က ငယ်ပါသေးတယ်၊ ငယ်တယ်၊ လှတယ်၊ ပြီးတော့ ချမ်းသာတယ်၊ မင်းမှာ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးရှိတယ် ခင်မိုးချာန်၊ ကိုယ့်မှာဘာမှ မရှိဘူး။ ကျော်ညီညွှာက ကိုယ့်ဘဝရဲ့ နောက် ဆုံးသူပဲ”

“ရှင်က ကျွန်မထက် ကျန်းမာနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်က ကျန်းမာတယ် ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားတော့ အမြဲတမ်း မပြည့်ဝခဲ့ဘူး”

“ညအလင်း ရှင်က စားချင်တာစား သောက်ချင်တာသောက် နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီလို မဟုတ်တဲ့ တို့ဘဝက ခက်ခဲမယ်ဆိုတာ ရှင်သိမှာပါ။ တို့လည်း ရှင်လိုတောင့်တောင့်တင်းတင်းနဲ့ ကိုယ်လုံးလှလှလေး ကျန်းမာ တဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ခိုင်ဆိုင်ချင်တာပေါ့ ဒါပေမဲ့”

ပြောရင်း ခင်မိုးချာန် အသံလေး တိမ်ဝင်ကာ ငိုသည်။ ဘေး ပိုင်းကလူတွေတောင် သူမတို့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ကြည့်ကုန်၏။

“အဲဒီလို ငိုမနေနဲ့ ကိုယ်ကမင်းကို နှိပ်စက်နေတယ်လို့ လူတွေ

ထင်ကုန်ဦးမယ် ခင်မိုးချာန်၊ ကိုယ်ပြောမယ် မင်းသူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ပြီးမှ ကိုယ်သူနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူး”

“ဘယ်လို”

“ရှင်းပါတယ် သူ မင်းကို တကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ပြီဆို ကိုယ့်နှလုံးသားကို သော့ပိတ်ပြီး ထာဝရ မျှော်သိပ်လိုက်မယ်၊ ရပါတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ရင်ထဲက ချစ်နေလို့ရတာပဲ၊ ကိုယ် အရှုံးပေးနေောက်ဆုတ် တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျော်ညီညွှာရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အလေးထားတာ ပါ၊ ကဲ ကိုယ်သွားမယ် ခင်မိုးချာန်”

ပြောပြီး သူမ လမ်းခွဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

အခုချိန်မှာ ပြတ်သားစွာ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရမှာ ကျော်ညီညွှာ ပဲလေ။ ကိုယ့်ထက် သူ့ဘဝမှာ ခင်မိုးချာန်က အရေးပါသည်ဆိုလျှင်...။

ကိုယ် မင်းတို့အတွက် ပြုံးပြုံးလေး ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေး နိုင်ပါတယ် ကျော်ညီညွှာ။

အခန်း (၃၁)

ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လှလောင်နေသည်။ ညအလင်း ပြောခဲ့သော စကားတွေက တုန်လှုပ်စေခဲ့သည်။

မောင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က အဓိကတဲ့။ ဒါဆိုရင် ...။

မမေ့နိုင်သေးသော မောင်ရင်ထဲက ခံစားချက် စကားတွေထို့ ဈာန်သိခဲ့ ကြားခဲ့ရသည်။ ထိုညနေက မောင်ရဲ့ တိုက်ခန်းကို ဈာန် ရောက်ခဲ့သည်။

တိုက်ခန်း တံခါးကလည်း ပွင့်နေသည်။ အခန်းတံခါး တွန်းဖွင့် ကာ ဈာန် ဝင်ခဲ့တော့ မောင် ဆိုဖာပေါ်မှာ ပိုးလိုးပက်လက်။

“မောင် မောင်”

စိုးရိမ်စွာနှင့် မောင်အနားမှာ ဈာန် ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး လှုပ်နှိုး တော့ မောင် ခေါင်းပင်မထောင်နိုင်။

“အေ့ နောင်ထွေး လား”

“မောင် မောင်”

“သူငယ်ချင်း အေး ငါ့ရင်တွေကွဲနေပြီ အေ့ ဘယ်သူမှ မသိဘဲ တွဲနေတာ၊ ည ညည ကြောင့် အေ့”

မောင် သတိအသိကင်းလွတ်ကာ တမ်းတနေတာ သူမ မဟုတ်ဘဲ ညအလင်းကို ဖြစ်နေတော့ သူမ ရင်ထဲမှာ ခံစားရသည်။

“ည ညညကို ငါ တကယ်ချစ်တာ မြတ်နိုးတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဈာန် ဈာန်ကိုလည်း ငါ သနားတယ် အေ့”

မောင်ရယ် မောင်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေတဲ့လား။

“ဘဝနဲ့ အချစ် အေ့ အချစ်နဲ့ဘဝ ထပ်တူမကျဘူးကွ၊ ငါ ငါ ည ကို ချစ် ဒယ်”

ဈာန် နှလုံးသားကို နာကျင်စေသော မောင် စကားသံ ဗလုံး ထွေးတွေက တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြန်သည်။

ဈာန် ရှိုက်ကာငိုနေမိသည်။ အတန်ကြာမှ ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသော မောင်ကို အိပ်ခန်းထဲပို့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရတော့၏။

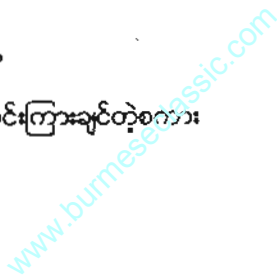
“မောင် မောင် ထ ထပါ”

“အင်း အင် ဘယ်တူရဲ”

ခေါင်းငိုက်ဖိုက်နှင့် မောင် လူးလဲထသည်။ ချက်ချင်း ပြန်ယိုင်လဲ တော့ ဈာန် တွဲကာထိန်းပေးထားရ၏။

“အခန်းထဲ သွားရအောင်နော် မောင်”

“အင်း ည ညလား ဆောရီးကွာ၊ မင်းကြားချင်တဲ့စကား

ကိုယ်ပြောခွင့် မရှိဘူး ညရယ်”

အနားမှာ ရှိနေတာ ဈာန်၊ ဒါပေမဲ့ မောင် တမ်းတထင်မှတ်နေတာ ညအလင်း၊ မျက်ရည်တွေကြားက မောင့်ကို ချောမော့ကာ တွဲခေါ်ခဲ့ရသည်။

ဈာန် ပခုံးကို သိုင်းဖက်ထားရင်း မောင့်နှုတ်က ညအလင်း အမည်ကိုပဲ ရေရွတ်နေခဲ့တာ ဈာန် ဘယ်လိုခံစားရမှာလဲ။

ခုတင်ရှေ့ရောက်တော့ မနိုင်မနင်း မောင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွဲလာရတာ မောဟိုက်နေပြီ။ ခုတင်ပေါ်ကို မောင်နှင့်ဈာန် လုံးထွေးကျသွားခဲ့သည်။

“အို မောင်”

“ည ညည ကိုယ့်ကို မမုန်းလိုက်နဲ့နော် အေး”

ဗလုံးဗထွေးပြောရင်း မောင့်လက်တွေက ဈာန် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားခဲ့သည်။

ယစ်မူး မွတ်သိပ်သော အနမ်းတွေက ဈာန် မျက်နှာအနှံ့ ကျရောက်လာ၏။ နဖူးကလေးနမ်း လက်ကလေးနမ်းဖို့တောင် တွန့်ဆုတ်နေသော မောင့်ဆီက အကြင်နာအနမ်းတွေကြားမှာ ဈာန် နစ်မျောသွားခဲ့သည်။

“ချစ် ချစ်တယ် ညညရယ်”

“ဟင်”

တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေသော ရင်ခုန်သံတွေက ချက်ချင်းပဲ ရပ်ဆိုင်း

သွားခဲ့ကာ မောင့်အနမ်းတွေထဲက ဈာန် ရုန်းထွက်လိုက်မိသည်။

“ည ညည မင်းကြောင့် ကိုယ် တွေဝေနေတာ အေး ဈာန်ကို သနားတယ်”

တော်ပါတော့ မောင်ရယ်၊ ဈာန်ဘာမှ ကြားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူး၊ ဈာန် နှလုံးသားတွေကို မနင်းချေပါနဲ့ကွယ်”

ဈာန် တောင်းပန်နေတာကို မောင် မကြားနိုင်။ ပြောချင်တာတွေကို ပြောရင်း မွတ်သိပ်သော အနမ်းတို့ဆင့်ကဲ ခြေနေသည်။

ညင်သာသော အနမ်းတို့သည် ဈာန်အတွက်တော့ ကျင်စက်နှင့် တို့ထိခံရသလို နာကျင်စရာ ကောင်းနေခဲ့သည်။

မောင့်ကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်သော စိတ်က အာရုံထဲ ဝင်လာချိန်မှာ ဈာန် မိုက်မဲပစ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

မောင်နှင့် ရင်ချင်းအပ်ကာ မောင်ရဲ့ အနမ်းတွေကို ပြန်တုံ့ပြန်ရင်း မောင့်တစ်ဘဝလုံးကို အပိုင်သိမ်းဖို့ ကြိုးစားမိ၏။

“ချစ် ချစ်တယ် မောင်ရယ်”

“ဟင်”

နားစည်ထဲကို ငုံးတစ်လုံးနှင့် ပစ်ခွင်းသလို ကြားလိုက်ရသော အာင့်အသံကြောင့် ဈာန် ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိ၏။

“ည ညည မောင့်ကို ခွဲမသွားနဲ့”

လှိုက်ရုန်နေသော ရင်ခုန်သံတွေ ချက်ချင်း သေဆုံးကာ သွေးရှူး သွေးတန်း လှမ်းလာသော မောင့်လက်တွေ ရှောင်တိမ်းကာ ဈာန် ခုတင်

ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

“ည ညည အေ့”

“မောင်ရယ် ရှင် သိပ်ရက်စက်တယ်”

ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသော မျက်ရည်တွေကြားက ဈာန် တွန့်ကြဲနေသော အဝတ်အစားတွေကို ဆွဲဆန်လိုက်သည်။

မောင်ရဲ့ အချစ်ကို ဒီလိုနည်းနှင့် ဈာန် မပိုင်ဆိုင်ချင်ဘူး။ မသိမ်းပိုက်ချင်တော့ဘူး မောင်ရယ်။

ဈာန် မောင့် အခန်းထဲက လှည့်ထွက်ခဲ့သည့်တိုင် မောင် ည အလင်းကို တမ်းတရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။

တိုက်ခန်း တံခါးကိုပိတ်ကာ ပြေးဆင်းခဲ့သည်အထိ ဈာန် မျက်ရည်တွေ စီးကျနေခဲ့၏။

မောင်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ပိုင်ဆိုင်ရပြီဟု ထင်မှတ်ယုံကြည်ထား သမျှ အခုတော့ ထင်ရှားခဲ့ပြီ။ မောင် နှလုံးသားက ညအလင်းတဲ့လား။

ဈာန်ဆိုတဲ့ မိန်းမက မောင် စာနာသနားမှုနဲ့ ကြင်နာယူယူ ပြနေတဲ့ ဟန်ဆောင်အချစ်တွေ ပိုင်ဆိုင်နေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့။

မောင့်ဆီက ဈာန် သိခွင့်ရလိုက်သော လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးက ဈာန်ကို ထိခိုက်နာကျင်စေခဲ့၏။ နောက်ရက်တွေမှာ မောင့်ဆီ မရောက်ခဲ့။

မောင်ရဲ့ မျက်နှာကို ရင်မဆိုင်ရဲပါ။

မောင့်ကို မြင်လျှင် ညအလင်းကိုပဲ ပြေးမြင်မိမှာ သေချာသည်။ အခုလည်း ညအလင်းက ကြေညာသွားခဲ့သည်။ မောင်ရဲ့

ဆုံးဖြတ်ချက်က အဓိကတဲ့။

မောင် မိဘတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဈာန်ဘက်မှာ ရှိနေသည်ဆို ပေမယ့် ချက်ချင်း လက်မထပ်ဘဲ တွန့်ဆုတ်နေတာ ညအလင်းကြောင့် ပေါ့။

ဈာန် သိခဲ့ပြီ မောင်ရယ် သိခဲ့ပါပြီ။ တားဆီးမရသော မျက်ရည်တွေ ဘယ်အချိန်ထိ ကျဆင်းနေ ခဲ့သည်မသိပါ။ ဗိုက်ထဲက စူးစူးနစ်နစ် နာကျင်လာသော ဝေဒနာကြောင့် ဈာန် သတိဝင်လာ၏။

“အ အား နာ နာလိုက်တာ”
ဒီရက်တွေမှာ အစားပျက် အအိပ်ပျက်ခဲ့သော ဒဏ်တွေကြောင့် ဗာ ဈာန် ချက်ချင်းသိသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဒယ်နီ အမြဲမှာခဲ့တာကို သတိရ၏။

“Rain နင် အစားအသောက်ကို ဂရုစိုက်နော်၊ နင်က လူကောင်း တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

အခုတော့ ဈာန် ဥပပေက္ခာပြုမိတာနှင့် ဒုက္ခပေးချေပြီ။ ဝေဒနာ တို တင်းခုရင်း ဈာန် စားပွဲပေါ်က ဆေးဘူးလေးကို လှမ်းယူလိုက်၏။

အမြဲတမ်း တစ်လုံးသောက်ရသော ဆေးကို နှစ်လုံးယူကာ ပါးစပ်ထဲထည့် မျိုချပစ်လိုက်သည်။ ဝေဒနာဆိုးကြီးက သက်သာပါစေ ဆော့။

ခုတင်ပေါ်မှာ ပြန်လှဲကာ ဝေဒနာ သက်သာလာစေဖို့ ဈာန်

ဆုတောင်းပေးမယ့် မသက်သာ၊ ဝေဒနာကြောင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ တောင် ရွဲနှစ်လာ၏။

“မောင် မောင်”

အားကိုးတကြီး တမ်းတနေတုန်းမှာ ကြားလိုက်ရသော အသံ တစ်ခု။

“Rain Rain ရေ”

“ဟင် ဒယ် ဒယ်နီ”

ဒီနေ့ ဒယ်နီ ပြန်ရောက်မည်ဟု ဖုန်းဆက်ထားတာ သတိရ သည်။ လူက ကုန်းသေချင်ပေးမယ့် ဝမ်းဗိုက်က နာကျင်မှုက မခံမရပ် နိုင်ပါ။

“Rain Rain နင်ဘယ်မှာလဲ”

“ဒယ် ဒယ်နီ အ အား”

ရှိသမျှ ခွန်အားလေးနှင့် သူခေါ်တော့ ဒယ်နီ ကြားသွားကာ အခန်းရှေ့ ရောက်လာ၏။

“ငါ ငါ ဝင်ခဲ့မယ်နော် Rain”

ခွင့်တောင်းပြီး ဒယ်နီအခန်းတံခါးဖွင့် ဝင်လာသည်။ ဈာန် အဖြစ်ကို မြင်တော့ စိုးရိမ်တကြီး ရောက်လာ၏။

“Rain ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ ဗိုက်ထဲက အောင့်နေတယ်၊ ဆေးသောက်လည်း မ အ အား အား”

စိုး ဝို ဝာ ဝေ

“ဒုက္ခပဲ နင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုမစိုက်လို့ ဖြစ်တာ၊ လာ ငါနဲ့ ဆေးရုံသွားမယ်”

ဒယ်နီ သူမကို စွေခနဲ ပွေချီကာ ဆင်ဝင်အောက်က ကားဆီ ခေါ်သည်။ ပြီးတော့ နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ထိုင်စေသည်။

“ခဏလေး အားထင်းထားနော် ရိန်း”

ပြောရင်း ဒယ်နီကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဈာန် မျက်ဝန်း လေးမှိတ်ထားရင်း ဝေဒနာကို ငြိမ်ငြိမ်လေး ခံစားနေလိုက်သည်။

အထူးကု ဆေးရုံကြီးရောက်တော့ အရေးပေါ် ခန်းမထဲကို ဈာန်ကို ပို့ကြသည်။ ဒယ်နီက သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း

“ရိန်း ဘာမှ အားမငယ်နဲ့သိလား၊ ငါ ကျော်ညီညာဆီ ဖုန်း ဆက်လိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း မ မဆက်ပါနဲ့”

သူ တားမြစ်တာကို နားမလည်နိုင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဒယ်နီကြည့်၏။

“ငါ့စကားကို နင်နားထောင်ပေးနော်၊ ပြီးမှ ငါတို့ စကားတွေ ဆက်ပြောမယ် အင်း”

ဒယ်နီ ခေါင်းညိတ်သည်။ မကြာခင်မှာပဲ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဝင်လာသည်။ ဒယ်နီ အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်သွားရင်း

]]ig&Bew , f&Ed နင် သက်သာသွားမှာပါ”

အခန်း (၃၂)

“ဘာ ဘာရယ် ရိန်း နှင့် သူ့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်မယ် ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ် ဒယ်နီ ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“အမိပွယ်မရှိတာ၊ နှင့် သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပါ။ သူ့ကြောင့် နှင့်ဝေဒနာကြီးကို နှင် နှစ်ချီကုသခဲ့တာ၊ ဘာလဲ နှင့်ကို သူ သစ္စာမဲ့လို့ လား။ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ သူ မပြတ်သေးလို့လား”

ဒယ်နီ မကျေမနပ်နှင့် မေးသည်။ ဈာန် ခေါင်းလေးခါပြရင်း

“သူ ရင်ထဲမှာ တကယ်ရှိနေတာ ညအလင်းပဲ၊ ပြီးတော့ သူ ငါ့ကို လက်ထပ်မှာ ငါသိတယ်”

“ဟင် နှင်လိုချင်တာ ဒါပဲလေ”

“ဟင့်အင်း ငါ အဲဒါမလိုချင်တော့ဘူး”

“ဟား ဘာတွေလဲ Rain ရယ်”

“ငါ့ဘဝကြီးကို စာနာပြီး သူ့လက်ထဲမှာ ဒါပေမဲ့ ငါကလည်း သူ့ကို အဲဒီဒုက္ခတွေ မပေးချင်ဘူး၊ ငါသိတယ် ဒယ်နီ၊ ငါ့ရောဂါကြီးက ငါတစ်ချက်မှားတာနဲ့ ဒုက္ခပေးနေတာ စိတ်ညစ်စရာတွေကို မပေးစေချင် ဘူးဟာ”

“နှင် သက်သာနေပြီပဲ၊ ဂရုစိုက်ဖို့ပဲလိုတာ”

ဒယ်နီ စကားကို ဈာန်လက်ခံပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း အသေအချာ မှာထားခဲ့သည်။

ဈာန် ဝေဒနာက အစားအသောက် အနေအထိုင် ဂရုတစိုက် နှင့် ရှင်သန်နိုင်မှ ကောင်းမည်သာ။

ဒီလိုဘဝကြီးနှင့် မောင့်အနားမှာ နေရမည့်ဘဝကို ဈာန်မလိုချင် ပါ။ မောင့်အတွက် စိတ်သောကတွေ ဝေမပေးချင်။ ပြီးတော့ မောင့် မိဘတွေလည်း ပြောဖူးသည်။

ဈာန်ရဲ့ ရောဂါကြီးက မိသားစုဘဝမှာ အနှောင့်အယှက်ကြီး ဖြစ်လာနိုင်သည်တဲ့။

“ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဒယ်နီ”

“ဘာကိုလဲ Rain ”

“ငါ အမေရိကား ပြန်မယ်၊ နှင်နဲ့အတူ ခေါ်သွားပေးပါ”

“ဟင် မြန်မာပြည်ကို နှင် လာခဲ့တာ အပြီးအပိုင်လေ၊ နှင်ဦး ဆေးကို ဆန့်ကျင်ပြီး လာခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် အခု ငါစိတ်ပြောင်းသွားပြီဟာ၊ ငါပြန်ဖို့ နှင်

စိစဉ်ပေးပါ၊ ပြီးတော့ ငါဖြစ်ချင်တာတွေကို နင်ကူညီပေးပါနော် ဒယ်နီ”
 ဈာန် တောင်းဆိုသမျှ ဒယ်နီ ခေါင်းညိတ်သည်။
 သူ့တာဝန်မှာ Rain ဆိုသော သူမသည် အခင်မင်ဆုံး သံယောဇဉ်
 အဖြစ်ရဆုံး။ ဝန်ခံရလျှင် မြတ်နိုးချစ်ရသော မိန်းကလေးပဲလေ။
 Rain ဖြစ်စေချင်တာ သူမ ဘာမဆို လုပ်ပေးဖို့ အသင့်။
 အခုလည်း သူမလေးကိုကူညီဖို့ ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။
 သူ့တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမည်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲခံစားရသည်။
 အခု Rain ကပြန်ခေါ်ဖို့ ပြောနေတော့ သူ ဝမ်းသာမိတာ
 အမှန်။ Rain နှလုံးသားက တခြားတစ်ယောက်ဆီမှာ ကျန်နေခဲ့ဦးတော့
 Rain သူနှင့် အနီးပါလာတာ ကျေနပ်စရာပါပဲ။
 အချစ်ကို ချစ်တတ်ပုံချင်း မတူခဲ့ကြဘူး Rain ရယ်။
 ငါနင့်ကို မြတ်နိုးတာကာ ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှ မလိုဘူး။ ပေးဆပ်
 နေရတာ၊ ယုယနေရတာနဲ့ ကျေနပ်နေတာမျိုးပါ။
 အခုလည်း နင်က ကျော်ညီညာကို ပေးဆပ်ချင်စိတ်နဲ့ ချစ်လိုက်
 တာပေါ့။ ငါနားလည်တယ် Rain ။

အခန်း (၃၃)

“ဘယ် ဘယ်လို ဈာန်၊ မောင် အဲ ကိုယ့်ကို ဈာန် တကယ်
 ခြားနေတာလား”
 ကျော်ညီညာ တအံ့တကြဲ မယုံနိုင်သလို မေးသည်။ ဈာန်ကို
 ဘာ နံ့သေးမှာရှိနေသော ဒယ်နီကိုပါ မယုံသက်ာ မျက်ဝန်းတွေနှင့်
 ကြည့်၏။
 “ဈာန် တကယ်ပြောတာပါ ကျော်ညီညာ၊ အကောင်းဆုံး အခြေ
 နေကို ဈာန်ရွေးချယ်တာပါ။ ဈာန်ရောဂါက အကင်းမပျောက်သေးဘူး
 ဟိုတစ်ရက်က သေမလောက် ခံလိုက်ရတယ်”
 “ဈာန် ဘာလို့ ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းမဆက်တာလဲ”
 “ဈာန်အနားမှာ ဒယ်နီ ရှိနေတယ်လေ၊ ဒယ်နီကပဲ အားလုံး
 ကူညီပေးနေခဲ့လို့ပါ”

ဈာန်စကားကြောင့် ကျော်ညီညာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒယ်နီက ကြားဝင်ပြော၏။

“ကိုယ် ပြန်ရောက်လာတော့ Rain ဇိုက်နာနေတာနဲ့ဆုံလို့ ဆေးရုံပို့လိုက်တာပါ ကျော်ညီညာ”

“အင်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒယ်နီ”

“ကျော်ညီညာ ဈာန် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါရစေ၊ ဈာန် အမေရိကား ပြန်တော့မှာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်ဆက်ပြီး အသက်ရှည်ရှည်နေခွင့်က ဟိုမှာ အကောင်းဆုံးလေ ပြီးတော့ ကိုယ့်အတွက် အသင့်တော်ဆုံး အဖော်ထဲ ဒယ်နီပဲ”

“ဈာန်”

“ခဏလေး ကျော်ညီညာ၊ နင့်ရင်ထဲမှာ တကယ်ရှိနေတာ ညအလင်း ပါ၊ ဒါ ဈာန်သိတယ်”

သူ မငြင်းနိုင်ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ဒါ ဝန်ခံခြင်းဟု ဈာန် သိပြီးဖြစ်သည်။

“တို့ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်တာပါ ကျော်ညီညာ၊ အတိတ်ထဲ ပြီးဆုံးသွားပြီလေ၊ ပြီးတော့ တို့နဲ့ သင့်တော်တဲ့ နေရာကို တို့ပြန်မယ် နင် တို့အတွက် စိတ်ပူမှာဆိုရင် မပူပါနဲ့ ဒယ်နီရှိတယ်”

သူ့ဘာမှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်တွေဝေနေဆဲ ဈာန် ယဲ့ယဲ့လေး

ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“နင် တို့အပေါ်မှာ ကြင်နာ စာနာပေးတာတွေအတွက် သိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျော်ညီညာ၊ ငါတို့ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်း တွေအဖြစ် အမြဲရှိမှာပါ”

“ဈာန် နင်တကယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလားဟင်”

“တကယ်ပါ ဒယ်နီနဲ့အတူ ပြန်ဖို့တောင် စိစဉ်ထားပြီ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ ဟိုရောက်ရင် လက်ထပ်ဖြစ်မယ်၊ ဒယ်နီဝယ်ထားတဲ့ သူတို့သမီး ဝတ်စုံတွေက ငါ့အတွက်လေ အဟင်း”

ဈာန် စကားကြောင့် ဒယ်နီ ရှက်သလို မျက်နှာရဲသွားသည်။ ကျော်ညီညာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဒယ်နီကို လက်ကမ်းရင်း

“ဒယ်နီ ခင်ဗျားအတွက် ဝမ်းသာပါတယ်”

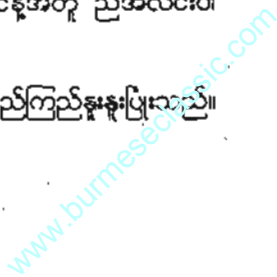
“အိုကေ ကိုယ်လည်း ဂုဏ်ယူပါတယ် ကျော်ညီညာ”

နှစ်ဦးသား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေတာကို ဈာန် ငေးကြည့်ရင်း ပြုံးပြုံးလေးပဲ ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဈာန် ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ရှိခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် နင်တို့ ပြန်တဲ့နေ့ကျ ငါလိုက်ပို့ပေးပါရစေ၊ ပြီးတော့ နင်နဲ့ဒယ်နီ မင်္ဂလာပွဲကျရင် ငါ့ကိုဖိတ်ပါ ငါအရောက်လာခဲ့မယ်”

“စိတ်ချ ကျော်ညီညာ အဲဒီပွဲကို နင်နဲ့အတူ ညအလင်းပါ အတူလာခဲ့နော်”

သူမ စကားကြောင့် ကျော်ညီညာ ကြည်ကြည်နူးနူးပြုံးသည်။

ပြီးတော့ သူမဆီ လက်ကမ်းပေးရင်း

“ဈာန် နှင့်ကိုငါ ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်၊ ငါ တွေဝေနေခဲ့ပါ တယ်၊ နင်ကတော့ ရင့်ကျက်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်၊ နင်နဲ့ ဒေယနီတို့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ။

“ကျေးဇူးပါ သူငယ်ချင်း”

ဆုပ်ကိုင်မိသော လက်ဖဝါးချင်း နွေးထွေးစွာ ဆုံးမိကြသည်။ ဒေယနီက နားလည်စွာနှင့် သူမကို ကြည့်နေသည်။

ထိုထက် ရင့်ကျက်လာအောင်တော့ သူမ ကြိုးစားရဦးမည် ညအလင်းနှင့် သူ့အတွက် သူမ ကြည်နူးကျေနပ်နိုင်ဖို့ ပြီးတော့ သူမကို နားလည်နိုင်ဆုံး ဒေယနီကို ပြန်နားလည်ပေးဆပ်ဖို့။

အချိန်တွေက သူမ အနာဂတ်မှာ ကြိုဆိုနေခဲ့သည်။

အခန်း (၃၄)

ဈာန်နှင့်ဒေယနီတို့ ပြန်သည့်နေ့က သူ့ကော မာမိတို့ပါ လိုက်ပို့ ခြစ်သည်။ ငယ်လေးလည်း လိုက်ပို့သည်။

ညအလင်းကတော့ သူမရဲ့ အကသင်တန်း ဆင်းပွဲတစ်ခုရှိတာပို့ လိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ကျော်ညီညာ ညအလင်း၊ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား”

သူ အံ့ဩမိသည်။ သူ ဖုန်းဆက်တော့ ပိတ်ထားသည်။ ဈာန်ဆီ တော့ ဖုန်းဆက်သည်တဲ့။

“ငါ့ကို နှုတ်ဆက်တာလေ သူ လိုက်မပို့တာ တောင်းပန်တယ်”

“ဪ အင်း”

“ငယ်လေး မမဈာန် သွားမယ်နော်၊ ညအလင်းကိုလည်း နှုတ်ဆက် ဆုတောင်းခဲ့တာ ပြောပေးဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမချာန်”

မာမိက မျက်ရည်ပိုင်းလျက် ဈာန်ကို သိုင်းဖက်သည်။ ပြီးတော့ ဈာန် ဆံ့နွယ်လေးတွေ ပွတ်သပ်ရင်း

“သမီးကို မာမိချစ်ပါတယ်ကွယ်၊ သမီး ကျန်းမာရေးကို အမြဲ လေ့ရှိက်ပါ။ မာမိကို သမီး နာကျည်းနေလားဟင်”

“ဟင့်အင်း အန်တီက သမီးမေမေပဲလေ၊ ဘယ်တော့မှ မမှန်း နိုင်ဘူး၊ တကယ်ဆို သမီးဒီနေ့အထိ အသက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့တာ မေမေ့ ဇကားကို နားထောင်ခဲ့လို့ပါ”

“သမီးရယ်”

မာမိ မျက်ရည်တို့သုတ်ကာ ဈာန်ပါပြင်လေးကို ငုံ့နမ်းသည်။ ဈာန်က မာမိကို ဒူးတုပ်ကန်တော့သည်။

“သာဓု သာဓု သာဓုပါ သမီး၊ မေမေ့သမီးလေး ကျန်းမာချမ်းသာလို့ အမြဲတမ်း အေးချမ်းတဲ့ဘဝ ပိုင်ဆိုင်ပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါရစေ မေမေ”

ဈာန်နှင့် ဒယ်နီတို့စုံတွဲ လက်ပြနှုတ်ဆက်ကာ လေယာဉ်ဆီ လှမ်းသွားတော့ သူတို့လက်ပြ နှုတ်ဆက်ဖြစ်ကြသည်။

အပြန်မှာ မာမိနှင့် ငယ်လေးကို သူ အိမ်ပြန်ပို့ပေးရသည်။ မာမိက သူ့ကိုကြည့်ရင်း

“သား မင်းဘယ်တော့ အိမ်ပြန်လာမှာလဲ”

“ဒီနေ့ပဲ ပြန်လာမှာပေါ့၊ မာမိရဲ့ အခု ညညဆီကို သွားမလို့”

“ကိုကို မမကို ဘာဒုက္ခပေးမလို့လဲ”

“ဟာကွာ ငယ်လေးကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုကိုကြောင့် အားလုံး စိတ်ဒုက္ခတွေ ရောက်ခဲ့ကြတယ်၊ မမဆို သနားစရာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ အားလုံးဝမ်းသာ ကြည့်နူးရအောင် ညညကို အိမ်ဆီခေါ်ခဲ့မယ်၊ မာမိက အမြန်ဆုံး မင်္ဂလာဆောင်ပေးပါ”

သူ့စကားကို မာမိပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ငယ်လေးလည်း ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေသည်။ သူကတော့ ညညကို တွေ့ချင်လို့ပဲ အမြန်ဆုံး ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ညအလင်း အိမ်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းမှာ မိအေးနှင့်တွေ့သည်။

“မိအေး ညအလင်းကော”

“မမ မရှိဘူး”

“ဟင် ဘယ်သွားလဲ၊ ဒီနေ့ သင်တန်းဆင်းပွဲ ရှိတယ်ဆို”

“အင်းလေ သင်တန်းဆင်းပွဲက ပြီးသွားပြီ”

“ဒါဆို ညအလင်း ဘယ်သွားတာလဲ”

“ဟို အိမ်ထဲမှာ မရှိဘူး ပြောတာပါ၊ ခြံထဲမှာရှိတယ်၊ ရေကူးကန်ဘက်မှာ ထင်တယ်”

“ဟာ တော်တော် နောက်တဲ့ ကောင်မလေး”

သူ ပြောရင်း ပြန်ထွက်ခဲ့တော့ မိအေး သဘောကျစွာ ရယ်မော အသံထွက်ခဲ့သည်။

ရေကူးကန်လေးဘက်ကို သူ လှမ်းခဲ့တော့ ကန်ဘောင်မှာ လမ်းလျှောက်နေသော ညအလင်းကို တွေ့သည်။

အဝါရောင် ခူးဖုံးဂါဝန်လေးနှင့် ဆံနွယ်ညှိညှိတွေကို ဖြန့်ချိထားသော ညည သိပ်ကို ကြည့်ကောင်းနေသည်။

“ည ညည”

သူ လှမ်းခေါ်ပြီး ညအလင်းအနားရောက်တော့ ညအလင်း မျက်မှောင်လေး ကုပ်ကြည့်ရင်း

“ရှင်နဲ့ ကိုယ်ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး”

“ဟင် စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“ကိုယ် အတည်ပြောနေတာ၊ ဘာလဲ ရှင်ချစ်သူက ရှင်ကို စွန့်ပြေးလို့ ကိုယ့်ဆီရောက်လာတာလား”

“ဟာကွာ ဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“ပြောမှာပဲ ရှင် ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလေ၊ ကျွန်မကိုယ်က အရှုပ်တစ်ရှုပ်မဟုတ်ဘူး”

“သိတာပေါ့ အရှုပ်တစ်ရှုပ်ဆို ချက်ချင်းပွေ့ချီပြီး မာမီးခေါ်ပြေးမှာ”

သူ့စကားကြောင့် ညအလင်း တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရင်း မျက်မှောင်လေး ကျုံ့ကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်ပြေးမှာလဲ”

“မြန်မြန် ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ခိုင်းမလို့ မင်းကို ကိုယ်မခွဲနိုင်တော့”

ဘူး ညညရယ်”

ပြောရင်း သူ ဆတ်ခနဲ ပွေဖက်လာတော့ ညအလင်း မကျေမနပ်လေး ရှန်းကန်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ပိုတိုးဖက်တော့ မရှန်းသာတော့ပါ။

“တော်စမ်းပါ ရှင်က သတ္တိမရှိတဲ့သူ ဝန်မခံတတ်တဲ့ ယောက်ျားပဲ ကျော်ညီညာ”

“ဟာကွာ နှလုံးသားထဲက ဆန္ဒတွေ ခံစားချက်တွေကို ခိုဝှက်ထားရတာပါ”

ညအလင်း ပြုံးမိသည်။ ဈာန်ဆီ ဖုန်းဆက်တုန်းက ကျော်ညီညာ မူးပြီး သူမကို ချစ်သည့်အကြောင်းတွေ ပြောပြတာ ကြားခဲ့ပြီးပြီ။

ဈာန်ကတော့ ခံစားရမှာ သေချာသည်။ သူမကတော့ ရင်တွေခုန်ကာ ကြည့်နူးခဲ့ရ၏။

“ညည ကိုယ် အတည်အလေးအနက် တောင်းဆိုတယ် ကိုယ် ညညကို လပ်ထပ်ခွင့်ပေးပါ”

“ဟင့်အင်း ရှင်ပြောရမှာ အဆင့်ကျော်နေတယ်၊ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ရှင် မပြောရသေးဘူး”

“ဟင် အဲဒါ အရေးကြီးလို့လား”

“သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့ ရှင်ကချစ်တယ်လို့ မပြောဘဲ ကိုယ်တလက်ထပ်ခွင့် မပေးနိုင်ဘူး။ ရှင့်စကားကို ကြားချင်လို့ ကိုယ့်သိတာတွေ မာနတွေ၊ ဣန္ဒြေတွေ ခဝါချ ရင်းခဲ့ရတာလေ”

“အိုကေ ညညသိအောင် လက်တွေ့ပြမယ်”

ပြောရင်း သူက ညအလင်းကို ရင်ခွင်ထဲသွင်းကာ မျက်နှာ
ချင်းအပ် အုပ်မိုးလာတော့

“အိုး ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဝန်ခံရင်း သက်သေပြမလို့ ညညကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်၊
မြတ်နိုးတယ် ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ် ပြီးတော့”

“အိုး ကျော်ညီညာ”

အနမ်းမိုးတွေ ညအလင်း မတားနိုင်အောင် ရွာချသည်။
ရင်တွေ တပြိုင်ပြိုင်ခနဲလျှက် ချစ်သူရဲ့ ကြင်နာခြင်းတွေကို သူမ မိန်းမော
စွာ ခံယူနေမိခဲ့သည်။

ကိုယ်နဲ့ရင် ရင်ခနဲသံချင်း ထပ်တူမျှခဲ့ပြီပေါ့ ကျော်ညီညာ
ရယ်။

အားလုံးအတွက်
နတ်သမီး